

Giới thiệu Ván Lang Quân

Truyện Ván Lang Quân là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, một câu chuyện tình yêu với những khó khăn, những điều tưởng chừng như không thể nào trụ vững; tình yêu với những thử thách khiến ta nặng lòng. Đọc truyện mới này bạn sẽ được bước vào thế giới đầy những cung bậc cảm xúc khác nhau, cùng đọc và cảm nhận.

Một hồi ngoại ý muốn, làm cho nàng mất đi trí nhớ, nàng được ân nhân cao lớn hung ác nham hiểm này cứu mạng mang về sơn trại, tảo bạo nàng lại trở thành người quan trọng nhất bên người hắn. Cho dù bị rỗng, bị rít gào, nàng cũng không chịu lùi bước, kiên quyết muốn ở bên cạnh hắn... Chính là, sau khi làm nàng mê luyến, trong mắt chỉ thấy mỗi hắn. Hắn lại lãnh huyết hạ lệnh trục khách, muốn nàng lập tức biến khỏi sơn trại. Ô ô, chẳng lẽ hắn thật sự không thương nàng sao? Ngay cả một chút đều không có sao?

Hoắc Ứng được xưng là “Sơn Lang”, là đạo phi làm cho người ta nghe thấy tên đã sợ mất mật. Hắn lỗ mãng phóng đảng, thống lĩnh phần đông binh mã, vì sinh tồn, hắn có thể làm ra chuyện tàn khốc nhất. Ai biết, lại ngoại ý muốn nhặt được một tiểu nữ nhân, điều này làm cho hắn đau cả đầu. Sự bình tĩnh của hắn ở trước mặt nàng, toàn bộ không thể khống chế được, càng tệ hơn là, nàng đúng là muội muội mất tích của nam nhân kia...

Truyện ngôn tình này là lời thủ thi ni non hay đến cuối cùng lại là lời oán trách. Yêu thương là nên cho đi hay nhận, là luôn sống và tồn tại, là như thế nào đây, đến cuối cùng ai giải thích được đây ??? Đọc truyện để tìm lời giải và theo dõi những truyện khác cùng thể loại: Duyên Tới Là Anh, Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến,...

Bạn đang đọc truyện *Ván Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Núi cao, khe núi, đường mòn.

Đây là một khe núi hiểm trở, hai bên vách núi cao ngất, bên cạnh có một dòng suối trong suốt. Hai bên vách núi cũng có dòng nước chảy qua khe núi, cùng nhập vào dòng suối.

Nơi này được xưng là Cửu sơn Thập Bát (*), không chỉ là thế núi hiểm trở, nước chảy xiết nguy hiểm, hơn nữa người càng hiểm.

(*Cửu sơn Thập Bát: chín ngọn núi, mười tám khe núi)

Hơn mười năm trước, trong núi này liên tục tập một đám sơn tặc, thỉnh thoảng cướp bóc của thương lữ (*) qua đường.

(*Thương lữ: đoàn xe chở hàng hóa của các thương nhân đi qua)

Sơn tặc nhanh nhẹn dũng mãnh, tất cả đều là nam nhân cao to cường tráng, cộng thêm toàn cười trên lưng ngựa hoang, ở giữa núi rừng xuất quỷ nhập thần, quan phủ cũng không có biện pháp đánh phá bó tay, nhóm dân cư phụ cận cũng chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Bình thường, ở chỗ này nếu có người đi lạc liền nhất định không trở lại.

Trong rừng toàn cây tùng rậm rạp, nước chảy róc rách, chim ưng bay lượn vòng tròn trên bầu trời xanh xanh giữa khe núi, trong khe núi một thân thân hình nhỏ bé, yếu đuối đang nằm.

Ánh mặt trời chiếu vào trên người nàng, bốn phía yên tĩnh không một tiếng động.

Trong khe núi không khí lạnh như băng, nàng mặc một bộ quần áo vàng nhạt, đi hài màu hồng cánh sen, nằm ở trên thềm đá lạnh, có nửa thân mình nằm ở chỗ nước cạn, cũng không nhúc nhích, sợi tóc đen nhánh như rơi vào khe suối trong suốt, từ từ để nước lay động.

Bỗng dưng, xa xa trên đường mòn hẻo lánh, một người một ngựa chậm rãi đi đến, tiếng vó ngựa thanh thúy.

Khẩu, khẩu, khẩu, khẩu, khẩu, khẩu

Đó là một con ngựa hoang màu đen cường tráng, nam nhân hai tay ngăm đen thô dày kéo lấy bìm ngựa.

Hắn một thân hắc y, tóc dài chỉ dùng vài thô buộc cao đơn giản, hai tròng mắt lãnh liệt, khuôn mặt khắc sâu như tượng đá được khắc, mang một vẻ mặt cuồng dã.

Vó ngựa vẫn vang lên, một người một ngựa không có đình chỉ, vó ngựa thậm chí thiếu chút nữa dẫm phải đầu nhỏ của nàng. Nam nhân mặt không chút thay đổi, nhìn không chớp mắt, như đối với tiểu nữ nhân kia nhìn như không thấy.

Phía chân trời một đám mây trắng được gió kéo đến, chìm chốc ở trên đầu hót riu rít, tiếng vó ngựa dần dần xa, trong khe núi thân hình nhỏ bé, yếu kiêu vẫn là không nhúc nhích.

Thăng đến cơ hồ lúc sắp đạp tới khe sâu, hắc y nam tử giống như nhớ tới cái gì, thế này mới ghìim dây cương lại, con ngựa tức khắc dừng lại.

Hắn nhíu mi, sau một lúc lâu tựa như đang tự suy tư, lại liền kéo dấy cương sang bên tay trái, quay đầu ngựa lại, hướng đường cũ bước vào.

Lúc này, hắn đi đến tại bên cạnh nữ tử nhìn như từ thi mới dừng lại, hai tròng mắt lợi hại đảo qua thân thể của nàng, tiếp theo rút ra trường kiếm ở bên hông, lấy mũi kiếm nâng ống tay áo dính nước bùn lên.

Quần áo mặc dù có chút bẩn, nhưng vẫn nhìn ra được là được may từ loại vải tốt nhất, loại này so với hoàng kim còn quý trọng hơn, người có gia cảnh bình thường tuyệt đối sẽ không có được. Không chỉ có như thế, bên cạnh ống tay áo rộng thùng thình, còn thêu chim bói cá lượn lờ ẩn hiện trong đám mây, kỹ thuật thêu rất tinh xảo, cẩn thận tỉ mỉ, vừa nhìn đã biết có giá trị rất xa xỉ.

Từ hai tròng mắt hiện lên một tia hào quang, thân hình cao lớn xoay người xuống ngựa.

Hắn động tác gọn gàng, dễ dàng đem nàng từ trong nước kéo ra ngoài, quăng đến trên lưng ngựa, hắn động tác thô lỗ, phảng phất giờ phút này nhưng chính là đang vớt một túi ngô lên trên lưng ngựa.

Hắn lại lần nữa ngồi lên trên lưng ngựa, quay đầu ngựa lại, hướng khe sâu bước vào.

Thanh sơn như trước, nước chảy vẫn như cũ, một trận gió thổi phất quá đường mòn. Nam nhân vẫn là mặt không chút thay đổi, mà người nằm ngang trên lưng ngựa, một đôi mày liễu cẩn thận, nhẹ nhàng nhíu lại –

Tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, dần dần biến mất.

“Trại chủ đã trở lại!”

Âm thanh vang dội gầm rú vang vọng bốn phía, thủ trạm gác (*) Vương Nhị mặt đỏ đưa tay bắc bên miệng làm loa, hướng đồng bọn phía dưới cửa trại hô: “Mở cửa, phóng cầu kiều ——”

(*thủ trạm gác: người đứng trên trạm gác cao ở trước cửa sơn trại)

“Đến đây!”

Tiểu thủ vệ thét to, xắn ống tay áo, lộ ra cánh tay rắn chắc, dùng sức chuyển động mộc chế đĩa quay (*)thật lớn.

(*mộc chế đĩa quay : như là tay lái của chiến thuyền ý)

Chỉ chốc lát sau, âm thanh cánh cửa gỗ nặng nề vang ầm ầm, cửa gỗ thật lớn của sơn trại chậm rãi hạ xuống, cuối cùng ầm vang một tiếng, bắc ngang qua vách núi đá đối diện, làm mặt đất rung chuyển dữ dội một phen.

Vắt ngang qua hai vách núi, là một khe suối sâu không thấy đáy. một đường cạnh vách núi, là một đạo trọng yếu ẩn mật liên kết với đường mòn, mà một đường khác giữ vách núi, còn lại là một tòa sơn trại khổng lồ hùng vĩ, trong sơn trại mọi người đi ra bên ngoài, toàn dựa vào cây cầu gỗ này.

Nơi này là Cửu sơn Thập Bát là địa phương rất hiểm trở, cũng là căn cứ của bọn họ.

Hoắc Ứng giục ngựa, bước qua thành cầu gỗ thật lớn, đi vào trong sơn trại, phía sau lại lần nữa truyền đến tiếng nổ, cầu gỗ được thu hồi, nơi này lại lần nữa trở nên tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài

Hắn xoay người xuống ngựa, tóm hoàng y nữ tử (*), khiêng trên vai.

(*hoàng y nữ tử : nữ tử vận trang phục màu vàng)

Một gã thiếu niên hơn mười tuổi lập tức tiến lên, đem con ngựa dắt đến một bên vào trong chuồng, tuy rằng ngoài miệng không có nói, nhưng cặp ánh mắt kia của hắn nhìn không được trộm ngấm trại chủ trên vai đang khiêng bao —— ách —— kia không phải là bao!

Bất luận nhìn như thế nào cũng thấy, trên vai trại chủ khiêng giờ phút này, đều như là một nữ nhân a, chẳng lẽ là, trại chủ luôn luôn không gần nữ sắc, lúc này lại đoạt một nữ nhân trở về?

Không, không đúng a! Trại chủ không phải đã nghiêm chỉnh ra lệnh nói cho tất cả mọi người trong trại, có thể cướp hàng hóa ,và tiền bạc, chính là tuyệt đối không được có ý niệm cướp nữ nhân mang về sơn trại ở trong đầu sao?

Mọi người trao đổi ánh mắt nghi vấn, lại không dám hé răng nói nửa lời

Hoắc Ứng một đường khiêng nàng kia, xuyên qua sân nhà, đi nhanh vào trong nhà, quang minh chính đại đi qua, mọi người ai cũng trừng lớn mắt, cũng đi theo hắn vào phòng nghị sự.

Vừa vào phòng chính, vài tên đại hán cũng tùy theo đi tới, cấp báo cáo sự tình lớn nhỏ trong trại.

Hắn tùy ý đặt nữ nhân kia trên nền nhà, bàn tay to lớn dạo qua một vòng ở trên thân hình lạnh như băng, bỏ trâm cài tóc và trang sức ra, tiếp theo xoay người, vén vạt ngoại sam hướng chiếc ghế đi đến.

“Trại chủ, đây là ——” hán tử mày rậm cổ lầy dừng khí, hỏi ra vấn đề thắc mắc trong lòng của mọi người

“Hàng nhật được.” Hoắc Ứng thân nhiên nói, âm điệu lạnh như băng, đem trang sức ném cho thuộc hạ. “Cầm đi đổi lấy ngân lượng.” Hắn phân phó.

“Ách, kia, thế còn nữ nhân kia?”

“Đem quần áo lột, cũng cầm đi đổi lấy tiền.” Hắn tiếp nhận trà nóng một bên đưa đến, vẫn là mặt không chút thay đổi.

Mọi người trừng lớn ánh mắt ngạc nhiên, ánh mắt toàn tập trung trên mặt đất, chỉ thấy tiểu nữ nhân kia tóc dài tán loạn, vẻ mặt đầy bùn, rất giống một đứa nhỏ.

Trên thái dương của nàng có vết máu đã khô, trên tay nhỏ bé trắng nõn còn có vết trầy da, vật liệu may mặc trên người dính một chút bùn, một bộ dáng như bị ngã từ đỉnh núi xuống, thân hình nhỏ nhỏ cứng ngắc như đã chết, bị thô lỗ dẫm xuống đất, cũng không thấy nàng có động tĩnh gì.

A, hay là nữ nhân này đã chết?

“Xem nàng như vậy chết, khẳng định sảy chân ngã nhào vào vách núi.” Có người đoán.

“Trên trán có máu mà, đại khái là bị ngã vỡ đầu.”

“Trại chủ ở đâu kiểm tra?”

Hoắc Ứng buông chén trà xuống. “Nhật được ở địa phương cách đây mấy chục thước.”

“Chỉ có một mình nàng sao?”

Hắn gật đầu, có chút không kiên nhẫn.

“Quái, là cô nương nhà ai sao một mình chạy tới Cừu sơn Thập Bát này?” Có người khó hiểu nói.

“Không quan tâm nhiều như vậy, nói không chừng nàng là muốn tới chỗ này tự vẫn.” Một người khác nói, ánh mắt nhìn thẳng vật liệu may mặc tốt nhất kia, ở trong lòng thầm đánh giá, xiêm y này có thể đổi được bao nhiêu ngân lượng.

Trại chủ nói rất đúng, vật liệu may mặc được thêu rất tinh xảo rất hiếm thấy, xem ra người ta là cô nương nhà giàu có, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, tuổi còn trẻ mà đã đi tìm đến cái chết. Chính là, xiêm y trên người này còn có thể đổi được chút tiền, có thể cho mấy đứa trẻ ăn no, coi như là làm công đức đi, nhiều nhất bọn họ đem nàng mai táng thật trọng, đốt thêm ba nén hương, cũng coi như trả lại ân tình của nàng.

“Đúng rồi, trại chủ, hôm qua lại có hai hộ nhà tiến đến, nói là từ phương bắc đến, một nhà họ Lưu, một nhà họ Trần, hai hộ này có bảy nhân khẩu.” Trương Gia Bảo dẫn đầu phục hồi lại tinh thần, vội vàng báo cáo.

“Đã an bài tốt chưa?”

“Đã làm như lệ thường, trước để cho nữ quyến đến vườn rau hỗ trợ, nam phái đi làm công việc xây dựng.”

“Tốt lắm.” Hoắc Ứng gật đầu.

Một con gà trống theo ngoài cửa đi vào, nó ngẩng đầu ưỡn ngực để lộ ra lông chim xinh đẹp của nó. Hắn thân nhiên liếc mắt nhìn con gà trống kia một cái, mới lại quay đầu ——

“Có tin tức gì không?” Hắn hỏi.

“Nói.”

Hoắc Ứng giương mắt, tầm mắt chuyển hướng vào tên còn lại.

“Lão Cát, thám tử phái xuống núi đâu?”

“Tiểu Vương dùng bồ câu đưa tin trở về, tri huyện Sơn Đông tháng sau sẽ cáo lão hồi hương, Viễn Đông tiêu cực thay hiệu buôn Hà Nam vận chuyển lương thực, hai loại tin tức này xác nhận không có lầm.”

“Tri huyện Sơn Đông là người như thế nào?!” ngón tay to dày đầy nam tính nhẹ nhàng gõ gõ xuống mặt bàn, ánh mắt của hắn thâm trầm, có chút đậm chiêu, mọi người cung kính đứng ở một bên, chờ nghe chỉ thị của hắn.

“Đồn đãi nói hần vài năm nay đã tham ô không biết bao nhiêu ngân lượng, Tiểu Vương nói hần thỉnh đội quân quan binh hộ tống, chỉ là trả hơn mười lượng để vận chuyển mỗi xe hàng hóa.”

Trên bậc môi nhếch lên một nụ cười, con ngươi đen lóe ra quang mang mãnh liệt như ánh mắt của con thú đang săn mồi.

“Cửa hiệu Hà Nam làm ăn buôn bán ra sao?” Hoắc Ứng lại hỏi.

“Lâm đại phú của hiệu Hà Nam buôn bán rất công đạo, gặp gỡ năm mất mùa, còn có thể mang hàng hóa ra phát chẩn tai ương.”

Ngoài phòng một trận xôn xao, một con chó lông vàng đang truy đuổi một con mèo theo từ ngoài cửa chạy ra, tiến vào bên trong chuồng gà, trong khoảng thời gian ngắn gà bay chó sủa, làm cho túi bụi, bên ngoài mọi người vội vàng đem chó mèo bắt ra khỏi chuồng gà

Hoắc Ứng neho lại ánh mắt, thẳng đến ngoài cửa tranh cãi ầm ĩ lắng xuống, mới lại mở miệng.

“Lương thực dự trữ của chúng ta còn thừa bao nhiêu?”

“Còn có thể chống đỡ trên mấy tháng.”

Hoắc Ứng nhíu mày, chậm rãi gật đầu.

Lão Cát sờ sờ mũi, thật cẩn thận mở miệng, “Trại chủ, cần kêu Tiểu Vương thâm nhập, thám thính càng sâu một chút không?”

Hần thu hồi tầm mắt, nhướn mày, tức khắc có quyết định. “Buông tha cho hiệu buôn Hà Nam, kêu Tiểu Vương theo tri huyện Sơn Đông, nhìn xem vị trí chính xác của lão già đó ở đâu.”

“Dạ”

Lão Cát lui đi ra ngoài, Tương lão nhị liền tiến lên đây, phía sau còn có vài người đều muốn mau chút báo cáo tình huống trong trại cho Hoắc Ứng.

Vài vị đại hán đều qua tuổi bốn mươi, so về tuổi lớn hơn Hoắc Ứng rất nhiều, nhưng tất cả đều đối với nam nhân tuổi trẻ này tin phục sát đất, trong trại vô luận là việc lớn nhỏ, đều từ hần toàn quyền quyết định.

Tuy nói bên ngoài truyền sinh động như thật, nói bọn họ là đàn sơn tặc, là ma đầu có bao nhiêu kiêu ngạo và hung ác, nhưng trong trại cũng không có đồ đệ nào hung ác. Nói trắng ra, vì cuộc sống khốn khó, bắt buộc đi mới lên núi, bằng không người nào lại nguyện ý dân lương thiện không làm, lại đi làm sơn tặc?

Mấy năm trước phương bắc đại chiến, người mang theo gia quyến vào trong trại chỉ có tăng không giảm, mấy trăm cá nhân muốn ăn muốn uống muốn có chỗ ở, tất cả đều dựa vào sự tính toán của Hoắc Ứng.

“Trại chủ, trước đó vài ngày tường gỗ ở phía đông trại có chút gãy mục, không lâu nữa chính là mùa mưa, có phải hay không thừa dịp sửa lại cho tốt?” Tương lão nhị nói, hần phụ trách kiểm tra, trùng tu lại tường gỗ bốn phía trong trại.

Cầu Tử Thất cũng vội vàng xen mồm vào “Trại chủ, ở mặt đạo cạnh khe suối nước cũng dâng lên nhiều, có phải hay không cũng nên đào thêm vài điểm”

“Kia có thể hoãn lại một chút?” Tương lão Nhị trừng lớn liếc mắt một cái.

“Là người nói mùa mưa sắp tới nha!” Cầu Tử Thất hừ một tiếng, không chịu thua trừng mắt trả lại.

Vì muốn công trình của mình được làm trước, mà hai người tranh nhau mặt đỏ tai hồng, phá lệ rống lớn tiếng.

Hoắc Ứng ngồi ở trên ghế, bất động thanh sắc, mắt lạnh nhìn hai người, chờ tranh luận chấm dứt.

Nguyên bản chú gà trống đang ở trong phòng, nơi nơi đi lại, lại vào lúc này đi đến trước mặt hần, nó làm như đối với nữ nhân nằm ở giữa nhà kia thực cảm thấy hứng thú, mào gà màu đỏ trên đỉnh đầu thỉnh thoảng trái phải rung động, rồi đột nhiên cúi đầu tiến công, dùng mỏ bén nhọn nhắm ngay khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn —

Thật là churóng mắt!

Mắt đen hơi hơi nhíu lại, ngón trỏ bắn ra một đạo kinh khí, bắn thẳng đến mào gà đỏ tươi kia.

“Khanh khách khanh khách —”

Gà trống bị trúng kinh khí, đau đến nhảy dựng lên, thẳng kêu khanh khách, chặt vật bay thoát ra ngoài.

Khanh khách khanh khách —

Là thanh âm gì?

Khanh Khanh mày liễu nhuu lại, cổ họng không phát ra được một chút thanh âm, chỉ có thể nhấp máy đôi môi đầy đặn đỏ mọng. Nàng chậm rãi nhận ra, tạp âm dần dần đi xa kia chính là tiếng gà trống

Trời đã sáng?

Nàng thử muốn mở mắt ra, lại bị mãnh liệt choáng váng đánh úp trở lại, sợ tới mức nàng lập tức buông tha, hai mắt nhắm thật chặt, chờ choáng váng có thể biến mất.

Ông trời! Thân thể của nàng đau quá, tứ chi không còn sức lực, đau không thôi, như là có trăm ngàn cân đè nặng như vậy trầm trọng.

Xa xa truyền đến tiếng mèo kêu chó sủa, thanh âm mơ hồ, dần dần trở nên rõ ràng, nàng thậm chí nghe được bên cạnh truyền đến thanh âm các nam nhân nói chuyện, có một thanh âm thấp trầm, cách nàng rất gần.

“Trước phải người đi đem tường phía đông một lần nữa đóng cọc, sau khi chuẩn bị cho tốt, lại cùng đi mở rộng khe suối sắp xếp thủy đạo.”

“Nhưng là, trại chủ ——” Hai gã đại hán trăm miệng một lời.

“Làm theo lời ta.” thanh âm lạnh lùng kia cắt đứt lời của bọn họ.

Nàng bởi vì thanh âm lãnh khốc kia mà rung mình một cái, rồi mới phát hiện, quần áo trên người sớm trở nên lạnh băng lại ẩm ướt, giờ phút này toàn dán tại trên da thịt, cực kỳ không thoải mái.

Hào lạnh!

Nàng trong bóng đêm ngủ, hao hết khí lực hoạt động hai tay, gắt gao ôm lấy chính mình. Một trận gió lại đánh úp lại, thổi qua xiêm y lạnh như băng, dẫn phát từng trận hàn ý, nàng nhin không được co rúm lại.

Trên đỉnh đầu tiếng đàm luận còn đang tiếp tục.

“Trại chủ, hoa tiêu ở vườn rau guồng nước có chút vấn đề, Giang bác gái muốn người cho người đi Cán Sa Thành mời người đến sửa.”

Nhắc tới Cán Sa Thành, lông mi nhíu chặt lại, bàn tay to nắm chặt cái chén.

“Trong trại không có người nào sửa được sao?” Hoắc Ứng thanh âm trầm thấp hỏi.

Cán Sa Thành cách nơi này chỉ có mấy chục dặm đường, lân cận với nước Văn Sa, sản xuất tơ lụa là chính, phía nam có một tòa thành đứng đầu giàu có nhất. Mấy năm trước, khi cha hắn làm chủ sơn trại cũng từng có ý đoạt lấy thương đội của Cán Sa Thành.

“Lâm Tam làm nghề mộc nói hắn không hiểu lắm nguyên lý của guồng nước.”

“Vậy cho người xuống núi đi bắt một người biết làm về, bịt kín mắt người đó lại, sau khi xong việc lại thả hắn xuống núi.” Hắn buông cái chén xuống, nhìn bọn thuộc hạ, mặt khác bổ xung thêm một câu.” Thời điểm vào thành chú ý một chút, tân thành chủ (*) của Cán Sa Thành, không cần tùy tiện chọc ——”

(*tân thành chủ : thành chủ mới)

“Ha —— ha —— hất xì!”

Bên dưới chân thỉnh linh vang lên một cái hất xì lớn, cắt đứt một chữ cuối cùng của hắn.

Mọi người nghe tiếng ngẩn ngơ, đều hướng âm thanh nhìn lại, chỉ thấy nữ tử nguyên bản nằm úp sấp trên mặt đất kia, giờ phút này sớm cuộn tròn mình lại, hai tay vây quanh chính mình, còn liên tục hất xì.

Hắn cúi đầu, chân mày cau lại.

“Ai nha, nguyên lai không chết a?!” Trương lão Nhị trừng lớn mắt, hoàn hồn kêu lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, thật vất vả mới ngừng hất xì, nhưng là trong người vẫn còn hàn ý, nàng không ngừng run run, hai hàm răng đánh vào nhau cầm cập.

Bất quá, sau khi dùng sức đánh vãi cái hất xì, con choáng váng chậm rãi biến mất, nàng hít sâu một hơi, thật cẩn thận mở to mắt.

Trước hết xuất hiện ở trước mắt, là một đôi giày đế cao màu đen, trên giày đen là màu đen trang phục, bên hông buộc một thanh trường kiếm. Tầm mắt lại hướng lên trên, ánh vào trong mắt là nam nhân cầm kiếm cường, bạc môi mãn thành một đường, sống mũi thẳng, còn có một đôi con ngươi đen sáng.

Đó là một đôi ánh mắt lạnh như băng, sâu không lường được, lại không có nửa điểm cảm tình, chỉ lóe ra quang mang hắc ám, như là hai viên ngọc đen phát sáng lãnh liệt.

Nàng hít một ngụm khí lạnh, bị ánh mắt lãnh khốc của hắn dọa. Chính là, khuôn mặt quá mức tuấn tú suất sắc kia, lại làm cho nàng không thể lý khai tầm mắt.

Tuy rằng biết như thế này thực không lễ phép, nàng lại vẫn ngốc lẳng nhìn hắn, giống bị cặp con ngươi đen kia thôi miên, thậm chí đối với một bên nói to làm ồn ào nghe mà như không nghe thấy.

“Xong rồi, nàng không chết, không thể lấy xiêm y đi đòi tiền.”

“Xem vì trại chủ cứu nàng một mạng, nàng nên hội lưu lại xiêm y để tạ lễ đi!”

“Im lặng! Tất cả câm miệng!” Trương Gia Bảo xi một tiếng khinh miệt, thân thủ thường cho hai người mấy cốc vào đầu.

“Nha, ta lại chưa nói sai, trại chủ là có chủ ý này, mới đem nàng trở về thôi!” một người trong đó không cam lòng, bước lùi về sau vài bước, quang quác kêu lên.

“Đó là nghĩ đến nàng đã chết, hiện tại người lại không chết, người bớt tranh cãi không được a!” Trương Gia Bảo trừng liếc mắt nhìn một cái, mới xoay người đối mặt với cô gái một thân bùn đất kia. “Cô nương, xin hỏi người họ gì tên gì? Nhà ở chỗ nào a?” Hắn lộ ra tươi cười tự cho là thân thiết, lại không biết khi cười, vẻ mặt càng dữ tợn hơn có vẻ dọa người.

Nàng vẫn là cũng không nhúc nhích, nhìn Hoắc Ứng, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, vẻ mặt ngu si.

“Cô nương?” Trương Gia Bảo mở miệng lại gọi. “Cô nương?”

Nữ nhân kia vẫn là ngây ngốc nhìn trại chủ, đối hắn kêu to không có phản ứng gì

“Uy, cô nương!” Cầu Từ Thất ở một bên thấy thế, nhịn không được ngồi xổm xuống, thân thủ đẩy nàng một phen.

“A?!” Nàng kinh hoảng quay đầu, vừa thấy ở trước mặt nàng các nam nhân làm thành nửa vòng tròn, sợ tới mức khê kêu một tiếng, vội vàng lui về sau, một đôi tay nhỏ bé bắt lấy ống quần của nam tử cao lớn phía sau, chỉ kém không trốn được đầu ra phía sau cặp chân dài kiên cố kia.

“Người họ gì tên gì? Nhà ở chỗ nào a?” Trương Gia Bảo thấy nàng có phản ứng, mở miệng lặp lại vấn đề vừa rồi.

“Ta.....” Gặp người này giống như không ác ý gì, nàng mở miệng nghĩ muốn trả lời, nhưng mới nói một chữ, nàng liền ngạc nhiên phát hiện, trong đầu đúng là trống rỗng.

“Như thế nào?” Trương lão Nhị thúc giục.

“Ách..... Ta.....” Nàng cố gắng suy nghĩ lại, gấp đến độ sắp khóc, nhưng vô luận nàng dùng sức như thế nào, cố gắng nghĩ, trong đầu lại mông lung giống một tảng sương mù dày đặc.

Thời điểm đang ở buồn rầu, chớp mắt đột nhiên một trận gãi ngứa, nàng hít một hơi thật sâu, lại hít vào một hơi, vẫn là chỉ không ghìm lại được xúc động —

“Ha thu!” Nàng lại đánh cái hắt xì, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến thẳng đỏ lên. (Ha thu này có nghĩa là lúc đó chị đánh một cái hắt xì, nhưng lại nghe ra là Ha Thu)

“Người kêu ha thu?”

“Không, không phải.” Nàng vội vàng phủ nhận, cảm giác được một đạo tầm mắt lợi hại đang nhìn nàng, hai má càng hồng hơn “Rốt cuộc như thế nào a?”

Cầu Từ thất không kiên nhẫn nhíu mày.

“Ta.....” Bọn họ càng ép hỏi, nàng càng sợ hãi, thân hình nhỏ nhỏ co rúm lại, sợ hãi nhìn vài tên đại hán trước mặt, nhỏ giọng nói vài tiếng.

“Cái gì? Lớn tiếng lên!” người không kiên nhẫn càng ngày càng nhiều.

Nháy mắt, mắt to rơi nước mắt, môi đỏ mọng run lên, thật vất vả phun ra vài từ.

“Ách — ta không nghĩ ra —”

“Gi?!” Mọi người há hốc mồm.

“Người như thế nào nghĩ không ra?” Cầu Từ Thất tiến lên, không thể nào chấp nhận được kêu lên.

Trong đôi mắt to đen lúng liếng nước mắt, lập tức trào ra. Nàng khiếp đảm lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào, bộ dáng đáng thương cực kỳ.

“Ta..... Ta thật sự nghĩ không ra...” Nàng nói nhỏ.

“Một chút cũng nghĩ không ra?” Cầu Từ thất tới gần.

Nàng lắc lắc đầu, nước mắt rơi xuống càng nhanh.

“Một — một chút cũng nghĩ không ra.”

“Việc này thật tốt a ~.” Trương lão Nhị nhìn một cái xem thường.

“Đại khái là lặn xuống vách núi, chắc vẫn đang còn choáng váng.”

“Đúng vậy, xem vết thương trên trán nàng, thật nghiêm trọng nha!”

Trương Gia Bảo vẻ mặt khó xử, chỉ có thể chỉ cô nương kia, nhìn trại chủ nói: “Này — ách, trại chủ, hiện tại làm sao bây giờ?” Tổng không thể dựa theo kế hoạch ban đầu, lột xiêm y, rồi đem nàng đi chôn? Bất thành a, lúc này cũng không phải là thi thể lạnh như băng, mà là một tiểu cô nương đang sống sờ sờ !

Hoắc Ứng nhìn quét qua mọi người, mặt không chút thay đổi.

“Chính mình làm đi.” Hần thần nhiên nói, xoay người chuẩn bị rời đi.

A, hần phải đi? Hần muốn ném nàng đi?

Nàng trong lòng hoảng hốt! Bỏ qua ống quần của hần, tay nhỏ bé hướng lên trên leo lên, nắm chặt góc áo của hần, mắt to ngập nước đáng thương hề hề nhìn hần, giống như con chó nhỏ đáng thương.

Ô ô, bọn họ xưng hô hần là trại chủ, như vậy chỉ có hần cứu được nàng? Nếu cứu nàng, sao vậy có thể tại đây một lát mặc kệ ném nàng đi?

Nàng dùng hết khí lực, gất gao nắm lấy góc áo của Hoắc Ứng, kiên quyết không cho hần rời đi.

Hần trừng mắt nhìn nàng, khuôn mặt lạnh lẽo “Buông tay.”

“Không — không thể —” Nàng cố chùng dừng khí, mới có thể mở miệng. Cặp ánh mắt kia quá mức lạnh như băng dọa người, nàng chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền lập tức bị bại trận, đầu nhỏ cúi xuống, không dám lại nhìn hần.

“Buông tay.” lúc này đây, thanh âm có vẻ mềm nhẹ rất nhiều, lại càng thêm lạnh như băng.

Bốn phía truyền đến thanh âm hút không khí, nàng không dám ngẩng đầu, đoán hần giờ phút này biểu tình đại khái thực dọa người.

Nàng thực là sợ hãi, nhưng lại vẫn là không chịu buông tay. Ô ô, không thể buông tay a, lúc này cái gì cũng đã quên, nếu buông tay bỏ hần ra, nàng còn có thể chạy đi đâu?

Hoắc Ứng nhú mày, không nói lời gì nữa. Hần mặt không chút thay đổi, rút mạnh trường kiếm ở bên hông ra—

“Trại chủ!” Mọi người cả kinh kêu lên.

A, trại chủ sẽ không nghĩ muốn chém tiểu oa nhi đáng thương này chứ? (tiểu oa nhi = đứa nhỏ)

Chỉ thấy ngân quang chọi lóe, trường kiếm không chút khách khí hạ xuống, lưỡi dao bổ về phía y bào, dừng ở nửa tấc chỗ đôi bàn tay nhỏ bé kia, để dàng cắt đứt góc áo bị nàng giữ chặt.

Bởi vì dùng sức quá độ, nàng hô nhỏ một tiếng, thân hình nhỏ bé ngã xuống, chặt vật ngã trên mặt đất, đau suýt nữa muốn khóc thành tiếng, đôi tay nhỏ bé vẫn còn đang cầm một góc áo bị cắt kia.

Hoắc Ứng lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, không lại để ý tới, lại lần nữa xoay người, ở giữa mọi người đang lặng yên bước đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ván Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Vài vị đại nam nhân thấy trại chủ không có ý định lưu giữ tiểu nữ nhân này, tất cả đều không biết phải làm sao bây giờ.

“Làm sao giờ?” Cầu Từ Thất hai tay ôm ngực, nhìn nàng.

“Trại chủ đã nói như thế thì phải làm thôi.”

“Có thể làm như vậy sao? Nữ oa nhi đáng thương này tuy rằng còn sống nhưng lại ngây ngốc, chẳng lẽ muốn đem nàng đá ra khỏi trại sao?”

Lời này vừa nói ra, người đang ngã ngồi ở một bên lập tức nức nở khóc, nước mắt trong suốt lăn xuống, mọi người nhìn mà cảm thấy trong lòng căng thẳng.

“Uy uy uy, đừng khóc a!” Trương lão Nhị vừa thấy nàng khóc, lập tức tay chân hoảng hốt. Hắn mặc dù ngày thường người vóc dáng cao to, lực lưỡng lại không có cách nào đối mặt với nước mắt của cô nương. Hắn đi ra phía trước, ngốc nghĩ muốn an ủi nàng, một đôi bàn tay to nâng lên giữa không trung, không biết có nên hạ xuống hay không.

Nữ oa nhi này thân hình thật sự nhỏ bé, làm cho người ta có ý muốn che chở, hắn thật sự lo lắng, đại nam nhân chân tay thô kệch có phải hay không khi đặt tay xuống, sẽ đem nàng bóp nát. Xem bộ dáng nàng khóc, làm cho người ta có bao nhiêu đau lòng, còn có tâm cảm thấy đau.

Ai, cũng chỉ có lãnh huyết như trại chủ, mới mặc kệ nàng được!

Trương Gia Bảo nhú mày, trừng mắt nhìn Cầu Tử Thất liếc mắt một cái, thầm oán hắn ăn nói lung tung, dọa nàng khóc.

“Ngươi sao vậy, một chút lễ phép cũng đều không hiểu?” Hắn trách cứ nói.

“Chúng ta là sơn tặc a, cần biết lễ phép làm gì?” Cầu Tử Thất hừ một tiếng xem thường phản bác. “Chẳng lẽ còn muốn ta ngay cả cướp bóc đều nghiên ngẫm từng chữ một nói: ‘Ai nha, vị đại gia qua đường này, đường này do tại hạ khai phá, nên tại hạ phải thu phí, nếu muốn đi qua đường này, thỉnh ngài lưu lại chút tiền lộ phí.’”

Lời này vừa nói ra, ngược lại làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đảo qua vẻ lo lắng, nàng nín khóc bật cười, cảm xúc bị thăm khi bị người bỏ rơi thoáng bị hòa tan một chút.

Vừa thấy nàng không khóc nữa, Cầu Tử Thất lập tức chỉ nàng reo lên: “A, nhìn một cái, nàng còn hiểu được mà cười thôi, xem ra cũng không ngốc mấy.”

Các nam nhân đang ôm bụng cười vang quay đầu lại, mấy ánh mắt lại lần nữa nhìn nàng, trên khuôn mặt kia bị nước mắt rửa nhìn như hề, lập tức hiện lên đồ ửng ngượng ngùng, đầu nhỏ cũng cúi xuống tận ngực.

“Uy, nói nghiêm túc xem chúng ta hiện tại nên làm sao với nàng bây giờ?” Có người đặt câu hỏi.

Trương Gia Bảo nhìn nàng, sau một lúc lâu trầm ngâm, mới xoay người vẫy vẫy tay, ý muốn chúng gia huynh đệ kẻ tai đưa tới nói nhỏ. Vài đại nam nhân ghé vào góc đại sảnh, cố ý đè thấp âm thanh

“Ai có chủ ý gì không?” Trương Gia Bảo đặt câu hỏi.

“Theo ta thấy, nàng chính là bị thương ở đầu, nhất thời nhớ không nổi bản thân là ai, cứ đợi thêm hai ngày nữa chắc nàng sẽ nhớ ra” Trương lão Nhị nói, vẻ mặt nghiêm túc.

“Như vậy, nhiều người đều tán thành lưu nàng lại?”

“Lưu nàng lại, ăn không phải trả tiền lương thực sao?” Cầu Tử Thất nhú mày.

“Vớ vẩn, lưu có chỗ hữu dụng nha, xem thân xiêm y kia của nàng là đã biết ngay là cô nương nhà giàu có, chờ nàng khôi phục trí nhớ, chúng ta cho nàng xuống núi về nhà, cùng người nhà của nàng thương lượng chút tiền thưởng.” đề nghị này, được mọi người gật đầu tán thành.

Nữ oa nhi đáng thương ngã ngồi ở vài thước bên ngoài, nghe không rõ bọn họ đang nói gì, nàng hoang mang bất an nhìn đằng kia, tay nhỏ bé còn vịn vào vò nát góc áo.

Bọn họ đang nói cái gì? Có thể hay không còn muốn đem nàng ném ra khỏi núi đi? Nàng cắn môi đỏ mọng, trong lòng hoảng cực kỳ, vô luận muốn hỏi tường nhưng trong đầu vẫn là một mảnh trắng xóa, nhớ không nổi một chút gì. ...

Cảm xúc thất bại ập đến, nàng gồ gồ vài cái vào đầu nhỏ, bắt đầu dĩ phát hiện, việc này căn bản không giúp được nửa điểm gì cho việc nhớ ra ký ức, ngược lại làm cho miệng vết thương càng đau.

Bàn tay nắm ở phía góc áo, lưu lại một tia độ ẩm, nàng nắm quá chặt chẽ, hai vai khẽ rung lên, nước mắt rơi xuống gò má, thấm ẩm ướt một góc áo. Nhớ tới thái độ tuyệt tình của ân nhân cứu mạng, nàng càng khó chịu.

Nam nhân tuần suất như vậy, vì cái gì hai mắt lại lạnh như băng như vậy? Thái độ lạnh lùng, tuyệt tình của hắn, phảng phất lưu động trong thân thể không phải là dòng máu ấm áp, mà là lạnh như nước băng tuyết

Chính là, nếu hắn quả nhiên là tuyệt tình lãnh huyết như vậy, thì sẽ bỏ rơi nàng đang hôn mê ở nơi hoang dã kia, vì cái gì muốn cứu nàng?

Một chỗ khác ở đại sảnh, nhiệt liệt thảo luận tiếp tục được tiến hành.

“Muốn lưu nàng bao lâu?”

“Liên lưu đến khi nàng khôi phục trí nhớ.”

“Ách, nhưng là, ở thôn trước ta ở có tên Lý Tiểu Ly, hai mươi năm trước ở giữa đường giao nhau với thôn bị ngã đụng vào đầu, đến bây giờ về nhà vẫn còn thẳng hướng lão bà (*) của hân gọi là mẹ nha!” Một tiểu huynh đệ bất an nói.

(*lão bà: là vợ, phu nhân, trong truyện cổ đại thì gọi là phu nhân, nhưng êm đẽ nguyên văn)

“Như thế đi, vẫn là lưu lại nàng, để cho nàng hỗ trợ nhóm nữ quyền làm chút việc. Nếu nàng không nhớ lại, liền tiếp tục lưu lại công tác, nếu nàng nhớ lại, chúng ta cho nàng xuống núi đôi tiên, như thế nào?” Cửu Tử Thất đề nghị.

“Ai nha, vẫn là Thất ca lợi hại!” Tiểu huynh đệ rộng mở trong sáng tán thưởng nói.

“Tốt lắm, liền làm theo biện pháp của Tiểu Thất.”

Sau khi đưa ra được kết luận, Trương Gia Bảo xoay người, lại lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười, tay vẫy vẫy nàng, “Nữ oa nhi, lại đây.” Hân ngữ khí hiền lành nói.

Nàng vẫn ngồi ở chỗ cũ, hai mắt mở to, cũng không nhúc nhích.

Cửu Tử Thất nhìn thấy thế bất quá nói. “Ngươi dọa nàng.”

“Nào có?” Hân thực thân thiết a!

“Còn nói không có, ngươi cười lên vẻ mặt sẽ thực dữ tợn, ngay cả gà mái đều đã bị ngươi dọa cho sợ tới mức không đẻ được trứng.”

Cửu Tử Thất bĩu môi, chủ động hướng nàng đi đến. “Cô nương, chúng ta sẽ không đem ngươi đuổi ra khỏi cửa, bất quá ngươi muốn lưu lại, phải nghe lời làm việc, mới có cơm ăn, hiểu không?” Đây là quy củ do trại chủ lập ra, phàm là những người lưu lại, đều phải làm việc, dùng sức lao động để đổi lấy lương thực.”

Vừa nghe bọn họ nói không đuổi nàng đi, nàng liền không ngừng gật mạnh đầu, suýt nữa làm gãy cái cổ mảnh khảnh kia

“Tốt, đợi lát nữa ta mang ngươi đi tìm Phương đại nương, người có nhiệm vụ hướng dẫn quy củ trong trại, khi Phương đại nương nói với ngươi, không hiểu liền mở miệng hỏi, biết không?”

“Biết, biết.....” Phát hiện có thể lưu lại sơn trại này, còn có cơm ăn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn nhất thời tươi cười rạng rỡ. Nàng lòng tràn đầy tín nhiệm, đứng lên theo Cửu Tử Thất ra bên ngoài, lòng đầy lo lắng cuối cùng cũng được thả lỏng.

Xem ra, nàng là gặp gỡ được một đám người tốt!

Phương đại nương nhìn lên thấy nàng, liền oa oa kêu to, đem nàng đẩy mạnh vào trong một gian sái phòng, thay nàng mang đến một bồn nước ấm, muốn nàng tẩy rửa sạch sẽ một chút.

Một bộ xiêm y vải thô bị nhét vào trong lòng nàng, nàng ngốc lăng nhìn Phương đại nương đang rất bận rộn. “Đây là cái gì?”

“Xiêm y a, xiêm y này của ngươi mặc dù tốt, nhưng lại ẩm ướt lại bẩn, không thể lại mặc được nữa, sau khi ngươi tắm rửa tốt thân mình, liền thay bộ này.” Phương đại nương công đạo nói, đem nàng đẩy đi đến bồn nước ấm kia

“Vâng.” Nàng nhỏ giọng trả lời, vẫn đứng ở một bên không nhúc nhích

“Còn đứng ở đó làm cái gì?”

“Muốn — muốn làm sao bây giờ?” Nàng hỏi càng nhỏ giọng, vẻ mặt bất lực.

“Ngươi sẽ không tắm rửa?” Phương đại nương cảm thấy kỳ quái kêu lên.

Đã nghe nói tiểu cô nương này mất trí nhớ, đã quên tên và thân thể của mình, nhưng là tổng không có khả năng ngay cả phương pháp tắm rửa đều đã quên đi?

Đôi mắt ta đen ngập nước, nhìn bồn nước ấm kia, lại nhìn đến chiếc ghế dựa nhỏ đơn sơ ở một bên, vẫn là vẻ mặt hoang mang “Ách, ta, ta không hiểu được nên ở trong này tắm rửa sao ?.”

Tuy rằng mất đi trí nhớ, nhưng nàng vẫn mơ hồ biết, bản thân tuyệt đối không nên ở tại nơi đơn sơ này tắm rửa thân thể mình

Phuong đại nương bưng tỉnh đại ngộ, lấy ra một tấm phản gỗ che lại.

“Ngươi liền thoát xiêm y, ngồi ở trên ghế nhỏ này, cầm gáo nhỏ này múc nước ấm đem thân mình, tóc đều tẩy sạch sẽ, hiểu không?” Nàng vừa nói, một mặt làm ra mấy động tác chỉ dạy.

Cô gái gật đầu, nắm chặt xiêm y, hai má ửng đỏ, chờ Phuong đại nương đi ra cửa. Nàng then thùng thật sự, không dám trước mắt người khác thoát y.

Phuong đại nương đi đến trước cửa, dường như là nhớ tới cái gì, lại quay đầu lại.

“Đúng rồi, nên đặt cho ngươi một cái tên, không thể để nam nhân trong trại này kêu ngươi là nữ oa nhi mãi được.” Nàng nghĩ nghĩ, cao thấp đánh giá cô gái trước mắt.

“Xem ngươi vừa bước vào cửa, liền hỏi đông hỏi tây, nên gọi ngươi là Vãn Nhi đi!” Nàng gật gật đầu, đối với tên này vừa lòng cực kỳ.

Phuong đại nương đi ra sái phòng, cũng đóng cửa lại, bên trong sái phòng trở nên âm u một chút, nhưng ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở tường gỗ, cung cấp ánh sáng, trong phòng đóng kín vẫn nhìn xem được rõ ràng, liền ngay cả hình ảnh phản chiếu trên mặt nước cũng thấy rõ ràng.

“Vãn nhi! Vãn Nhi, ta gọi là Vãn Nhi—” Nàng thấp giọng lầm bầm cái tên mới xa lạ này, tay nhỏ bé cõng bỏ đai lưng, cõng bỏ quần áo tinh xảo phiền phức trên người, y phục đã bị nước bùn làm ẩm ướt thấm vào da.

Trong nháy mắt, trên thân hình nhỏ nhắn yêu kiều chỉ còn lại có cái yếm màu vàng nhạt.

Da thịt tuyết trắng, có hơn phân nửa bại lộ ở trong không khí, trên người dính không ít nước bùn, đã khô cạn, lại còn có cảm giác ẩm ướt dính dính. Nàng hai tay ôm ngực, cho dù bốn phía không có một bóng người, nhưng vẫn như cũ có vẻ ngượng ngùng.

Vãn Nhi đoan trang thăm dò nhìn trên mặt nước, chỉ nhìn thấy hể ra bờ vai dính bùn.

Nàng thân thủ sờ soạng ở chỗ để xiêm y, muốn tìm khăn thấm ẩm ướt để lau mặt, lại cảm phải tiết khó ở trong đồng xiêm y.

Hai gò má nóng hồng lên, không hiểu vì sao bỗng cảm thấy ngượng ngùng, làm cho nàng lập tức đem nó trở về đồng xiêm y, mặt khác cầm khăn mặt nhỏ nhúng vào nước ấm, lại nhẹ nhàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn lau sạch sẽ.

Không biết vì cái gì, nghĩ đến hần, thân mình xuyên qua vật liệu may mặc bỗng nóng ran lên, lập tức tim liền đập rối loạn.

Cặp con ngươi đen lọi hại kia, mi ngang ngược, bạc môi vô tình, phảng phất rõ ràng——

Quái, nàng vì cái gì lại luôn nghĩ đến hần?

Lau vài lần, Vãn Nhi mới dừng lại động tác, thật cẩn thận cúi người đưa tay nhúng xuống nước thử nhiệt độ của nước trong bồn tắm, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình trên mặt nước.

Trên mặt nước, hể ra một khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đó là một khuôn mặt thanh lệ, da thịt non mềm giống tuyết trắng nõn, phảng phất vô cùng mịn màng. Một đôi lông mi dài, đôi mắt to đen long lanh, bộ dáng vô tội, dù để có thể làm cho bất luận kẻ nào cũng có ý muốn bảo hộ, đôi môi đỏ mọng đầy đặn, càng có vẻ xinh đẹp của thiên tiên.

Vãn Nhi kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trên mặt nước kia, tay nhỏ bé run rẩy khẽ vuốt mày liễu, lướt qua hai gò má, chạm vào môi, chỉ cảm thấy xa lạ lại quen thuộc.

Nàng xem một hồi lâu, mới động thủ gột rửa thân mình. Thiết bị rửa mặt đơn sơ, làm cho nàng tiêu phí thời gian thật dài mới tẩy sạch thân mình cùng mái tóc dài.

Vừa đi ra sái phòng, Phuong đại nương liền trừng lớn mắt, phát ra liên thanh tán thưởng. “Oa, Vãn Nhi, ngươi gột rửa sạch sẽ, trở nên rất xinh đẹp!”

Thật khó tưởng tượng, giờ phút này từ trong sái phòng đi ra là một tuyệt thế mỹ nhân, cùng oa nhi đáng thương là cùng một người. Trước mắt tiểu nữ nhân như tượng ngọc được chạm khắc điêu mài tinh xảo xinh đẹp, cho dù có mặc xiêm y vải thô, vẫn khó che giấu được khí chất uyển chuyển hàm xúc kia.

Vãn Nhi ôm bọc quần áo được chuẩn bị cho nàng, đo bưng mặt.

“Cám ơn quần áo của đại nương.” Nàng khom người hành lễ.

“Tốt lắm, tốt lắm, bất quá là chút quần áo cũ.” Phuong đại nương vẫy vẫy tay, trong lòng càng thêm xác định, Vãn Nhi tuyệt đối là một thiên kim tiểu thư. Xem bộ dáng kia, nói không chừng vẫn là hòn ngọc quý trên tay một quan lớn (*)! Người gia cảnh bình thường sẽ không dưỡng ra một thủy linh cô nương được chiều chuộng như thế.

(*ý câu này là chị chắc chắn là con của một quan lại nào đó, được coi như hòn ngọc quý trên tay người nhà, bao bọc tốt, được hết mực chiều chuộng

^^)

Nàng cầm tay Ván Nhi, ở phía trước dẫn đường, đi về phía dãy nhà gỗ dài phía bên phải, miệng còn nói.

“Đến, đến, đến, người nhất định đã đói bụng đi? Ta vừa rồi bảo người làm một chút đồ ăn, tuy rằng không phải thức ăn tốt nhất, nhưng cũng có thể tạm cho là được.”

Trước khi đi vào nhà gỗ dài kia, nàng đẩy ra một cánh cửa, mang Ván Nhi đi vào trong phòng.

Trong phòng ánh sáng nhiều, bất quá vẫn là có thể nhìn thấy được ở chính giữa có một cái bàn nhỏ, dựa vào tường có hai tấm ván giường gỗ, so với sài phòng, nơi này coi như đầy đủ hết.

Trên bàn nhỏ có một cái đĩa ăn sáng, một chén com cùng một đôi đũa, Phương đại nương kéo chiếc ghế ra.

“Đến, ngồi xuống ăn.” Nàng vỗ vỗ xuống thành ghế.

“Cám ơn đại nương” Ván Nhi sớm đã cảm thấy đói bụng réo lên, khi vừa mới đang tắm, bụng không biết đã kêu lên bao nhiêu lần.

Nàng nhẹ nhàng nâng bát com lên, đảo mắt nhìn bát, ngửi thấy mùi com bốc lên nhưng vẫn chưa vội vàng ăn. Tuy rằng đói cực kỳ, nhưng giờ tay nhấc chân vẫn là tao nhã ôn nhu.

Phương đại nương kéo một chiếc ghế khác ra cũng ngồi xuống, cảm thán nói: “Người vận khí cũng không tệ lắm, bây giờ còn có com tẻ ăn, nếu là trước đây một năm, có canh cháo hoa để ăn chúng ta đều là đã cảm thấy thực sự vui mừng rồi!”

Ván Nhi gấp một đũa mai rau khô (*) bỏ vào miệng nhai, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn thành một đoàn. Nàng hoả tốc và một ngụm com, thẳng đến mai rau khô cùng com trắng đều nuốt vào bụng, nàng mới có thể mở miệng đặt câu hỏi.

(*mai rau khô: chắc là một loại rau dại a)

“Vì cái gì?”

“Đại nương ta a, vài năm trước vì tị nạn, mang một nhà già trẻ đến phía nam, may mà gặp trại chủ thu lưu, bất quá lúc ấy tình huống trong sơn trại cũng không được tốt lắm, sáu nhân khẩu ngủ trong một gian nhà nhỏ nhỏ, là trại chủ có biện pháp tốt nên chúng ta mới có chỗ ở.”

“Đại nương đã vất vả rồi.” Ván Nhi nhẹ giọng nói, mắt to khẽ chớp chớp, chân chờ trong chốc lát mới mở miệng. “Đại nương, vì cái gì Thất ca nói chúng ta là sơn tặc?” Tên này, vẫn thực làm nàng cảm thấy phức tạp.

Phương đại nương nghe vậy cười to.

“Chúng ta thật sự là sơn tặc, truyền thuyết ở bên ngoài gọi nơi đây là Cửu sơn Thập Bát, [Sơn Lang] chính là trại chủ của chúng ta (*). Bất quá người yên tâm, trại chủ không làm chuyện hại người, thật là muốn cướp cũng chỉ vì dân hành đạo, chỉ cướp tiền của bọn tham quan cùng thương nhân vô lại”

(*Trong truyền thuyết anh được xưng danh là Sơn Lang nha, Sơn Lang: sói hoang trong rừng; ôi danh hiệu hay quá *-*)

Nam nhân kia, bị mọi người xưng là Sơn Lang sao? Ánh mắt tàn khốc kia, thái độ cao ngạo, xác thực cực kỳ giống sói hoang bất tuân. (*bất tuân: không tuân thủ theo phép tắc gì)

Nàng chưa từng nghe qua danh hiệu này, trực giác lại biết xưng hô này có thể làm cho không ít người sợ tới mức hồn phi phách tán.

Ván Nhi dừng lại không ăn tiếp, cúi đầu lo nghĩ.

“Như vậy, trại chủ là người tốt?” Nàng hỏi

“Ách..... Này.....” Phương đại nương vẽ mặt chần chờ, như là nghĩ tới cái gì, vẽ mặt có chút khó xử xấu hổ.

Ván Nhi chờ, mắt trong suốt mở to không chớp.

Nam nhân kia chiếu cố nạn dân, cho bọn họ chỗ ăn chỗ ở, lại chỉ cướp của tham quan ô lại, những việc làm đó tất cả đều là hành vi nghĩa tặc, nếu không phải bản tính thiện lương, sao làm như thế ?

Phương đại nương sau một lúc lâu mới mở miệng, cố ý chuyển đề tài

“Tóm lại, sau này người liên trụ ở nơi này, cùng phòng với người là người kêu Tiểu Thụ.” Nàng căn dặn nói. “Nơi này không dưng ăn không ngồi rồi, buổi sáng giờ dần (*) sẽ rời giường, nữ quyền ăn com là ở phòng bếp bên cạnh trên bàn ăn dài, không có việc gì đừng tiến vào đại ốc, nữ nhân là không thể vào chỗ —”

(*giờ dần: 3-5 giờ sáng)

“Vì cái gì?” Nghe được một câu cuối cùng, Vần Nhi lại mở miệng.

Đại nương bị hỏi ngẩn ngơ. “Cái gì vì cái gì?”

Ai a, nguy rồi, thật sự là đặt sai tên, xem ra tiểu cô nương này không hỏi không để yên đâu !

“Vì cái gì nữ nhân không thể vào đại ốc?”

“Này, này còn vì cái gì, đại sảnh vốn sẽ không cho nữ nhân đi vào.” Phuong đại nương có chút ngạc nhiên, nhất thời cũng nói không nên lời nguyên nhân.

Đây là quy củ trong sơn trại, đại sảnh là nơi nhóm nam nhân dùng để nghị sự, nữ nhân không thể đi vào, tất cả mọi người trong lòng đều biết, coi là đương nhiên, nhiều năm đều yên lặng tuân thủ.

“Phải không?” Vần Nhi nhẹ giọng nói, buông mắt xuống.

Trời ạ, lại là một câu hỏi !

Phuong đại nương chống đỡ không được, liên tục lùi ra sau, cơ hồ đã nghĩ tông cửa xông ra. Vừa vặn, có người đẩy cửa tiến vào, nàng vừa thấy người tới, nhẹ nhàng thờ ra.

“Chờ ăn no, người liền theo Tiểu Thúy cùng nhau đi đến nơi làm việc.” Nàng trước phen phó Vần Nhi, quay đầu nhìn lại hướng một tiểu cô nương khác. “Tiểu Thúy, Vần Nhi là vừa vào trong trại, sau này cùng người ở cùng phòng, người mang nàng đi làm việc, có rảnh chiếu cố một chút, cứ như vậy, ta đứng trước còn có việc, đi trước.”

Nàng vội vàng công đạo, rồi mới cất bước đi, đi như chạy ly khai khỏi nơi đó.

Ba ngày sau, trong sơn trại mọi người mới biết được, trại chủ nhưng đã kiếm một củ khoai lang phòng tay (*) trở về.

(*cái câu này có ý là kiếm được một người không biết làm việc gì *hồ hồ*)

Vần Nhi xinh đẹp hiền lành, dễ dàng được mọi người yêu thích, nhưng nói đến làm việc, nàng không biết gì cả.

Muốn nàng múc nước, nước trong gáo cũng đổ gần hết ; Muốn nàng nhóm lửa, nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành vẻ mặt nheo nhúc dính đầy bụi, lửa với nước đều không làm được, muốn nàng nấu cơm, nàng lại đặt nồi không lên, sau khi bắc lên lò bếp, suất nửa thiêu cháy phòng bếp.

Trong lòng nhóm nữ quyến biết, Vần Nhi xuất thân khác với mọi người, trước kia đại khái chưa từng chạm qua những việc này.

Chính là, trại chủ có lệnh, muốn lưu lại phải làm việc, các nàng tuy rằng đau lòng cho Vần Nhi, nhưng cũng không có can đảm dám làm việc chống lại quy củ đã đặt ra.

Suy nghĩ lại, mọi người quyết định, liền phái Vần Nhi làm công tác mang trà đưa cơm đơn giản, còn muốn nàng phụ trách mang ba bữa cơm đến cho trại chủ, để cho trại chủ nhìn thấy, nàng cũng có làm việc.

Thế là, mặt trời vừa ló dạng phía chân trời, bản thân Vần Nhi đã phải rời giường, tạt nước rửa mặt, chải đầu, cùng mọi người trong sơn trại làm việc.

Nước lấy trong khe núi lạnh như băng, làm cho con buồn ngủ biến mất, nàng đi đến phòng bếp, nhẹ giọng hướng nữ đầu bếp thỉnh an, lại bung lên khay cơm đã chuẩn bị tốt, dọc theo đường đi, gió sáng sớm lạnh lẽo thổi vào mặt, làm nàng lại thanh tỉnh một chút.

Nàng gật đầu vắn an cùng mấy người gặp ven đường, đi qua quảng trường trống trải, xuyên qua mấy khu nhà gỗ dài, hướng sân nơi Hoắc Ứng sống một mình đi đến.

Hắn ở lại sân sau, nơi có một mảnh rừng cây phong rậm rạp .

Khi đầu thu, lá phong dần dần chuyển màu đỏ, đẹp không sao tả xiết. Chính là, mỗi khi bước vào rừng cây phong này, Vần Nhi thần kinh liền lập tức căng thẳng.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, mới vào rừng cây không bao lâu, thanh âm rất nhỏ liền đánh úp lại, vô số quả cây gai không biết theo chỗ nào bay tới, toàn nhắm ngay nàng, không ngừng công kích.

“Dừng tay.” Nàng bảo hộ đồ ăn trong tay, hô nhỏ một tiếng.

Công kích như cũ tiếp tục, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

Một quả cây gai ném trúng vào vết thương cũ trên trán, nàng đau thờ hốc vì kinh ngạc, vài lần né tránh không thành, nàng nhắm chặt mắt đi tới, cuối cùng mới bảo hộ được điểm tâm, phá vây lao ra rừng cây phong.

Vừa ra rừng cây kia, quả cây gai công kích liền dừng.

Vấn Nhi thở hổn hển mấy hơi, quay đầu xem đường phía sau kia, chỉ thấy trên đường mòn không có dấu vết của bất luận kẻ nào.

Nhưng thật ra nếu nhìn kỹ giữa tầng lá đỏ trong rừng cây phong kia, lại có thể thấy một nam hài mười tuổi đang đứng ở chỗ đó, trong tay cầm cái ná (*), lẳng lặng trừng nòng, trên mặt không có biểu tình gì. một lúc lâu sau, hắn xoay người, chạy vào trong rừng cây phong.

(*cái ná: mà có 3 chạc,2 chạc nối với nhau bằng dây chun,1 chạc để tay cầm, trẻ con thường hay dùng để bắn chim ý)

Vấn Nhi nhú mi, cố gắng suy tư, rốt cuộc là làm sao đắc tội nam hài kia, chọc hắn mỗi ngày ba lượt dùng quả cây gai “Hầu hạ” Nàng.

Đi vào sân trước phòng của Hoắc Ứng, nàng đứng ở trước cửa, liên tục hít sâu, cố lấy dũng khí mở miệng.

“Trại chủ.”

Bên trong truyền đến thanh âm thấp trầm.

“Tiến vào.”

Giống như thường lui tới, Hoắc Ứng sớm đã rời giường.

Hắn đứng ở bên cửa sổ, thân hình nửa thân trần tinh trắng (*), đang dùng một khăn bông ẩm ướt chà lau diện mạo trên thân.

(*tinh trắng: cường trắng,trần đầy tinh lực ,êm phụt máu mũi *phụt phụt*)

“Trại chủ, sớm.” Vấn Nhi hai má đỏ bừng, không dám nhìn nữa, hai tay có chút run run.

Con người đen lạnh như băng đảo qua nàng, hơi hơi gật đầu một cái, không nói lời gì nữa.

Nàng đem bữa sáng để ở trên bàn, đưa lên áo khoác tối hôm qua đã chuẩn bị tốt. Ở thời điểm hắn mặc quần áo, đầu nhỏ thủy chung vẫn cúi xuống, căn bản không dám nhìn xem liếc mắt một cái.

Sau khi Hoắc Ứng mặc quần áo xong, ngồi trở lại bàn gỗ để dùng bữa sáng, trên khuôn mặt tuần tú kia vẫn không có nửa điểm biểu tình.

Bên trong vắng vẻ, chỉ có khi hắn ăn cơm phát ra rất nhỏ tiếng vang.

Nàng đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn hắn, đã tạo thành thói quen lặng yên khi ở bên hắn, có lẽ liên bởi vì hắn về bề ngoài lạnh lùng cùng ít lời xa cách của hắn, mới làm cho chúng nữ quyền e sợ, nhắc tới chuyện đưa cơm này, liền ra sức khước từ.

Đôi mắt to trong suốt, nhìn theo tóc dài rơi tung ở trên vai rộng lớn, nhìn đến sườn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn.

Trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng kia, chưa từng xuất hiện biểu tình nào khác, thậm chí khi nàng cầu viện còn cắt đứt y bào, lãnh huyết bỏ rơi nàng, nhưng nàng tổng cảm thấy, hắn không phải người vô tình như vậy ——

Chân chính nếu là người vô tình, sẽ không đối với nạn dân ra tay cứu viện; người vô tình chân chính, cũng lại càng sẽ không đem một nữ tử xa lạ cứu trở về son trại.

“Trên mặt ta có cái gì sao?” thanh âm thấp trầm vang lên.

Vấn Nhi hoảng sợ, hai má nháy mắt chuyển sang đỏ bừng, bị người phát hiện nhìn lên mà trở nên xấu hổ quần bách không thôi.

“Ách, không, không có —” thanh âm của nàng run run.

Hắn từ đầu tới đuôi chưa từng quay đầu, lại có thể phát hiện tâm trạng của nàng? Như vậy, nàng đã nhiều ngày có hành vi rình coi, chẳng phải là đều bị hắn xem ở trong mắt.

Nghĩ như vậy, nàng xấu hổ đến cơ hồ muốn rên ra tiếng, quả thực nghĩ muốn có ngay một cái lỗ ở tại nơi này để chui xuống, không hề gặp người nữa.

Hoắc Ứng buông bát đĩa, mắt lạnh nhìn nàng, tâm trạng lợi hại ở trên thân hình nhỏ nhắn yêu kiều vòng vo vài vòng, ở chỗ sâu trong con người đen, hiện lên một chút đăm chiêu.

Ánh mắt thâm u kia, làm cho trong lòng Vấn Nhi cảm thấy hết hoảng. Nàng đi ra phía trước, run run vươn tay nhỏ bé, nhanh chóng thu hồi bát đĩa trên bàn.

“Trại chủ, Vấn Nhi —— Vấn Nhi cáo lui ——” thanh âm của nàng thực kỳ cục, miễn cảm nhận thấy được, từ thân hình của hắn nhiệt lực phóng xạ ra kinh người.

Hắn như cũ nhìn nàng, không nói gì.

Thẳng đến sau khi chạy ra sân, Vấn Nhi hai chân còn đang run run, nàng ôm chặt khay bát, bước nhanh đi qua rừng cây phong, không dám quay đầu, lại

càng không dám lưu lại.

Sau khi dùng bữa sáng xong, mọi người trong sơn trại bắt đầu bận rộn với công việc của mình

Nhóm nữ quyến ở đình viện, bận rộn trong phòng bếp, mà các nam nhân đều bị Hoắc Ung tìm đi, hiệp lực xây dựng tường phía đông, để chống đỡ tốt các cơn lốc.

Phượng đại nương nghĩ đến các nam nhân vất vả, nấu riêng một ấm trà lạnh, muốn Vãn Nhi đưa đi.

Sau một lúc lâu nàng trừng mắt nhìn ấm trà to tướng kia, mới xắn ống tay áo lên, ra sức ôm lấy ấm trà to, nhắm tường hướng đông đi đến, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì dùng sức mà đỏ bừng, cước bộ cũng có vẻ cực vì không xong, mỗi bước đi liền đổ ra không ít nước trà.

Tương lão Nhị nhìn thấy, vội vàng chào đón, bàn tay to tiếp nhận ấm trà lạnh to kia, đưa người phân phát trà cho mọi người uống

“Vãn Nhi, không vội, việc nặng này cứ để cho ta tới làm giúp.” Hấn cầm ấm trà, đoán nó nặng bằng nửa trọng lượng của nàng.

Nàng cảm kích cười, cúi người hành lễ. “Cám ơn Tương nhị ca.”

Tương lão nhị sừng sốt một chút, đôi này hấn chưa được ai có lễ đối với hấn như vậy. Hấn gãi gãi đầu, cảm thấy nên làm chút gì đó đáp lại, thế là học theo, chấp hai tay cúi người.

“Không cần khách khí.” Hấn không được tự nhiên nói.

Cầu Tử Thất một bên đang ở uống trà lạnh, bởi vì khiếp sợ quá độ, phun hết trà trong miệng ra.

“Mẹ ta a, xin người thương xót, nhưng đừng hại ta giữa trưa ăn không ngon.” Hấn cười trừ nói, cầm lấy chén mộc (*) vung lên.

(*chén mộc: chén uống trà được làm bằng gỗ)

Thanh âm lạnh như băng từ phía sau truyền đến, mọi người đương trường đông cứng lại.

“Ăn không vô, vừa lúc giảm đi một phần lương thực.” Hoắc Ung không biết khi nào đã đi vào một bên, hai tay khoanh trước ngực trần trụi. Hấn tầm mắt đảo qua hai gã thuộc hạ, dừng ở trên người Vãn Nhi, mâu quang chuyển sang u ám.

Nàng cúi đầu xuống, khẽ cắn môi đỏ mọng, biết cặp con người đen kia đang đánh giá nàng, tầm mắt di chuyển từ hai chân của nàng, chạy qua vải thô quần áo, dừng ở trên bím tóc có chút tán loạn của nàng.

Hấn vì cái gì muốn nhìn nàng như vậy? Là dung nhan của nàng có gì không ổn sao?

Nàng không dám truy vấn, thậm chí ngay cả dừng khí nhìn lại đều không có, chỉ có thể mặc ánh mắt làm càn của hấn —

“Nơi này đang sửa tường, người tới làm cái gì?” Thanh âm lãnh khốc vang lên rất gần, một đôi giày màu đen cũng xuất hiện ở trong tầm mắt đang cúi xuống của nàng, nàng cơ hồ có thể cảm giác được, khi hấn nói chuyện, thở ra hơi thở cực nóng.

Tương lão Nhị mở miệng. “Vãn Nhi là tới —”

“Ta không có hỏi người.” ngữ điệu lạnh lùng, làm cho người ta nháy mắt đang muốn mở miệng cũng không dám nói nhiều.

Nàng hít sâu một hơi, biết Hoắc Ung đang chờ đáp án. Mà loại nam nhân như hấn, thường thường là muốn cái gì! Liên thế nào cũng phải trả lời, nếu nàng không mở miệng, nói không chừng nhiều người nhất định sẽ phải ở chỗ này chịu trận cả buổi sáng.

Sau một lúc lâu, Vãn Nhi có lấy dũng khí ngẩng đầu, tầm mắt lại chỉ cố định tại trên bạc môi nam tính kia của hấn, không dám lại hướng nhìn lên trên.

“Ta, ta mang trà lạnh đến.” Nàng nhẹ giọng nói, phát hiện hấn đang mím môi, cơ bắp ần ần co rúm, bạc môi mím thật chặt, làm người ta khiếp đảm.

“Nơi này nguy hiểm, tránh xa chút.” Hấn thô lỗ vừa nói, vừa quay nhanh đầu rời đi, đối với các nam nhân đang đứng ở một bên quát: “Làm việc đi!”

Lời này vừa nói ra, các nam nhân lập tức như chim đà điều phân tán khắp mọi nơi, không dám tụ lại một chỗ nữa.

Cầu Tử Thất khi đi qua bên người Vãn Nhi, còn đề thấp thanh lượng giải thích. “Ý tứ trại chủ là muốn người tránh xa trạm một chút, miễn cho bị thương.” Hấn nói.

“Ta biết.” Nàng gạt đầu, không bị một lời thô lỗ của Hoắc Ung dọa cho sợ, tự mình thu thập ấm trà cùng chén mộc.

“Nha — kia, vậy là tốt rồi.” Cầu Tử Thất có chút kinh ngạc.

Thái độ lãnh khốc kia của Trại chủ, đa số đều làm cho những người vừa mới tiến trại sợ tới mức lạnh run, thế nào cũng phải trải qua nhiều ngày, mới có thể phát hiện, hấn là xuất phát từ quan tâm.

Vốn tưởng rằng, Vần Nhi sẽ sợ tới mức khóc lên, nhưng cô nương mảnh mai như hoa này, chẳng những không có khóc, ngược lại nghe ra ý tứ trong lời nói của trại chủ.

Công trình xây dựng tường phía Đông lại lần nữa được tiến hành, các nam nhân đem căn một cây gỗ thật lớn làm cột mốc đầu tiên, sau đó dùng dây thừng cột những cây cột gỗ tiếp theo vào nhau, cây cột gỗ dựng đứng ở trong hố sâu, được đất vùi lấp.

Bốn phía sơn trại, tất cả đều là loại cây cột gỗ to dựng thẳng thành tường, đầu trên bén nhọn có thể ngăn cản người ngoài xâm nhập vào trại, mà tường gỗ rất nặng, có thể ngăn đi đao kiếm công kích. Sơn trại dựa vào ngọn núi này mà đứng, thiết kế bố trí thật phân hoàn mỹ, dễ thủ khó công(*)

(*dễ thủ khó công: dễ chân thủ, mà bên ngoài cũng khó tấn công vào được)

“Tốt, hiện tại dùng sức kéo!” thanh âm tiếng hét to thật lớn từ bên cạnh tường truyền đến, thanh âm nghe tới rất là quen thuộc.

Vần Nhi quay đầu lại, tìm kiếm ở nơi phát ra thanh âm, thấy Hoắc Ứng đứng ở cao nhất.

Vài tên đại hán nghe theo hiệu lệnh của hắn, cầm lấy dây thừng từ cột tường gỗ làm cột mốc to kia lên, trên mặt tường đầu trừ bỏ dây thừng cố định ở ngoài, còn mặt khác buộc có vài dây thừng. Mỗi khi dây thừng quán qua một cột gỗ to, tùy mọi người sử dụng lực kéo, có vài dây thừng to thô đồng thời căng thẳng.

“Lại đến, một, hai, kéo —” một tiếng rống vang lên tận mây xanh, các nam nhân đáp lại phát ra tiếng la, thanh âm vang động cả sơn cốc, mặt tường dần dần lật lên.

Vần Nhi kinh ngạc nhìn một màn này, không nghĩ tới Hoắc Ứng lại tự mình dẫn dắt các huynh đệ làm tường, thân là trại chủ, hắn tựa hồ thói quen ở mỗi sự kiện, đều phải đích thân chỉ đạo.

Hắn đứng ở chỗ cao nhất, tóc dài buộc cao, trên người vắt một dây thừng thô, biểu tình vì dùng sức mà dữ tợn, toàn thân cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, cuồng dã như dã thú.

Mỗi lần, khi hắn gầm rú, cơ bắp trên lưng vì dùng sức mà gồng lên, mọi người rít đáp lại, làm cho trong mắt hắn lóe ra khoái ý dã man. Vần Nhi hoàn toàn bị mê hoặc, nàng mơ hồ biết Hoắc Ứng chính là đang hưởng thụ lao động thuần túy này, hắn từ nhỏ chính là thô lỗ, tinh tráng trong cơ thể, như là chất chứa vô hạn lực lượng, bất luận kẻ nào đều không thể địch nổi.

Ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống cực nóng, mồ hôi tẩm ẩm ướt tóc đen của hắn, từng giọt mồ hôi từ thái dương rơi xuống cái cổ cường tráng, một đường đi xuống cơ bắp rắn chắc —

Mắt mờ to không chớp, nhìn mồ hôi lóe sáng kia biến mất ở bên hông hắn, trong đầu như là có đóa yên hoa đột nhiên nở tung.

Nha, ông trời! Nàng là xảy ra chuyện gì, nhưng lại chẳng biết xấu hổ nhìn chằm chằm Hoắc Ứng lửa thân.

Nàng hai má đỏ bừng, vụng trộm trách cứ chính mình, lại vẫn là không di chuyển được tầm mắt, hai mắt của nàng tham lam nhìn “Cảnh đẹp” trước mắt, nhìn thân hình rắn chắc của hắn, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng phát ra hấp dẫn khôn kể —

Có tiếng xôn xao nguy hiểm nào đó, làm cho nàng đình chỉ việc say mê nhìn trộm này, rồi nàng đột nhiên phát hiện, bốn phía trở nên một mảnh vắng vẻ.

Nam nhân không hề hét to, dây thừng không hề căng thẳng, tường gỗ không hề hoạt động, liền ngay cả gió đều như là yên lặng không thổi, trong không khí có lạnh im quý dị.

Mọi người không hiểu ra sao, ngẩng cao đầu, nhìn Hoắc Ứng đứng ở chỗ cao nhất, không biết hắn vì sao đột nhiên dừng lại động tác, không hề ra hiệu lệnh.

Mà hắn, không nói một lời, thẳng tắp nhìn phía nàng.

Cặp con ngươi đen kia sâu không lường được, cho dù cách xa hơn mười trượng, lại vẫn có lực lượng cường đại.

Hắn phát hiện!

Vần Nhi hồ nhô một tiếng, bị ánh mắt như hỏa kia làm cho sợ tới mức hồn tiêu phát tán(*). Nàng ném ấm trà lạnh còn một nửa đi, toàn thân run run, vội vàng quay đầu thoát ra khỏi hiện trường.

Ở phía sau nàng, cặp con ngươi đen thâm u lợi hại kia, vẫn gắt gao khóa trụ nàng, không có dời.

Bạn đang đọc truyện *Vấn Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Quả cây gai.

Lại là quả cây gai.

Trong rừng cây phong, một thân ảnh nhỏ mảnh khảnh chật vật né tránh.

Vấn Nhi cúi đầu bước đi, một quả lại một quả bắn tới trên người nàng, nàng cắn môi đỏ mọng, không vì đau đớn mà kêu lên tiếng, vùi đầu hướng phía trước chạy hai bước.

Thủy chung né tránh nam hài ở một bên, không biết tại vì sao mà so với hai ngày trước quả cây gai càng nhiều hơn, dự trữ càng nhiều “Đạn dược”, khi nàng tiến vào tầm bắn, liền triển khai công kích kịch liệt, quả cây gai giống trận mưa nhỏ hạ xuống, mỗi một quả bắn đến đều chuẩn xác đánh trúng nàng.

“Dừng tay!” Nàng nhẹ giọng kêu, bị đánh đau, nàng cảm thấy ủy khuất, trong mắt xuất hiện hơi nước.

Nam hài không để ý tới, nắm lên quả cây gai, kéo chặt ná, liên tục tiến công.

Cuối cùng, ở dưới sự công kích mạnh mẽ, Vấn Nhi chân bị vấp, suýt nữa sẽ ngã sấp xuống, vì bảo vệ cái giỏ đựng đồ ăn trong tay, nàng vội vàng ngồi xuống dưới nền đất.

Quả cây gai bắn đến không đếm được, như những hạt mưa đánh vào trên người nàng, nàng cúi thấp đầu, ngồi xổm xuống, hai tay ôm chặt cái giỏ đựng đồ ăn, cũng không nhúc nhích, chờ nam hài bắn xong quả cây gai trong tay.

Hắn chắc cũng sắp bắn xong đi?

Hưu hưu, thanh âm ở bên tai nàng vang lên không ngừng, quả cây gai va chạm trên da thịt, tạo ra đau đớn, vài chỗ bị bắn mấy lần, đau rất vô cùng. Nàng hoài nghi, ngày mai trên thân mình đại khái sẽ có không ít vết bầm tím.

Từ nhỏ da thịt liền trắng nõn nà, chịu không nổi đau, hơi dùng chút sức sẽ lưu lại dấu, huống chi là gặp được sự công kích đáng sợ như thế —

Từ nhỏ?!

Hai chữ này hiện lên trong tâm trí, làm cho nàng mảy liễu nhíu lại, cực lực muốn bắt lấy từ sự suy nghĩ đó có thể nhớ ra được điều gì, nhưng lại phí công phí sức không nhớ nổi.

Ở trong đầu tràn ngập sương mù dày đặc, tuy có hơi tiêu tán một chút, nhưng lại như cũ mơ hồ không rõ, giống như muốn hỏi tưởng một giấc mộng cũ nhiều năm trước, trí nhớ muốn thoát phá mà không thể nối liền, đều như là khuyết thiếu một chút đoạn ngắn vậy, vô luận như thế nào chính là nghĩ không ra —

Không biết từ khi nào, quả cây gai như mưa kia chọt đỉnh chi.

Vấn Nhi hơi hơi ngẩn người, cẩn thận mở mắt, lo lắng hay không muốn quay đầu đi coi.

Nàng bị đánh cho rất đau, thật sự có một chút sợ hãi, này có phải hay không chính là quý kế của đối phương, nghĩ lừa cho nàng ngẩng đầu lên.

“Người ở trong này làm cái gì?” thanh âm lạnh như băng vang lên, ở trong rừng cây phong có vẻ phá lệ chói tai.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy nam hài đã bị một người cao to túm lấy, nâng lên giữa không trung, liền mình giãy giụa, một tay còn cầm cái ná.

Là Hoắc Ứng.

Hắn mặc xiêm y vải thô, tóc dài được búi cao, chỉ cần dùng một tay liền túm được nam hài, con người đen lãnh lệ vô tình nhìn đảo qua nam hài, về mặt phần nộ.

Nam hài không đáp, dùng sức giãy giụa, hai mắt trừng Hoắc Ứng tràn đầy chán ghét, lại oán hận.

Con người đen thâm u chuyển hướng nhìn, nhìn về phía Vấn Nhi trên người đầy quả cây gai.

“Hắn công kích người?” Hắn hỏi, mày rậm nhăn lại, cuối cùng biết, vì sao nàng mỗi lần đưa cơm đến, luôn có vẻ có chút chật vật.

“Ách —” Nàng cắn môi đỏ mọng, vẫn bảo hộ đồ ăn trong tay, không biết nên trả lời ra sao, đôi mắt trong suốt mắt nhìn khuôn mặt tuần tú lãnh khốc của hắn, có chút bối rối.

Hắn đang tức giận sao? Nếu nàng thừa nhận, hắn sẽ xử phạt đứa nhỏ kia ra sao?

Đã ở trong sơn trại mấy ngày, Vấn Nhi nghe qua nhiều lắm, mọi người nói chuyện tích Hoắc Ứng thường phạt phân mình, hắn được mọi người rất kính

nể, hấn đối xử bình đẳng, tuyệt không xử phạt sai người. Với tính thiện lương, làm cho nàng quên mất đau đớn khi bị công kích, ngược lại bắt đầu lo lắng cho nam hài kia.

“Nói chuyện!” tiếng chất vấn rít gào bay vào trong tai nàng.

Thân hình kiều nhỏ có chút run run, nàng liên tiếp hít sâu, hai bả vai mảnh khảnh run rẩy, nhìn thẳng về phía cặp con người đen kịt kia.

“Không, hấn chính là trêu đùa ta một chút.” Nàng kiên quyết nói, không có nhìn thấy tiểu nam hài không ngớt giấy giữa, khi nghe thấy câu trả lời của nàng, trên mặt hiện lên kinh ngạc.

Hoắc Ứng nheo lại ánh mắt, nhanh đánh giá nàng.

“Nói dối.” Hấn lạnh lùng nói, căn bản không tin.

Trên da thịt trắng nõn không tì vết kia, đã muốn hiện lên không ít hồng ngân, rõ ràng là bị quả cây fải đả thương, nếu chính là trêu đùa, như thế nào biến thành như vậy? Tiểu nữ nhân này, căn bản là đang che dấu cho tội phạm!

Vấn Nhi co rúm lại một chút, không dám nhiều lời, chính là trốn to mắt bắt an nhìn hấn.

Trên khuôn mặt tuần tú bình thân kia, lại có khí thế làm cho người ta run run, từ trên người hấn phóng xạ mà ra, nàng hai chân run run, nhưng không có khí lực né ra, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hấn.

Hoắc Ứng trên cao nhìn xuống dưới, hơi thở nóng rực phun tại trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngẩng lên của nàng

“Không được lại gạt ta, biết không?” Hấn thanh âm rất thấp, thậm chí còn có cảm giác ôn nhu, nhưng đôi con người đen lại tràn ngập lửa giận phẫn nộ.

Nàng lập tức gạt đầu.

Ông trời, nàng thà rằng mạo hiểm đi chọc giận một đầu sư tử, cũng không nguyện chọc giận hấn!

Mỗi một câu của hấn, từng ánh mắt nhìn của hấn, đều tuyên cáo hấn vô tình tàn nhẫn, nếu nàng thật sự lừa gạt hấn, hấn có thể hay không động thủ bóp chết nàng!?

Một cổ hàn ý lạnh lạnh vây lấy trên cổ nàng, Vấn Nhi nhin không được lui lui cổ.

Hoắc Ứng ly khai tầm mắt, không lại trừng tiểu nữ nhân đang lạnh run nữa, mà ngược lại nhìn trở lại trên tay, nhìn nam hài này giờ lặng yên đã buông tha không giấy giữa nữa.

“Nếu lại còn làm như thế nữa, ta liền đem người ném xuống núi.” Hoắc Ứng nói, miệng âm ngoan tàn khốc.

Nam hài như cũ lặng yên.

Hoắc Ứng không kiên nhẫn, đưa tay kéo nam hài tới trước mắt. “Có nghe thấy không?!” Hấn cánh tay dài run lên, hung ác trừng nam hài, ngữ khí dữ dằn, làm cho Vấn Nhi ở ngoài vài thước cũng suýt nữa bị dọa quỳ rạp trên mặt đất.

Biểu tình dữ tợn thu được công hiệu, nam hài không tình nguyện gạt đầu, trong mắt oán hận lại càng đậm hơn trước một chút.

Hoắc Ứng không có buông tay, ngược lại xoay người nhắc bổng nam hài, hướng thạch bàn dưới cây đại thụ đi đến.

“Đem đồ ăn mang đến đây.” Hấn đầu cũng không quay lại quát.

Vấn Nhi vội vàng cầm cái giỏ đựng đồ ăn, chạy chậm bước đi theo sau, nhanh chóng đem chung cháo ăn sáng thanh đạm, và bát đũa đặt lên trên thạch bàn, sợ động tác chậm một chút, thì sẽ phải nghe tiếng rít gào dọa người kia.

Hoắc Ứng buông tay, buông nam hài trong tay xuống, ở bên cạnh thạch bàn ngồi xuống.

Được tự do, nam hài lập tức nghĩ muốn chạy đi. Nhưng là, chân đều còn chưa bước, phía sau liền truyền đến tiếng la đầy lạnh như băng.

“Ngồi xuống.”

Thùng thùng hai tiếng.

Không chỉ là nam hài kia, ngay cả Vấn Nhi đều lập tức ngồi xuống ghé đá.

“Luu lại ăn cơm.” Hoắc Ứng ra mệnh lệnh.

Nam hài bảo trì im lặng, mặc dù không có can đảm chạy đi, lại vẫn có thái độ kháng nghị tiêu cực.

Vấn Nhi ở một bên, thấp thóm ngồi không yên trên ghế, bị không khí lạnh yên ẹp tới không thở nổi. Nàng suy nghĩ, đôi mắt trong suốt ở trên bàn đạo qua một vòng, cuối cùng tìm được lý do tốt tạm thời rời đi.

“Xin đợi chờ, ta, ta lại đi lấy một bộ bát đĩa nữa.” Nàng vội vàng nói, chân nhỏ bước nhanh, bay nhanh né ra.

Ở dưới cây đại thụ, nam hài cùng nam nhân vẫn là lặng yên không nói.

Khi thân ảnh kiêu nhỏ tiến vào phòng bếp, đầu bếp nữ chính đang mức nước vo gạo.

“Đại nương, thỉnh lại cho ta một bộ bát đĩa nữa.” Vấn Nhi thờ dốc, tay nhỏ bé vỗ vỗ ngực.

“Bát đĩa? Ngươi muốn thêm một bộ bát đĩa nữa làm cái gì?” Phương đại nương ngẩng đầu lên hỏi, trong tay còn đang bóc củ tỏi.

Tiểu Thúy ngẩng đầu lên, trừng lớn ánh mắt. “Vấn Nhi, chẳng lẽ là trại chủ lưu ngươi lại ăn cơm?” Trại chủ sẽ muốn có người bồi dùng cơm? Oa! Xem ra trời muốn nổi bão đây !

Nữ đầu bếp mặt nhăn lại, hoài nghi Vấn Nhi là đã ăn mất báo nên mới có can đảm như thế , nếu không chính là thật sự bị ngã đến hỏng cả đầu. Nếu không, có người bình thường nào, dám cùng trại chủ ngồi cùng bàn?

Hai má trắng nõn mịn màng đỏ ửng, Vấn Nhi huy động hai tay, vội vàng giải thích.

“Không, không phải, bát đĩa là để cho một nam hài, trại chủ lưu hẳn dùng cơm.”

Lời này vừa nói ra, không khí tại phòng bếp nháy mắt phục hồi, mỗi người đều về mặt cổ quái, không hề nói nhiều, coi như chưa nghe thấy lời này, quay đầu đi làm việc tiếp

Xảy ra chuyện gì? Nàng nói sai cái gì sao?

Vấn Nhi trong đầu cảm thấy hoang mang, phát giác không khí khác thường, mắt to trong suốt thay phiên nhìn mọi người, lại không có người nguyên ý nhìn nàng, tất cả lảng tránh ánh mắt của nàng .

Phương đại nương đánh vỡ lặng yên, biểu tình cũng thực không được tự nhiên. “Nha, ta đã biết, bát đĩa ở trong tủ bát , ở bên phải phía dưới bên kia, chính ngươi lấy đi.” Nàng xoay người sang chỗ khác, tiếp tục bóc củ tỏi.

“Cám ơn đại nương” Vấn Nhi nhẹ giọng nói, mở tủ bát ra , lấy ra bát đĩa. Trước khi đi, nàng lại dừng lại cước bộ, trở lại đặt câu hỏi: “Đại nương, ngươi có biết nam hài kia là ai không?”

Động tác bóc củ tỏi dừng một chút. “Kia —— đó là tiểu thiếu gia.”

“Tiểu thiếu gia?”

“Đệ đệ của trại chủ .”

Đệ đệ? Hoắc Ứng ngay cả đối với thân nhân của bản thân , cũng là bộ dáng vô tình lạnh như băng kia sao?

Vấn Nhi gật gật đầu, đi được hai bước lại dừng lại. “Sao bình thường cũng chưa thấy hắn? Hắn không ở cùng trại chủ sao?”

Lời này vừa nói ra, trong phòng bếp vang lên tiếng bát đĩa rơi vỡ , không ít người khiếp sợ quá độ, đánh rơi khay bát xuống đất.

Nàng kinh ngạc quay đầu, chỉ nhìn thấy những người đó đang cúi đầu, ngời xồm trên đất nhặt mảnh vụn

Phương đại nương thần sắc cứng đờ. “Hắn. Ách, tiểu thiếu gia cùng nương của hắn ở sau núi .”

“Sao không được ở cùng một chỗ?” Vấn Nhi đương nhiên hỏi. Thân nhân không phải đều nên ở tại cùng với nhau một nơi sao?

Cặp tay đang bóc tỏi kia không ngừng kịch liệt run run, Phương đại nương mặt xám như tro tàn, không biết nên trả lời như thế nào, không ngừng hối hận đã thay tiểu cô nương này đặt một cái tên không tốt như thế

“Ngô, đó là —— đó là ý tứ của trại chủ.” Nàng hàm hồ nói, một mặt vẫy tay đuổi người, thanh âm có chút không được tự nhiên. “Tốt lắm, tốt lắm, đừng cứ đứng ở chỗ này nói chuyện nữa, mau đưa bát đĩa đến đó đi, đừng làm cho trại chủ đợi lâu.”

“Vâng.” Vấn Nhi lấy bát đĩa, nhẹ nhàng gật đầu, xoay người đi ra phòng bếp.

Nhưng chờ nàng xuyên qua rừng cây phong , trở lại dưới gốc cây đại thụ , lại phát hiện một lớn một nhỏ kia, vẫn không nói chuyện, cũng không nhìn nhau, chính là vẫn giống như khi nàng rời đi, ngồi bất động ở tại chỗ như núi. Hai đôi mắt đen có chút giống nhau , thậm chí chưa từng nhìn về phía đối phương, từ đầu tới đuôi nhìn như không thấy.

Sao lại có việc như vậy?

Nghi vẫn ở trong lòng nàng đảo quanh, lại không có dừng khí bật thốt lên. Nàng đem một bộ bát đĩa khác đưa cho nam hài, mắt to trong suốt đảo quanh, thay phiên xem hai người.

Chỉ thấy một lớn một nhỏ này, đồng thời cùng bung bát đĩa lên, trên mặt cùng đồng dạng không có biểu tình gì, có nề nếp động thủ, lặng yên ăn đồ ăn.

Không khí ngột ngạt thật sự! Con người đen của Hoắc Ứng, so với dĩ vãng càng thêm âm trầm, lạnh lẽo, Vần Nhi chịu không nổi sự lặng yên kỳ lạ này, tính toán hồi lâu, mới cố gắng đè nén sự sợ hãi mở miệng.

“Ách, thời tiết hôm nay thật đẹp.” Nàng suy nghĩ đã lâu, quyết định chọn đề tài thời tiết để nói.

Lặng yên.

Không có người lên tiếng trả lời, hai người này thực không nề mặt, chẳng những không có đáp lời, thậm chí lười ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái.

Vần Nhi chưa từ bỏ ý định, không ngừng cố gắng, “Phượng đại nương hôm qua có nói với ta sắp đến Trung thu!” ánh mắt trong suốt trộm ngắm hai người, quan sát phản ứng.

Vẫn là lặng yên.

Không có người trả lời nàng, cứ như mục đích của bọn họ là cố gắng ăn cho xong, rất nhanh đem đồ ăn trên bàn trở thành hư không, giống như ăn vào miệng không phải là cháo, mà là đồ ăn hảo hạng.

Vần Nhi nhìn không được, xoay người mỉm cười với nam hài. “Ăn ngon sao?” Xem bộ dáng của hắn, như là đã muốn đói bụng lắm.

Nam hài lúc này, cuối cùng không hề vui đầu vào ăn nữa, ngẩng đầu lên, bắt quả cũng là chỉ trừng mắt nhìn nàng.

Vần Nhi chống cằm, không chút nào để ý vẫn tiếp tục cười cười.

Tiểu quỷ khê hừ một tiếng, cũng chỉ há mồm giật giật không tiếng động, không biết là hắn đang thầm mắng cái gì. Hắn không hề quan tâm nàng, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, nghĩ mau chút mau ăn cho xong, sau đó sẽ rời đi, tránh xa Hoắc Ứng.

Vần Nhi cảm thấy thật mất mặt, âm thầm thở dài. Nàng quay sang nhìn về phía Hoắc Ứng.

Chỉ thấy hắn vẫn như bình thường khi nàng lui tới, chuyên tâm ăn đồ ăn, giống như lúc bình thường bên cạnh không có thêm hai người.

Hôm nay hắn thực bạo phát, khí thế cuồng dã không kiềm chế được, vẫn phóng xạ mà ra, làm cho người ta kinh sợ. Theo bên cạnh nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy hắn liếc mắt nhìn một cái cái, ánh nắng chiếu lung linh xuống hình dáng của hắn, làm cho nàng nhìn có chút ngáy người.

Nàng chưa bao giờ gặp qua, nam nhân so với hắn tuấn lãng hơn, cuồng dã sinh mạnh mẽ quyết đoán, tất cả đều tạo lên sự hấp dẫn không thể chống cự nổi, làm cho tâm mắt của nàng không tự chủ được cứ truy đuổi theo bóng dáng hắn—

Bên khóe miệng của hắn có dính một hạt cơm trắng, tuy biểu hiện của hắn vẫn làm người ta cảm thấy khiếp sợ, nhưng Vần Nhi nhìn hạt cơm tê chương mắt kia, không hiểu bỗng dưng có một cỗ xúc động, nghĩ vươn tay ra gạt nó xuống.

“A!” Cỗ tay đột nhiên bị lực đạo cường đại chế trụ, nàng mới lấy lại được tinh thần, phát hiện bản thân thật sự đã vươn tay ra.

“Người muốn làm cái gì?” Hắn thanh âm tức giận quát hỏi, hai tròng mắt đen vẫn đông lạnh trừng nàng.

Vần Nhi không tự chủ được ngừng thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tim đập nhanh hơn, xấu hổ muốn chạy trốn, nhưng bàn tay nhỏ nhắn lại bị hắn có tình nắm chặt, căn bản không thể động đậy.

“Ách, người, khóe miệng của người—” Nàng nhỏ giọng nói, xấu hổ đến lạnh run.

Hoắc Ứng mặt không chút thay đổi, sau khi nhìn nàng một hồi lâu, mới buông tay ra, trong hai tròng mắt u ám, hiện lên một đốm lửa nhỏ.

Vần Nhi khẩn cấp rút tay về, ngồi ngay ngắn trên ghế đá, cúi đầu rũ mắt, không dám lại xằng bậy. Bị hắn nắm chặt cổ tay, có chút đau, có một chút nóng nóng, như là còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn.

Gió núi thổi qua, mang đến mùi thơm ngát trong rừng cây phong, một chiếc lá phong đỏ rực theo gió thổi bay đến, rơi xuống gần chân nàng.

Vần Nhi nhặt lá cây phong đó lên, đặt vào lòng bàn tay non mềm thương thức, hai má vẫn là đỏ bừng. Một bên hai người còn đang dùng cơm, trừ bỏ ngoài tiếng vang nhấm nuốt đồ ăn, nàng chỉ nghe thấy thanh âm tim đập thành thịch của chính mình.

Lá phong đỏ tươi chuyển a chuyển, ánh mắt trong suốt lạnh lẽo nâng lên, nàng nhìn không được lại trộm ngắm.

Kỳ thật, bộ dạng huynh đệ hai người bọn họ rất giống nhau, chính là nhìn ở góc độ này Hoắc Ứng âm trầm và lạnh lùng, đệ đệ có vẻ chưa thoát được tính trẻ con, làn da trắng mượt mà, nếu hắn dừng học lộ ra vẻ mặt lạnh lùng như Hoắc Ứng, thoát nhìn thật đúng là rất đáng yêu!

“Ngươi năm nay mấy tuổi?” Văn Nhi không chịu nổi im lặng, không khí ngột ngạt không tiếng động, nhìn không được lại mở miệng.

Nam hài ngao ngễ liếc mắt nhìn nàng một cái, khinh thường không để ý tới nàng, tự mình cầm chiếc đũa thật dài, ở trong bát cháo ngô cà rốt lật tới lật lui, đem cà rốt gấp hết ra ngoài bát, cẩn thận đặt lên trên một cái đĩa nhỏ .

Cà rốt được gấp ra rất nhanh tích thành một tòa núi nhỏ.

“Không thể như vậy, kiêng ăn là không tốt.” Văn Nhi nhú mày liếc, “Phải ăn cà rốt mới có thể cao lớn a, ngươi xem ca của ngươi ——” Nàng ngón tay chỉ Hoắc Ứng, nghĩ muốn lấy hắn làm ví dụ.

Ở đối diện bên kia bàn, không biết khi nào cũng một tòa núi nhỏ cà rốt.

Văn Nhi im bất, tay ở giữa không trung bởi vì xấu hổ mà cứng đờ, không biết nên hay không nên thu hồi lại

Hoắc Ứng nhú mày, ánh mắt lạnh như băng nhìn theo cử chỉ của nàng, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, ánh mắt nhìn không chuyển ngón tay ngọc, trong mắt hóa điểm toát ra.

Hắn nhìn cử chỉ của nàng, thông thả cắn một miếng hành trắng tinh trong bát, tinh tế nhấm nuốt.

Tiếng cười nhỏ quý dị từ chỗ hắn truyền, làm Văn Nhi quần bách lui ngón tay về, hai má lại lần nữa đỏ bừng

“Ách —— ta đã nói sai rồi” Nàng nhẹ giọng nói, trong lòng bối rối cực kỳ. Hắn ngay cả không có mở miệng, chính là cặp con ngươi đen kia, đã làm cho tim nàng đập gia tốc.

Hắn nhìn bộ dáng của nàng, phảng phất so với đồ ăn này, nàng ngược lại là càng ngon miệng hơn món ngon, mà hắn rất muốn , rất muốn nuốt nàng ——

Đệ đệ ở một bên cuối cùng ăn xong, buông bát đũa xuống, lớn tiếng thở ra.

Đề xóa tan đi bầu không khí xấu hổ, Văn Nhi quay đầu đi, lại thử dẫn hắn mở miệng.

“Ngươi tên là gì?” Nàng đặt câu hỏi.

Nam hài vẻ mặt khó chịu, trừng mắt nhìn nàng, không có ý muốn trả lời.

“Ngươi có thể gọi ta là Văn Nhi.” Trên mặt có mỉm cười thân mật .

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn khó chịu kia vẫn là trừng nàng.

Văn Nhi không chịu thua, không ngừng cố gắng, căn bản mặc kệ đối phương sắc mặt càng lúc càng không kiên nhẫn.

“Kỳ thật, Văn Nhi không phải là tên thật của ta, nhưng là ta ngã xuống vách núi, bị ngã thương ở đầu, nghĩ không ra tên của mình , Văn Nhi là Phương đại nương thay ta đặt tên.” Nàng e lệ mỉm cười, lại tiến sát vào một chút. “Đúng rồi, đại nương nói, ngươi cùng nương của ngươi ở tại sau ——”

Nói còn chưa nói hoàn, nam hài mạnh nhảy dựng lên, phần nộ gạt phăng bát đũa ở trên bàn. Rầm một tiếng, bát ở trên bàn toàn bộ vỡ thành mảnh nhỏ, hai đôi núi nhỏ cà rốt, cũng đều bị gạt tung xuống đất.

Có vẻ như hất đổ bát đũa vẫn còn chưa hết giận , nam hài thân thủ còn dùng sức đẩy Văn Nhi ra, lập tức xoay người chạy đi, thoát đi hiện trường phạm tội

Văn Nhi không hề phòng bị, cả người bị đẩy ngã xuống đất, có vẻ phá lệ chật vật.

“Sao lại xảy ra như vậy?” Nàng hỏi, đầu bị ngã choáng váng mà hoa mắt. Xảy ra chuyện gì? Nàng nói sai cái gì sao?

Phía sau truyền đến tiếng nói trầm thấp. “Hắn hận ta.”

“A?” Văn Nhi quay đầu lại, hai tròng mắt kinh ngạc , nhìn Hoắc Ứng cuối cùng cũng mở miệng.

Hắn mặt không chút thay đổi, nhìn xuống nàng.

“Vì sao?” Nàng không chút suy nghĩ, phản xạ tính hỏi.

“Bởi vì ta giết cha hắn.” Hắn vẻ mặt hồ hững, miệng bình thản.

“Nha.”

Thì ra là thế.

Vấn Nhi lên tiếng, đứng dậy, bàn tay nhỏ bé phúi phúi tro bụi trên quần áo, vỗ vãi cái mới đột nhiên nhớ ra.

“Ngươi giết cha của hần? Nhưng, nhưng là — cha hần, không phải là ngươi. Cha?” Nàng vẻ mặt hoảng sợ, hai mắt trừng thật lớn.

Hoắc Ứng không có trả lời, lặng yên nhìn nàng, trong con ngươi đen thâm u không có áy náy, không có bi thương, có chăng chỉ là biểu hiện lạnh như băng như trước

Hần giết cha sao?

Vấn Nhi tay nhỏ bé khẽ vuốt ngực, trong lòng sự kinh ngạc đan xen cùng bối rối, yết hầu có chút khô khốc, khó thở. “Ngươi. Ngươi gạt ta.” Nàng nói nhỏ, không muốn tin tưởng.

Hần giết phụ thân của chính mình? Hần làm như thế là làm chuyện bội luân nghịch thiên ý?

“Không có.” thân hình cao lớn rời đi ghé đá, chậm rãi hướng nàng đi tới, mỗi từng bước đi, cảm giác uy hiếp liền tăng thêm một phần.

“Là hiểu lầm.” Không biết vì cái gì, nàng không ngừng thay hần tìm lý do chính đáng.

“Không phải.” Hoắc Ứng đánh gãy lời của nàng, miệng cùng ánh mắt đều tuyên cáo hần vô tình.

Chính là, hần đã cứu nàng a!

Vấn Nhi cố lấy dũng khí, ngửa đầu nhìn hần.

“Không. Ta không tin.” Nàng quật cường nói, thanh âm lại đang run rẩy.

Trong đôi mắt như chim ưng của Hoắc Ứng hiện lên một tia tinh quang, trào phúng cười nhạo hai tiếng .

“Ngươi không tin?” Hần cực khinh cực khinh hỏi, hô hấp phả vào hai má của nàng

“Ta — ta.” Cảm nhận được áp lực tức giận của Hoắc Ứng , nàng khiếp đảm lui từng bước, cơ hồ đã nghĩ xoay người né ra.

Trong mắt hiện lên sự tức giận, hần đột nhiên ra tay, gần như thô bạo nắm lấy cằm của nàng, đem nàng kéo mạnh vào trong lòng. Nháy mắt, khoảng cách giữa hai người hóa thành không có một khe hở, nàng đã bị hần gắt gao kiềm chế vào trong ngực.

Trong ngực kiên cố của hần, cơ hồ làm nàng đau, nàng hô nhỏ một tiếng, bối rối giãy dụa, lại chính là càng làm gia tăng ma sát da thịt giữa hai người .

Vấn Nhi miễn cảm phát hiện, da thịt toàn thân hần nóng nóng, phả vào thân thể mềm mại của nàng.

Hần ôm thật chặt, nàng thậm chí khó có thể hô hấp, mỗi một lần thở dốc, liền cảm giác hần lại tới gần một ít.

“Ngô —” Nàng phát ra tiếng hô thấp như chú mèo con, gấp đến độ cơ hồ muốn khóc.

Hoắc Ứng không cho nàng thối lui, cúi người gần sát khuôn mặt thanh lệ kia, hai tròng mắt nheo lại, lạnh giọng ngoan tuyệt mở miệng:

“Ta giết hần, tự tay lấy đao, đâm thẳng vào ngực hần, một lần lại một lần, thẳng đến khi hần ngã xuống đất mới dừng—” Hần tựa vào bên tai nàng, kể lại chuyện cũ tàn khốc ngày đó.

“Nhưng. Nhưng ngươi đã cứu ta.” Vấn Nhi trong mắt ánh lệ quang, bởi vì sợ hãi, cũng bởi vì hần làm đau nàng.

Thân hình cao lớn kề sát nàng, bỗng dưng cứng đờ, trong cặp con ngươi đen kia, hiện lên gọn sóng —

Đột nhiên, từ phía chân trời truyền ra liên tiếp tiếng động nhỏ chói tai.

Hoắc Ứng ngẩng đầu lên, biến sắc, chỉ thấy chi tên lệnh (cái dùng để bắn hiệu lệnh a) xẹt qua trời xanh, phát ra âm thanh nhỏ liên tiếp. Theo âm thanh kia, cả tòa sơn trại xôn xao cả lên, các nam nhân rống lên một tiếng không dứt.

Cầu Tử Thất lao ra rừng cây, thần sắc kích động, khăn cấp chạy tới, một mặt còn kêu to: “Trại chủ, không tốt, Cán Sa Thành tấn công tới!”

Hoắc Ứng sắc mặt đột nhiên càng thêm lạnh lùng, buông Vấn Nhi ra, nhắc chân xoay người liền xông ra ngoài.

Nàng hai chân như nhũn ra, một tiếng phịch vang lên, ngã ngồi xuống đất, giống như người đáng thương bị rút xương , không thể di động, chỉ có thể giật mình nhìn theo bóng dáng cao lớn của hần đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Vấn Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Vấn Nhi cầm theo giỏ đựng đồ ăn, mờ mịt trở lại dãy nhà dài.

Một tiếng rống vang lên không dứt bên tai, nơi nơi đều là người chạy tới chạy lui, thanh âm ồn ào náo động có mặt ở khắp nơi. Nhưng nhìn mọi người như hỗn loạn, kì thực đã được huấn luyện có tổ chức, cùng nhau tiến lên đều có trật tự.

Chỉ chốc lát sau, cửa trại mở, cầu gỗ oanh một tiếng bị hạ xuống, các nam nhân rống giận kêu to, xoay người lên ngựa, động tác nhanh nhẹn gọn gàng.

Hoắc Ứng rít gào vang tận mây xanh, hất một tay cầm kiếm, trên vai rộng lớn có đeo trường cung, một thân hắc y, giục ngựa dẫn đầu chạy đi, bộ dáng cuồng dã, bừng tỉnh chiến thần.

Chúng hán tử trong trại cùng giục ngựa, theo sát phía sau Hoắc Ứng, chạy chồm ra trại, làm đất cát bay bụi mù. Rầm rập tiếng vó ngựa, chấn động mặt đất, từ gan bàn chân truyền tới ngực, tất cả mọi người đều không hoảng hốt.

Đại đội nhân mã rời đi cực nhanh chóng, chỉ một lát sau, các nam nhân đã không thấy bóng dáng, trong trại từ ồn ào chuyển sang im lặng.

Nhóm nữ quyến đứng ở tại chỗ, nhìn nhân mã đi xa, lo lắng dấy lên ở trong lòng.

“Đại nương, bọn họ sẽ không có việc gì chứ?” con dâu của Trương gia nhìn tướng công nhà mình rời đi, không khỏi có chút lo lắng. Mấy năm qua, son trại cùng Cán Sa Thành thủy chung đều sống bình an, không liên quan, gây hấn gì với nhau, như thế nào lúc này nhưng lại đột nhiên phái binh tấn công đến đây?

“Yên tâm, không có việc gì, người nào đến đây nếu gặp phải quân ta há có thể thắng nổi?” Phương đại nương vỗ vỗ bàn tay của phụ nhân nọ, muốn nâng an tâm.

Con dâu của Trương gia lắc lắc đầu, trong mắt sầu lo lại vẫn như cũ chưa mất. “Nhưng là, lúc này người mà bọn họ đối mặt, nhưng là Hắc Sam quân, ta e ngại...” (Hắc Sam quân : ai đọc tr Thuần Hán Kí [nằm trong hệ liệt Cán Sa thành] sẽ rõ: Sở Cuồng là ca ca của chị nhân vật chính trong truyện này, đứng đầu chỉ huy Hắc Sam quân)

Muội muội của Vương gia nghe thấy lời đó, sắc mặt cũng chuyển sang trắng bệch, hai tay vò vò váy vải thô.

“Đừng vậy, đại nương, Phương Vũ Y chủ của Cán Sa Thành đã được gả cho Hắc Sam quân Sở Cuồng, nam nhân kia dẫn dắt Hắc Sam quân, ở phương bắc không ai có thể địch nổi hán a!”

Phương đại nương trong mắt hiện lên lo lắng, trên mặt vẫn là nở ra tươi cười, cố gắng trấn an tâm của mọi người.

“Lo lắng cái gì ? Danh hiệu [Sơn Lang] kia của trại chủ cũng không phải là bình thường, có lẽ Hắc Sam quân đã thắng rất nhiều trận, nhưng nếu ở trong Cửu sơn Thập Bát này, không ai có thể độ được với Sơn Lang.”

Vấn Nhi thủy chung đứng ở một bên, không tiến lên phía trước một bước nào. Nàng đứng ở tại chỗ, thần sắc có chút giật mình, nhưng bốn phía nói chuyện, mỗi một từ, mỗi một câu, tất cả đều đi vào trong tai nàng, ở trong đầu không ngừng vang lên tiếng vọng

Cán Sa Thành?

Trong đầu nàng dần dần hiện ra vô số hình ảnh, là hai bên thành bán nhiều gấm vóc, tơ lụa, còn có một phong thư.

Hắc Sam quân?

Tâm trí một trận đau đớn, nàng nhắm lại hai tròng mắt, xoa xoa huyệt thái dương, lại nhớ lại một hình ảnh khác. Tầng sương mù dày đặc trong đầu dần dần tan ra, nàng nhớ tới phương bắc tuyết rơi lớn rét đậm, một người nam nhân cao lớn khôi ngô, lại đối với nàng che chở, ở phía sau hất, có một đại quân đội mặc hắc y đi theo.

Khanh Khanh cô nương

Nàng nhớ mang máng, những nam nhân mặc hắc y này, tất cả đều gọi nàng như vậy.

Sở Cuồng?

Vấn Nhi cúi đầu, đầu đau cơ hồ không thể tự hỏi.

Nương, ta muốn đi phía nam, ca ca ở nơi đó cưới vợ thành gia.

Là cưới cô nương nhà ai ?

Chủ của Cán Sa Thành – Phương Vũ Y —

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, trong đầu thoát ra càng nhiều hình ảnh, trí nhớ mơ hồ, giờ phút này tất cả đều hiện lên, trở nên phá lệ rõ ràng.

Sương mù dày đặc tản ra!

“A —” Nàng hô nhỏ, tay nhỏ bé che môi đỏ mọng, gió đựng đồ ăn rơi xuống, bát đĩa lăn ra khỏi giỏ.

Càng nhiều hình ảnh vọt tới, như là từng đợt sóng triều, suýt nữa muốn bao phủ nàng, thân hình kiều nhỏ lung lay sắp đổ, nàng nhớ tới càng nhiều, càng nhiều.

Trong núi rừng rậm rạp, âm u, đội Hồ Trướng huynh đệ của Hắc Sam quân hộ tống nàng, đưa nàng đi Cán Sa Thành, cùng đại ca gặp nhau, trên đường lại gặp mai phục, vô số đao kiếm ở trước mắt nàng vung lên, các huynh đệ của đội Hồ Trướng liều chết che chở nàng —

Thiệt nhiều kẻ thù, thiệt nhiều máu tươi, bọn họ không có khả năng địch lại chúng.

Khanh Khanh cô nương, chạy mau

Không!

Đi mau, theo từ nơi này xuyên qua cây cối, chính là sẽ đến Cán Sa Thành.

Đội trưởng đội Hồ Trướng đẩy nàng ra, bàn tay đầy máu in nhuộm trên váy của nàng. Trong núi rừng không biết đường ra, nàng không ngừng trốn, nghe thấy thanh âm đao kiếm va chạm vào nhau càng lúc càng gần, càng lúc càng gần —

“Vấn Nhi, ngươi không sao chứ?” Phương đại nương thấy nàng thần sắc không đúng, vội vàng đi tới, quan tâm hỏi.

Vấn Nhi?

Không, nàng không phải Vấn Nhi, nàng là Khanh Khanh, Sở Khanh Khanh!

Nàng ở trong rừng chạy trốn, không có thể chạy trốn tới Cán Sa thành được, cũng không bị truy binh đuổi được, ngược lại một cước trượt chân, theo vách núi ngã xuống, mất đi trí nhớ, được Hoắc Ứng cứu về đây.

Như vậy, các huynh đệ của đội Hồ Trướng đâu?

Nàng rung mình, hai tay ôm đầu, hai đầu gối của nàng mềm nhũn, ngã quỵ trên mặt đất, thân hình kiều nhỏ lạnh run.

“Làm sao vậy? Ngươi là chỗ nào không thoải mái?” Phương đại nương nắm tay của nàng, gấp đến độ nắm thật chặt, quay đầu đối với nữ quyến đứng xung quanh phân phó nói: “Còn đứng lảng ngốc ở đó làm gì? Nhanh đi tìm đại phu đến a!”

“Đại phu đã đi theo trại chủ, đi nghênh chiến Hắc Sam quân, không có ở trong trại a!” Một vị phụ nhân hồi đáp, lo lắng đi vắt lấy một chiếc khăn ướt, nghĩ muốn lau trán cho Khanh Khanh.

Sở Cuồng — đại ca —

Thăm đại ca!

Khanh Khanh đỏ mặt hơi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển sang trắng như tuyết, tiếp theo trong nháy mắt, nàng vọt phần kinh hoàng đứng dậy, hướng cửa trại đang được nâng lên chạy đi.

Đại ca rất lợi hại, chưa bao giờ từng chiến bại, nếu Hoắc Ứng cùng đại ca chống lại nhau, như vậy —

Nàng càng nghĩ càng hoảng, trong đầu đều là nghĩ đến cặp con ngươi đen hung ác nham hiểm lạnh như băng kia, bàn chân nhỏ nhắn chạy nhanh hơn.

“Vấn Nhi? Sao lại thế này?!” Vấn Nhi —” Phương đại nương bị nàng làm cho hoảng sợ, vội vàng đuổi theo sau, đã thấy nàng đang chạy tới hướng cửa trại đang được kéo lên, chạy gần đến trên cây cầu gỗ đã muốn nghiêng.

Thủ vệ kéo cây cầu kiều đóng cửa, nhìn thấy thân ảnh kiều nhỏ kia, chạy nhanh lại buông móc xích ra, cửa ầm ầm đổ xuống, bắc qua khe suối, khiến cho vang lên một tiếng thật lớn.

Nàng bởi vì chấn động mà nghiêng ngã, ngã sắp ở trên cây cầu kiều, lại lập tức đứng dậy, bàn chân nhỏ bé chạy nhanh đi ra ngoài.

Tất cả mọi người đều không hiểu ra sao, đợi đến khi hồi phục lại tinh thần, nàng đã sớm nhập vào núi rừng, không thấy bóng dáng.

~~~~~

Đó là cái gì?

Cách đó thật xa, đại đội nhân mã giục ngựa quay lại trại, liền nhìn thấy một bóng đen nhỏ lắc lắc.

Sau đó, bóng đen nhỏ càng ngày càng lớn, thành một bóng người mảnh khảnh

Hoắc Ứng cười ngựa đi đầu, mặt nhăn, mày rậm nhíu lại, bàn tay to giờ lên, nhân mã đi theo phía sau lập tức ngừng lại.

Thân ảnh nhỏ bé theo trên sườn núi chạy xuống dưới, chạy không đến hai bước liền ngã nhào xuống đất, sau khi té ngã lại đứng lên, tiếp tục phương hướng bọn họ chạy vội lại đây, nhưng là không bao lâu, lại ngã lộn nhào chống vó lên trời.

“Kia không phải Vấn Nhi sao?” Trương Gia Bảo cười ngựa ở bên cạnh trại chủ, neho mắt lại, xác định người đang tới là người nào.

“Nàng ở đây làm gì?” Cầu Từ Thất như ngơ ngác, nhìn nàng nghiêng ngả lao đảo.

Trương lão Nhị dướn cao cổ, tự hỏi trong chốc lát. “Ách. .... Đại khái. .... Ân. .... Hình như nàng đang luyện tập té ngã?”

Lời này vừa nói ra, phía sau liền truyền đến tiếng cười trộm.

Vấn Nhi ở phía trước vẫn là chuyên tâm chạy, không phát hiện bọn họ đã muốn dừng lại. Nàng té ngã sau lại đứng lên, hoang mang rối loạn khăn trương chạy tới.

Vì thế, mọi người tất cả đều trừng lớn mắt, nhìn nàng chạy chật vật, té ngã, lại lần nữa đứng dậy.

Từ sơn đạo đi ra, nàng toàn dùng phương thức này để đi tới, khi tiếp cận chân núi, dưới chân nàng là sườn núi trống rỗng, tiếp theo thùng thùng thùng lăn xuống triền núi, cuối cùng theo mỗi tiếng vang lên là cả người nàng dính đầy bùn đất.

Trừ bỏ Hoắc Ứng ở ngoài, tất cả mọi người đang ôm bụng phát ra tiếng cười.

Khanh Khanh một thân dính nước bùn, lại giống như một oa nhi bần thiêu, tiếng cười của các nam nhân làm cho nàng xấu hổ, mặt đỏ lên. Nàng giãy dụa chật vật cố gắng đứng lên, dùng tay nhỏ bé lau đi bùn đất trên da thịt trắng nõn nà như tuyết.

Tiếng vó ngựa đến gần, bốn chân thật dài của con ngựa dừng lại ở bên cạnh nàng, nàng ngẩng đầu lên, đáng thương hề hề nhìn Hoắc Ứng.

“Nếu muốn tự sát, liền cút xa một chút cho ta, đừng ở trước mặt ta biểu diễn té nhào gãy cổ.” Hắc khuôn mặt lạnh lùng nói.

Nàng mặt càng hồng, khẽ cắn môi dưới.

“Ta —— ta không có thói quen đi sơn đạo.” Nàng nhỏ giọng trả lời.

“Ngươi thói quen lăn trên mặt đất?” Hắc nhíu mày.

P phía sau lại truyền đến tiếng cười, Hoắc Ứng chậm rãi quay đầu lại, mặc sắc lạnh như băng nhìn đảo qua mọi người, tiếng cười trong nháy mắt biến mất, tất cả mọi người cúi đầu, không dám sẽ đem tầm mắt nhìn lên trên người hai người bọn họ .

“Ngươi ra trại làm cái gì?” Hắc cúi đầu, nhìn một thân nàng dính đầy bùn đất, phát hiện thân hình kiều nhỏ kia, bởi vì dính nước bùn, đang lạnh run run.

“Ta —— ách, Phương đại nương nói, Hắc Sam quân rất lợi hại, ta thực lo lắng, cho nên ——” Nàng nói được áp a áp ứng, tầm mắt ở trên người mọi người đảo qua một vòng, phát hiện không ít người trên người có vài vết thương, dính không ít vết máu, nhìn ra được là lúc giao chiến, khẳng định là tình hình chiến đấu rất kịch liệt.

Cầu Từ Thất hừ một tiếng, tuy rằng trong lòng có sợ hãi, ngoài miệng lại còn tại đây cạy mạnh. “Lợi hại gì? Gặp phải trại chủ của chúng ta, còn không phải cùm cùm mang theo cái đuôi chạy trở về Cán Sa Thành.”

Khanh Khanh sắc mặt trở nên tái nhợt, run run càng lợi hại hơn, một lòng thực sự rất loạn, không biết nên vì người nào lo lắng, hai bên tranh đấu, một bên là đại ca nàng rất kính yêu, một bên còn lại là Hoắc Ứng ——

Cho dù trí nhớ khôi phục, nhưng trong lòng nàng rõ ràng, lúc này cũng không phải là thời cơ tốt để ăn ngay nói thật, nếu mọi người biết nàng là muội muội của Sở Cuồng, khẳng định sẽ không vui. Đại ca cực chẳng đã có thể là vì nàng, mới dùng binh tấn công sơn trại.

“Nếu không phải Phương Vũ Y xông tới, trại chủ đã sớm đem Sở Cuồng đánh bại rồi!” Trương lão Nhị bủ môi, nhớ tới đám Hắc Sam quân nhanh nhẹn dũng mãnh kia, liền cảm thấy một bụng tức giận

Kỳ thật, trận chiến dịch này thật gian nan, vượt quá xa mong muốn của bọn họ. Hắc Sam quân dũng mãnh thiện chiến, xác thực không dễ ứng phó, hai quân giao tranh, nếu chiến đấu triền miên suốt cả ngày, khó có thể phân ra là bên nào chiếm thượng phong.

Trại chủ nguyên bản đã rút tên ra, chuẩn bị làm cho Sở Cuồng rơi vào cái chết của vạn tiền xuyên tâm, nhưng Phương Vũ Y xuất hiện, lại làm cho hắn thể công đột nhiên ngừng, thậm chí thu tên lui binh.

“Trại chủ, vì sao muốn bỏ qua cho hắn?” Phía sau có người la hét.

Hoắc Ứng không quay đầu. “Phương Vũ Y.”

“Người đàn bà này liên quan gì đến chuyện đó?” Có người nói thầm.

“Mấy năm nay, có người thỉnh thoảng đưa đồ ăn vào trong trại.” Hoắc Ứng thân nhiên nói.

“Ách — kia cùng việc này có quan hệ gì?” Mọi người vẫn là khó hiểu không nghĩ ra được, vẻ mặt hoang mang.

“Đó là Phương Vũ Y.” Hắn đơn giản tuyên bố.

Yên tĩnh bao phủ bốn phía, một lúc lâu sau, các nam nhân mặt đầy kinh ngạc, âm ỹ thành một đoàn.

“Không có khả năng, trại chủ, đưa đồ ăn đến là một vị tiểu ca trẻ tuổi a!”

“Nàng nữ phần nam trang.” Hắn nhận ra được khuôn mặt kia, vô luận nam trang hay nữ trang, mỹ mạo của Phương Vũ Y làm cho người ta ấn tượng khắc sâu. (nữ phần nam trang: nữ cải trang thành nam nhân)

Đối với vị tiểu ca kia, toàn sơn trại đều cảm kích cực kỳ, đồ ăn mang tới này cho dù ở năm mất mùa mọi người cũng sẽ được ấm no. Các nam nhân nghị luận, căn bản không thể tưởng được, tiểu ca kia kỳ thật là một cô nương, càng không nghĩ đến, nàng đúng là chủ của Cán Sa Thành – Phương Vũ Y.

Cái này tốt lắm, cho dù đối với Sở Cuồng nếu không thích, cũng vẫn còn nhân tình đối với Phương Vũ Y, cũng khó trách trại chủ đột nhiên lui binh, không cùng Hắc Sam quân chấp nhận.

Cầu Tử Thất cau mày, trong lòng vẫn là không thoải mái. “Nhưng tên này thật là khó hiểu, nói chúng ta giết người của hắn.”

Khanh Khanh cắn môi đỏ mọng, nuốt xuống kinh hô, hai tay trắng nõn nắm chặt vào nhau

Đại ca là vì Sơn Lang giết huynh đệ đội Hồ Trướng, lại cướp đi nàng, mới khởi binh báo lại cừu sao?

“Việc tên kia nói, có thể hay không liên quan đến việc lúc trước chúng ta phát hiện ở trong khe núi có hơn trăm thi thể?” Có người nói

“Uy, kia cũng không phải chúng ta làm!”

Mây rậm nhều chặt, trong con ngươi đen âm u hiện lên một chút hào quang.

“Phải người đi thăm dò rõ ràng, là ai ở trong Cừu sơn Thập Bát gây loạn.” Hoắc Ứng đơn giản nói.

“Đã biết.”

Hắn gạt đầu, hơi chút xoay người, cánh tay dài hướng trong nước bùn vuton tới, dễ dàng đã đem Khanh Khanh đưa lên ngựa.

Khanh Khanh hô nhỏ một tiếng, thân mình đột nhiên bay lên không, sợ tới mức vội vàng ôm chặt lấy cổ Hoắc Ứng, sợ sẽ bị ngã xuống ngựa.

Cánh tay mảnh khảnh của nàng ôm trụ cổ hắn, thân hình nhỏ nhắn nằm gọn ở trong lòng hắn, tiếp xúc với bộ ngực để nửa trần của hắn. Một loại nhiệt độ cơ thể nóng bỏng thuộc về nam nhân, cùng với mùi xạ hương thân nhiên tỏa ra, vây quanh toàn bộ cảm quan của nàng, làm cho nàng có cảm giác kích thích lạ khác thường.

Hoắc Ứng nhìn nàng, vẻ mặt bí hiểm.

“Ngươi tới đây làm cái gì?”

“Ta lo lắng cho ngươi.” Nàng thốt ra.

“Vì sao lo lắng cho ta?” Hắn lại hỏi.

Môi đỏ mọng khẽ nhếch, muốn nói chuyện, lại không biết nên nói cái gì.

Khanh Khanh đáp không được.

Nam nhân trước mắt này là địch thủ của đại ca, nàng cho dù không có ác cảm với hắn, cũng nên kính nhi viễn chi (*), có thể nào vừa nghe đến hai người giao thủ, nàng lại đem đại ca để sang một bên, lộ vẻ lo lắng an nguy cho Hoắc Ứng, lại còn ở trong lòng hắn, cùng vành tai hắn và tóc mai của mình chạm vào nhau?

(*kính nhi viễn chi : 敬而遠之: Kính: Tôn trọng, cung kính. Nhi: mà. Viễn: xa. Chi: tiếng đệm (hur tự).

Kính nhi viễn chi là kính trọng mà phải xa ra, không nên gần gũi.)

Nha, có phải vì cú ngã lúc trước kia, có phải hay không đã đem giáo đường của nàng cũng ngã vào trong khe suối rồi?

Nếu đổi lại là dĩ vãng, nàng vừa thấy nam tử trưởng thành, sẽ vội vàng tránh đi, làm sao còn có thể chạy vội mà đến, ý ời ở nửa thân trần trong ngực của hắn ? Kia nhưng là chuyện nàng chưa bao giờ nghĩ tới a!

Hắn cúi đầu xuống, hơi thở nóng rực tới gần, làm cho lòng của nàng nhảy loạn lên, khăn trương, mà lại run run.

“Trả lời ta.” Hoắc Ứng thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ.

“Bởi vì ngươi —— ngươi đã cứu ta, cho nên —— cho nên ta lo lắng ——” Nàng không biết làm sao, hai má nóng hồng, không dám nhìn hắn.

Ngữ điệu mềm nhẹ kia, nghe vào trong tai nàng, vẫn có cảm giác đã có uy hiếp, bức bách cường đại, nàng muốn né ra, lại ngay cả dừng khí nhảy xuống ngựa đều không có.

“Phải không?” Hắn ý vị thâm trường nói, hai tròng mắt u ám.

Khanh Khanh lung tung gật đầu, lặng lẽ thu hồi hai tay, nhưng một đôi tay không hề vòng trụ cổ hắn, sẽ không biết nên để nơi nào. Quay tròn mắt to, hướng nửa thân trần trong ngực kia liếc mắt ngắm một cái, lập cúi đầu xuống, mặt càng thêm đỏ.

Trời ạ, nàng là làm sao vậy? Có thể nào nhìn chằm chằm ngực của nam nhân ?!

Nàng âm thầm nắn bản thân, lại không tự chủ được hồi tưởng, Hoắc Ứng da thịt ngăm đen, khí lực to lớn, trên vai bị thương ——

Thương?!

Khanh Khanh đột nhiên ngẩng đầu lên, tay nhỏ bé bắt lấy cánh tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, tròng lớn hai tròng mắt.

“Ngươi bị thương?” Nàng hồ hồ, lúc này mới phát hiện, trên vai rắn chắc có một vết thương do đao chém, máu tươi vẫn đang chảy, hắc bào trên người hắn, sớm bị máu tươi tẩm thấm ướt.

Kinh hoàng trong lòng bùng nổ, nàng cảm thấy hơi thở căng thẳng, dòng lệ trong ánh mắt trong suốt lập tức rơi xuống, nước mắt giống như những hạt trân châu, lăn xuống hai gò má phấn hồng, tay nhỏ bé vội vàng ở trên người hắn kiểm tra.

“Ngươi có đau hay không?! Còn có chỗ nào bị thương không?” Nàng một bên khóc một bên hỏi, môi đỏ mọng run run, nước mắt rơi trên ngực hắn.

Đại đội nhân mã đi theo phía sau, nhìn thấy cử chỉ của Khanh Khanh, tất cả đều giơ tay lên dụi dụi hai mắt, nhằm xác định bản thân không hoa mắt.

Oa nhi nhem nhuốc này lá gan cũng thật lớn a! Bọn họ đi theo bên người trại chủ đã nhiều năm, nhưng chưa từng gặp qua người nào dám đem hai tay sờ soạng kiểm tra ở trên người trại chủ.

Tay nhỏ bé trắng nõn sờ soạng, xóc lên hắc bào đã hơi rách, cẩn thận sờ chỗ bị đao đâm thương .

“Đau không ? Có phải hay không rất đau?” Nàng nghẹn ngào thấp giọng hỏi, ngửa đầu nhìn Hoắc Ứng, đột nhiên trong lòng cảm thấy tức giận đại ca ——

Hoắc Ứng nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa mang vũ (*) , hai tròng mắt càng thêm thâm u, tinh quang phóng ra bốn phía. (* lê hoa mang vũ : hạt mưa đọng lại trên cánh hoa lê , ý nói là khóc nhưng vẫn làm động lòng người)

Vết thương do đao đâm thương kì thật không nghiêm trọng lắm, hắn thân thủ mạnh mẽ, người bình thường khó có thể sánh được, Sở Cuồng tuy võ nghệ rất cao, nhưng cũng khó có thể lấy được tính mạng của hắn, chính là để lại một đao ở trên vai hắn, nếu không phải nàng phát hiện ra, hắn đã cơ hồ muốn quên chỗ miệng vết thương kia.

Chính là, cử chỉ thân thiết của nàng cùng nước mắt, đột phá một tầng băng trong ngực hắn, có một cảm xúc ấm áp dâng lên trong lòng hắn ——

“Ngươi có đau hay không?” Khanh Khanh vẫn còn truy vấn, không phát hiện hắn trong nháy mắt, ánh mắt đã thay đổi, phát ra quang mang.

Hoắc Ứng không có trả lời, rồi đột nhiên vòng cánh tay dài ôm thật chặt nàng, đem thân hình kiều nhỏ kia ôm chặt vào trong lòng, hơi thở nóng bỏng bao trùm nàng, tìm kiếm chuẩn xác mỗi đồ mọng đầy đặn như cánh hoa, tự mình tiến quân thân tốc, nhấp nháp cánh môi mềm mại của nàng.

Hắn hôn nàng.

~~~~~

Khi trở lại sơn trại đã là buổi trưa

Nụ hôn trên lưng ngựa kia, làm cho nàng mặt đỏ bừng, dọc theo đường đi chỉ dám tránh ở trong lòng hắn, không dám nhô đầu ra, rất sợ nhìn thấy ánh

mắt của những người khác .

Nàng từ nhỏ đã thuộc lòng thi thư (*), luôn bị dạy dỗ nên nói năng, cư xử có lễ giáo, nhưng đối mặt với người căn bản không đem lễ giáo để vào mắt như hần, nộ hôn cực nóng kia, đã hướng mọi người tuyên cáo, nàng là thuộc về hần

(*thi thư: nằm trong năm quyển sách thời xưa làm nền tảng cho Nho giáo

Kinh Thi là bộ sách chép những bài ca bài dao từ thời thượng cổ đến đời vua Bình Vương nhà Châu. Học Kinh Thi để di dưỡng tánh tình và mở rộng tri thức của con người.

Kinh Thư là bộ sách chép những Điển, Mô, Huân, Cáo, Thệ, Mệnh của vua tôi dạy bảo lẫn nhau, từ đời vua Nghiêu vua Thuấn cho đến đời Đông Châu. Sách ấy được xem là bộ sử rất có giá trị, khiến cho hậu thế có thể biết được tư tưởng của cổ nhân về Đạo lý, chế độ, phép tắc từ đời nọ qua đời kia,)

Nha, nếu tiếp tục ở bên cạnh hần, nàng khẳng định sẽ bị làm cho hỏng người —

Liền ngay cả khi đã trở lại son trại, Hoắc Ứng cũng không cho nàng đi quá xa, cặp con người đen thâm u kia luôn khóa trụ nàng. Khi đại phu xem xét vết thương, hần cũng ra mệnh lệnh bắt nàng lưu lại, không được rời đi.

Khanh Khanh là thừa dịp lúc đại phu giúp Hoắc Ứng bôi thuốc, xem như không có gì, vụng trộm tiến đến phòng bếp bưng đồ ăn tới . Nàng động tác nhanh chóng, không dám rời đi lâu, sợ hần sẽ tức giận.

Khi mang đồ ăn tới sân sau của Hoắc Ứng ở, cũng là lúc đại phu vừa vận thu thập thỏa đáng, đeo theo cái hòm thuốc đi ra.

“Đang trước còn có huynh đệ phải chờ ta chữa thương, người đến nơi ta bôi thuốc, lĩnh chút thảo dược mang về sắc, để cho trại chủ uống.” Hần công đạo, biết so với lão nhân là hần này , tiểu cô nương này chăm sóc, khẳng định càng có thể làm cho trại chủ vừa lòng.

“Tốt.” Nàng gật đầu, đi được hai bước, lại xoay người lại, lo lắng hỏi: “Hứa đại phu, vết thương của trại chủ —”

“Chính là chỉ bị thương một chút ngoài da , không có gì trở ngại, uống vài thang thuốc sẽ tốt lên .”

Lo lắng trong lòng Khanh Khanh cuối cùng cũng tan mất một ít. Nàng cúi đầu chớp mắt. Đối với đại phu vén áo thì lễ.

“Đa tạ Hứa đại phu.” Nàng ôn nhu nói.

Hứa đại phu ngẩng ngực trong chốc lát, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. “ Ách, đây là thuộc bổn phận việc của ta.” Hần chấp tay đáp, từ sau khi nhập trại , chưa từng nghe qua lời nói khách khí như này.

Khanh Khanh ngượng ngừng cười, bưng đồ ăn, xoay người vào sân sau Hoắc Ứng ở .

Hứa đại phu nhìn bóng dáng của nàng , yên lặng lắc đầu.

Xem bộ dáng cấp bậc lễ nghĩa chu toàn kia, quả nhiên là một tiểu thư khuê các ! Lúc trước có vài lần nhìn thấy nàng , hần liền mơ hồ đoán ra, cô nương này khẳng định là người xuất thân trong sạch , hiện nay lại nhìn thấy dáng vẻ giờ tay nhắc chân rất tôn trọng người khác của nàng, hần nhưng là càng thêm xác định phán đoán của mình.

Khi chưa lên núi ở, hần là danh y trong kinh thành, là vì tránh né tai họa, mới quay đầu nhập vào Sơn Lang.

Ở trong kinh thành, hần nhưng là đã gặp qua không ít thiên kim, chính là bất luận người nào, so về bộ dáng khí chất, đều không bằng 1% của cô nương này .

Bất quá, cô nương này chắc chắn sẽ không muốn giống như bọn họ trở thành sơn tặc , nếu trở thành áp trại phu nhân, sẽ phát sinh chuyện thú vị gì .

Bạn đang đọc truyện *Ván Lang Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Trên giường đá to như vậy, Hoắc Ứng ngồi ở mép giường, nửa người trên vẫn trần trụi, băng gạc quấn quanh trên vai dày rộng. Miệng vết thương hoàn hảo không tổn hao khí lực của hần mấy, ngược lại càng tăng thêm dã tính của hần.

Giờ phút này hần so với thời điểm dĩ vãng, đều càng như là đầu mãnh thú bất tuân. (mãnh thú không ai có thể thuần phục được)

Khanh Khanh hai má nóng hồng, miến cường trấn định lại tinh thần, đem đồ ăn để lên trên bàn. Biết rõ nên thuận theo lễ giáo, dời tầm mắt đi, nhưng nàng thật sự quân không được bản thân, đôi mắt to trong suốt vẫn nhìn không được muốn nhìn về hướng hấn.

Tầm mắt của nàng, theo vòm ngực rộng lớn hướng lên trên, trải qua băng gạc trên vai hấn, cái cổ cường tráng, bạc môi của hấn nhếch lên, cùng với cặp con ngươi đen lấp lánh như ánh lửa cực nóng bỏng kia —

A!

Khanh Khanh hô nhỏ một tiếng, xấu hổ quần bách cúi đầu xuống, không dám lại nhìn Hoắc Ứng.

Quái, hấn trên người là có ma lực gì ? Vì sao tổng có thể làm cho nàng nhìn hấn đến ngây người?

Khuôn mặt đỏ bừng kia, làm cho Hoắc Ứng mày rậm nhíu lại. Hấn không nói một lời, đã đi tới, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, thân thủ định cầm lấy đĩa, con ngươi đen vẫn là nhìn chăm chú vào nàng.

Thấy hấn muốn động thủ, Khanh Khanh vội vàng ngăn cản “Đợi chút, ngươi đang bị thương, không thể tự mình cầm đĩa được, để ta giúp ngươi.” Nàng xung phong nhận việc.

“Ngươi giúp ta?” Hấn hồ nghi hỏi.

“Ta giúp ngươi.” Nàng thực kiên trì.

Hoắc Ứng nhíu mày, vẻ mặt chán ghét nhìn nàng, giống như nàng vừa mới nói một câu vũ nhục hấn.

“Tay của ta là bị thương, cũng không phải bị phé đi.” Hấn lạnh lùng nói.

“Ta biết, nhưng bị thương rất đau a, ngươi để cho ta giúp ngươi mấy ngày đi!” Nàng tiếp tục thuyết phục, không chịu buông tha cho.

Nếu nói về căn nguyên, vết thương trên người của Hoắc Ứng, là bị đại ca của nàng chém, nàng dù nhiều hay ít đều có trách nhiệm, nói cái gì đều phải có trách nhiệm chăm sóc hấn, như thế cảm giác tội lỗi trong lòng mới giảm đi phần nào

“Không có gì, ta tự mình làm được.” Hấn nhíu mày.

“Không được!” Nàng hai tay duỗi ra, vội vã cướp đi bát đĩa, kiên trì ngăn cản.

Hấn vẻ mặt âm trầm, hai mắt nheo lại, trừng mắt nhìn nàng.

Nàng cố lấy dũng khí, trừng ánh mắt trong suốt nhìn lại hấn. Mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, kỳ thật trong tâm đang bất ổn, bị hấn nhìn thẳng, làm cho phát run.

Ô ô, nam nhân này vì sao cố chấp như vậy ? Liền ngay cả cơ hội tha lỗi cũng không cấp cho nàng?

Thẳng đến thanh thế phô trương của Khanh Khanh sắp bị đánh tan, trước khi khản trương cơ hồ muốn ngắt đi, Hoắc Ứng cuối cùng cũng thu hồi tầm mắt, thấp rủa vài tiếng.

“Ngồi xuống.” Hấn không kiên nhẫn nói, lười biếng không muốn cùng tiểu nữ nhân này giằng co nhau nữa.

“Sao?” Khanh Khanh sững sốt một chút, không biết phản ứng lại như thế nào cho đúng .

Bạc môi lại giật giật, trên mặt tuấn mỹ không có biểu tình.

“Ta đói bụng.” Hoắc Ứng mở miệng.

A, hấn khẳng định đã nhượng bộ?!

Khanh Khanh thờ dài nhẹ nhõm một hơi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hiện lên một ý cười hân hoan, lập tức tựa vào bên cạnh hấn ngồi xuống, an an phận phận uy đồ ăn cho hấn.

“Ăn chút cá đi, đây là Thịt ca theo trong khe núi bắt được, mang cho Phuong đại nương nướng lên.” Nàng cẩn thận gạt bỏ hết xương cá ra, đút miếng thịt cá thơm ngon đưa vào miệng Hoắc Ứng.

Hấn gạt đầu, ngồi ở một chỗ, bề nghệ cao ngạo, giống quân vương tôn quý, hưởng thụ sự hầu hạ của nàng .

“Ăn ngon không?” Nàng chờ phản ứng.

Con ngươi đen sâu không lường được nhìn nàng, bởi vì vấn đề của nàng, mà mâu quang thâm trầm hơn một chút, sau một lúc lâu, mới chậm rãi gạt đầu.

Khanh Khanh mỉm cười, tiếp tục gấp đồ ăn ở trên bàn, chuyên tâm uy hấn, đem đồ ăn đưa đến cạnh bạc môi kia.

Bốn phía lẳng lẳng, mùa thu có cảm giác thấm lạnh, nhưng trong phòng đã có sự ấm áp nói không nên lời. Tầm mắt của hắn, sự trầm mặc của hắn, đều làm cho độ ẩm cao thêm—

Bất luận từng động tác, nàng đều miễn cảm phát hiện, ánh mắt của Hoắc Ứng như bóng với hình, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, thậm chí lúc há mồm ăn cơm, tầm mắt của hắn cũng khóa trụ nàng, không bỏ qua

Khanh Khanh trái tim hoang mang rối loạn, ánh mắt to long lanh nhìn bên trái, nhìn bên phải, lộ vẻ nhìn đảo quanh ở trong phòng, chính là không dám cùng hắn tiếp xúc. Bàn tay nhỏ bé trắng nõn run run cầm đũa gấp rau xanh trong bát, bị hắn nhìn làm nàng cảm thấy ngượng ngùng vạn phần.

Ông trời! Hắn nhìn nàng như vậy, giống như hắn muốn ăn không phải đồ ăn, mà là nàng —

“Ta không ăn cái này.” Hoắc Ứng đột nhiên mở miệng.

“A?” Khanh Khanh hoàn hồn, tầm mắt hướng vào đồ ăn trên chiếc đũa, phát hiện bản thân vừa mới gấp khối cà rốt.

“Lấy ra.” Hắn nhếch môi, vẻ mặt chán ghét, trừng mắt nhìn khối cà rốt kia.

“Nhưng là —” Nàng cắn môi đỏ mọng, nghĩ muốn khuyên hắn ăn. Tiểu hài tử kiêng ăn còn có thể bỏ qua, nhưng một nam nhân cao to giống như một con ngựa vậy, cũng sẽ kiêng ăn?

Con người đen lợi hại nhìn quét qua nàng.

Thảo luận chấm dứt. Khanh Khanh lập tức thức thời im bất không dám lên tiếng, đem cà rốt bỏ vào trên cái đĩa ở một bên, một lần nữa gấp miếng cá vàng rộm đưa vào miệng hắn.

Lại chờ hắn ăn mấy miếng, này không hề nhú lại, nàng mới thật cẩn thận mở miệng.

“Vì sao không ăn cà rốt?” Nàng hỏi.

Ánh mắt lạnh băng lợi hại lại lần nữa nhìn quét về phía nàng, sắc mặt hơi ửng chứa sự giận dữ, nhưng không có ý tứ mở miệng giải thích

Nhìn lên sắc mặt kia, Khanh Khanh lập tức dùng sức lắc đầu.

“Ách, người, người, người coi như ta chưa có hỏi đi!” Nàng hai tay gia tốc, đem tất cả đồ ăn tiến vào trong miệng hắn, trong lòng vẫn còn thắc mắc, nhưng ngoài miệng cũng rốt cuộc không dám nói nửa câu.

Đại nam nhân này, chẳng những kiêng ăn, hơn nữa còn không cho phép người khác được hỏi!

Hắn — cứ như một đứa nhỏ vậy—

Khanh Khanh như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, uy hoàn xong một bữa cơm này, nàng mang khay đựng bát đũa về phòng bếp.

Phương đại nương nhìn lên thấy nàng, vội vàng đi lên.

“Trại chủ có khỏe không?” Nàng hỏi.

“Miệng vết thương đã tốt hơn, ăn cũng tốt.” Khanh Khanh trả lời, trên mặt đỏ ửng còn chưa mất đi. Nàng để khay đựng bát đũa xuống bàn, cầm khăn lau chung quanh bàn, thần thái có chút xấu hổ.

Tiểu Thúy đi vào phòng bếp, nhìn lên gặp Khanh Khanh, nàng hai mắt tỏa sáng.

“Vấn Nhi, bọn họ nói trại chủ ở trên ngựa hôn người. Đó là nói đùa, hay là sự thật?” trại chủ lãnh khốc không gằn nữ sắc, nhưng lại coi trọng Vấn Nhi sao? Oa, kia nhưng là đại sự trong trại nha!

Trại chủ mặc dù lãnh khốc, lại không thể nghi ngờ là một nam tử đại hán đầu đội trời chân đạp đất, nhìn khắp thiên hạ, nhưng khó có nam nhân nào xuất sắc như thế, chính là các cô nương trong trại lá gan quá nhỏ, bị cặp con người đen kia nhìn lên, liền đông cứng, lạnh run người, căn bản không dám tiến lên. Dù sao cũng phải nói, mắt nhìn của trại chủ cũng cao, không đem nữ nhân để vào mắt, chưa từng thấy hắn đối với cô nương nào cảm thấy hứng thú quá.

Thẳng đến hôm nay, Vấn Nhi như tiên hạ phàm xuất hiện, trại chủ mới động tâm, ở trước mặt mọi người hôn nàng. Tất cả nam nữ trong trại ai ai cũng kinh ngạc, cũng cao hứng thật sự, tất cả nói chuyện say sưa, chờ mong hai người kia có thể kết thành một đôi.

Khanh Khanh đỏ bừng mặt, chỉ có thể gặt đầu, tay nhỏ bé xiết chặt khăn lau.

Nhớ tới nụ hôn nóng bỏng kia, thân thể của nàng bỗng dưng cảm thấy một trận run rẩy, trên đôi môi đỏ mọng đầy đặn như cánh hoa, có chút tê dại, giống như lại cảm nhận được hắn cắn hút, hơi thở của hắn —

“Thật sự? Oa!” Tiểu Thúy kinh hô, lập tức hướng ngoài phòng bếp phóng đi, hướng về một nhóm tỷ muội đang giặt giũ báo cáo tin tức này.

Phương đại nương đi tới, cầm lấy tay Khanh Khanh, hòa ái hỏi: “Trại chủ còn nói cái gì?”

Tuy rằng tất cả mọi người ai cũng trông mong cho hai người thành một đôi, vội vã muốn đem Vãn Nhi hướng lên trên giường của trại chủ, nhưng đại nương ngược lại lo lắng ý nguyện của Vãn Nhi. Đây sẽ là hai bên đều tình nguyện, không phải là một bên cưỡng cầu? Trại chủ cường thế bá đạo như vậy, nhưng lại coi trọng tiểu cô nương nhỏ nhắn đáng yêu này, nàng có thể hay không sẽ bị làm cho hoảng sợ?

“Ách —— hần muốn ta chăm sóc vết thương của hần, không được rồi đi.” Hoắc Ứng khi nói ra cái mệnh lệnh này, vẻ mặt bí hiểm, làm cho trái tim nàng kinh hoàng.

Chính là chăm sóc miệng vết thương, không phải sao? Vì sao khi hần nói những lời này, biểu tình kia sẽ làm nàng liên tưởng đến con sói sắp lao về phía con mồi?

“Phải không?” Phương đại nương trầm ngâm, không như Khanh Khanh, nàng biết được rõ ràng ý tứ của trại chủ. Nàng dừng một lúc lâu, sau mới lại mở miệng: “Ngươi có sợ trại chủ không?” Nàng hỏi, muốn xác nhận.

Khanh Khanh đầu tiên là gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu.

“Trại chủ có chút hung dữ, nhưng là không đáng sợ.” Không biết vì sao, nàng chính là biết, hần tuy rằng có được cường đại lực lượng, cũng tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng.

“Không đáng sợ?” Phương đại nương trừng lớn ánh mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Trại chủ không đáng sợ? Đợi chút, các nàng hiện tại đàm luận là cùng một người sao? Nam nhân tàn nhẫn vô tình, chỉ hơi một chút sẽ trừng mắt rống lên, Sơn Lang có thể làm cho trời đất biến sắc, trong mắt Vãn Nhi, chính là “Có chút hung”? là tiểu cô nương này tri độn một chút, hay vẫn là trại chủ có “Đãi ngộ khác biệt”?

“Mấy ngày nay, hần chẳng lẽ không rống lên với ngươi?” trong trại có không ít nữ nhân, chỉ cần trại chủ rống lên một tiếng, liền sợ tới mức tay chân như nhũn ra, sau nói cái gì cũng không dám tới gần sân sau nơi trại chủ ở.

“Có rống.” Kỳ thật, hần rống lên với nàng rất nhiều lần, nhiều đến nàng không đếm được. “Nhưng, hần cũng không ác liệt, chính là thói quen nói chuyện như vậy.”

“Ngươi không sợ?”

“Vì sao phải sợ? Hần rống lên với ta, phần lớn là xuất phát từ quan tâm.” Hần gào thét muốn nàng rời xa nguy hiểm, gào thét muốn nàng cẩn thận này cẩn thận kia, trong mỗi câu rít, đều cất giấu sự quan tâm của hần.

Quả nhiên là một con sói! Rít gào là ngôn ngữ quen thuộc nhất của hần.

Phương đại nương ánh mắt trừng lớn hơn nữa, cuối cùng thậm dò phản ứng của nàng. Nha, xem ra, trại chủ thái độ đối với Vãn Nhi, nhưng bất đồng với thái độ đối đãi với những người khác!

“Tốt lắm.” Nàng an tâm, lộ ra tươi cười vừa lòng, trong lòng đã có chủ ý, nói ra mục đích của bản thân.

Tốt? Tốt cái gì?

Khanh Khanh nhảy nháy mắt, có chút không hiểu vì sao, không biết bản thân đã nói gì, lại có thể làm cho đại nương lộ ra tươi cười vui sướng.

Đang khi ở hoang mang, đại nương một đôi tay đã đem nàng đẩy đi ra bên ngoài.

“Ngươi trước đi đến phòng giặt quần áo, thay trại chủ đem xiêm y mang trở về, đỡ phải để cho hần không có xiêm y để mặc sẽ bị lạnh. Tiếp theo, đi đến nơi đại phu đã nói, lĩnh dược đã được sắc tốt mang về hầu hạ trại chủ uống, biết không?” Nàng cẩn thận dặn dò.

“Biết.” Khanh Khanh cúi người đáp lễ, sau đó xoay người rời đi phòng bếp.

Vừa bước được vài bước, Phương đại nương lại mở miệng gọi nàng.

“Vãn Nhi, xiêm y cùng đồ đạc cá nhân của ngươi, đều ở trong phòng Tiểu Thúy sao?”

“Đúng vậy.” Nàng gật đầu. “Có việc sao?”

Phương đại nương mỉm cười vẫy tay, một mặt tháo tạp dề xuống, đi ra khỏi cửa. “Không có việc gì, không phải việc của ngươi, ngươi mau đi đi!”

Vì chờ đợi được được sắc xong, nàng tranh thủ thời gian, còn ở lại chỗ của đại phu, băng bó cho vài thương binh. Mỗi khi nghĩ đến bọn họ là vì đại ca Sở Cuồng mà bị thương, trong lòng nàng lại cảm thấy khó chịu.

Sau nửa canh giờ, nàng mới bung bát thuốc vừa mới được sắc xong, chậm chậm đi trở về sân sau nơi Hoắc Ứng ở.

Trên đường trải qua rừng cây phong, nàng hơi chút lưu tâm, đi thật cẩn thận, lại không gặp công kích, thậm chí không nhìn thấy thân ảnh tiểu nam hài kia. Hoắc Ứng uy hiếp có tác dụng, nam hài kia cũng không dám nữa tìm nàng gây phiền toái

Vừa đi vào cửa, nàng lập tức nhìn thấy, trên bàn có một bao to quen thuộc.

Bao to đã bị mở ra, Hoắc Ứng đứng ở bên cạnh bàn, cúi đầu xem kỹ, trên bàn tay to dày rộng ngăm đen, cầm một chiếc lược gỗ, đầu ngón tay của hắn, lướt qua cây lược gỗ thô ráp.

A, kia không phải đại nương cấp cho nàng sao?

“Đó là của ta.” Nàng thốt ra.

“Ta biết.” Hắn nâng mi, nhìn nàng một cái, bất động thanh sắc, không để ý đến phản ứng của nàng.

Khanh Khanh lại cẩn thận nhìn lên, thế này mới phát hiện, trong bao quần áo, tất cả đều là vật dụng của nàng, có quần áo, đôi hài đại nương cấp cho, cả cây lược gỗ, còn có vài kiện nội y nhỏ mỏng manh bên trong Tiểu Thúy phân cho nàng—

Nay, kiện nội y nhỏ mỏng manh kia đâu, đang bị Hoắc Ứng nắm ở trong tay.

Oanh!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt bị thiếu hồng, giống bạo đoá yên hoa (*), nàng lập tức đặt bát thuốc xuống, tiến lên phía trước, ra sức giật lại kiện quần áo kia, động tác nhanh chóng cho vào bao, lung tung đông gói tây gói, nhưng những vật ở bên trong như cùng nàng đối nghịch, không ngừng lăn đi ra.

(*bạo đoá yên hoa: cảnh xuân lộ ra)

Là ai đem bao quần áo của nàng sang đây? Là đại nương sao?

Ô ô, nàng không cần hắn thấy những vật này đâu a, này là khối quần áo bé tí ở bên trong của một cô nương—

Con người đen lọi hại còn nhìn nàng như bóng với hình, nàng một mặt thu thập, xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, cố gắng khắc chế, không thể để vì quá độ xấu hổ, dẫn đến quần bách mà té xỉu.

Bóng đen nhích lại gần, hắn đến gần vài bước.

Khanh Khanh rút cuộc bất chấp này nọ, cầm lấy bao quần áo, vội vã ôm vào lòng, môi đỏ mọng bối rối mấp máy.

“Ách, ta không biết, bao quần áo này như thế nào lại bị đưa đến chỗ này, có thể là đại nương làm.”

“Không có làm.” Hoắc Ứng hướng nàng tới gần, chậm rãi đã đi tới.

“Cái gì, ách, cái gì?” Nàng vừa sợ lại vừa hoảng, dưới chân như có lỗ hồng, suýt nữa ngã sấp xuống.

Hắn vươn tay, dễ dàng giữ chặt nàng, một tay kéo lấy thân mình suy yếu, mỏng manh của nàng vào trong lòng hắn, con người đen thâm u sáng ngời từ trên cao nhìn xuống nàng.

Bao quần áo vô thanh vô tức bay xuống, nàng giật mình bất giác, chỉ có thể lẳng ngốc nhìn hắn.

“Ta nói, không có làm.” Hoắc Ứng tiếng nói khàn khàn, hai tròng mắt lóe ra.

Khanh Khanh trong lòng kinh hoàng, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Thân hình nam tính kề sát nàng, phá lệ nóng nóng, hắn trong cơ thể giống có một đám lửa, làm cho nàng cảm thấy nóng quá, nóng quá—

Hắn cơ bắp kiên cố, ép chặt thân mình tinh tế của nàng, cặp con người đen kia, thương thức sự bối rối cùng bất lực của nàng.

“Thình, thình buông ra—” Nàng run run nói, cổ tay bị hắn bắt, tuy rằng không đau, nhưng cũng gãy không ra.

“Không thể.” Trên bạc môi hiện ra một tia cười, thông thả tới gần, hô hấp nóng rực đậu tại môi đỏ mọng đang run rẩy của nàng trên choker.

“Trại— trại chủ—” Nàng run run, nghĩ chuyển sang đề tài khác, hắn lại không cho phép.

Ngón tay thô ráp dừng ở trên da thịt phấn nộn, chậm rãi di động, mang đến kích thích khác thường.

“Người muốn ta.”

Hoắc Ứng miệng mềm nhẹ, nhưng trong lời nói lại mang cảm giác làm cho nàng kinh hãi.

“Không có!” Khanh Khanh dùng sức lắc đầu, muốn né ra, lại gãy không ra kiềm chế của hắn.

Hắn nói cái gì? Nàng — nàng — nàng muốn hắn? Nào có nào có? Nàng từ nhỏ đã được dạy bảo nam nữ thụ thụ bất thân, làm sao có khả năng sẽ muốn — muốn —

Ý cười trên bạc môi càng sâu sắc.

“Ta nhìn thấy.”

“Thấy cái gì?”

“Người đang nhìn ta.” Hắn nhẹ giọng nói, hơi thở nóng rực phả vào hai má nàng. Mặt nàng đỏ bừng, rốt cuộc nói không nên lời phản bác lại. Nguyên lai, cử chỉ của nàng, sớm đã bị hắn xem ở trong mắt, không có nửa phần quên.

Nhưng, nàng chính là không tự chủ được muốn nhìn hắn, không tự chủ được nghĩ muốn lưu lại ở bên người hắn, kia, chẳng lẽ là đại biểu cho, nàng muốn hắn sao? Trời ạ! Nàng làm sao có thể biến thành như vậy, nhưng lại không biết xấu hổ như vậy —

Khanh Khanh xấu hổ quần bách, gầy dựa thân mình, cơ hồ nghĩ nếu có cái hồ ngay trước mắt liền chui xuống, không dám đi lên.

Hắn cũng không buông tha nàng, thân hình cao lớn cường tráng ngăn chặn nàng, cánh tay thô ráp bao trùm quần áo vải thô, tùy ý nâng cầm nàng lên, bạc môi ma sát hai má phần hồng của nàng.

“Không, không thể — chúng ta —” Nàng thở hổn hển, hơi thở phả ra như hoa lan, nghĩ muốn ngăn cản bàn tay đang dò xét khắp nơi, nhưng lực lại không bằng người.

Hoắc Ứng lấy một tay cầm cổ tay nhỏ nhắn của nàng, ngăn lại phản kháng của nàng, một tay kia ung dung, khẽ vuốt mỗi một tác da thịt của thân thể mềm mại trong lòng mình.

“Người là của ta.” Hắn bá đạo tuyên cáo nói, không cho phép nàng phản đối, bạc môi dừng ở chiếc cổ của nàng, ma chường cẩn thận cắn hôn.

Hô hấp nóng bỏng, cường đại lực lượng, hơi thở xa lạ thuộc về nam nhân, bao phủ cảm quan của nàng, nàng ở dưới tình hình hắn ra sức làm cản như vậy không có lực ngăn cản, chỉ có thể yếu đuối thuận theo hắn đoạt lấy.

Bạc môi nóng rực tìm đến môi mềm mại của nàng, mãnh liệt giữ lấy môi đỏ mọng run rẩy, nuốt hết sự than nhẹ cùng thờ dục của nàng. Lưỡi linh hoạt khiêu khai môi của nàng, bá đạo xâm nhập, dây dưa cùng chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng.

Khanh Khanh run run, hôn nhẹ, hoàn toàn không thể phản kháng.

Nhất kiện xiêm y đều bị ném xuống, Hoắc Ứng cúi đầu, hôn lên da thịt trắng như tuyết kia, để lại vết cắn hồng hồng của hắn

Hô hấp nam tính nóng bỏng, làm nàng không ngừng run rẩy, đôi mắt to ngập nước nửa khép, theo mệnh lệnh khàn khàn của Hoắc Ứng, lấy động tác mới lạ hôn lại hắn, vỗ về hắn, dẫn dắt hắn vui sướng gằm nhẹ.

Chấn động màng tai của nàng, hòa diễm vui thích, ở bốn phía nàng bùng nổ.

Hắn lời lẽ nóng quá, bàn tay to thô ráp, tách hai chân phần nộn của nàng ra, đi xuống hôn tới.

Mãnh liệt khoái cảm như lửa, làm cho nàng phát ra kêu kiều diễm, nàng nhu nhược nâng thất lưng không có xương lên, nàng cúi đầu ánh mắt long lanh nước nhìn hai chân, Hoắc Ứng thân hình to lớn, tóc dài đen nhánh, bạc môi của hắn cực nóng, đôi điện nàng làm chuyện cực kỳ tà ác —

“Ách —” Nàng khinh ngâm, mồ hôi đỏ đầm đìa, hai tay kéo lấy tóc dài của hắn.

Khi chiếc lưỡi của hắn mon tron nụ hoa phần hồng, nàng ngửa đầu khóc kêu một tiếng, thanh âm run run, yếu đuối ngã nằm trên giường.

Thân hình nam tính bao trùm nàng, nàng run run cảm nhận được hắn cơ bắp cường tráng, hô hấp nóng bỏng, dục vọng nóng rực thật lớn —

Trong phòng ngủ đơn sơ, quanh quần tiếng gằm nhẹ của nam nhân cùng tiếng ngâm yêu kiều của nữ nhân, đan vào nhau ra nồng đậm xuân ý.

Bát được trên bàn bị gác lại đã lâu, dần dần lạnh thấu.

~~~~~

Trong Cửu sơn Thập Bát, có thật nhiều ngọn núi, đường đi quanh co khúc khuỷu, tiếng nước suối chảy róc rách, những cây cổ thụ cao ngất. Sáng sớm gió lạnh thổi tới, lá cây theo gió lay động, thêm mấy phần thu ý.

Thăng đến mặt trời lên cao, Khanh Khanh mới lười biếng tỉnh lại. Một đêm hoan ái, lấy đi thật nhiều sức lực của nàng, nàng toàn thân mệt mỏi, cơ hồ khó có thể xuống giường rửa mặt chải đầu.

Thật không công bằng!

Hoắc Ứng đồng dạng cũng ngủ không đến vài canh giờ, thậm chí còn tại hôm qua xuống núi, cùng Hắc Sam quân chém giết kịch liệt, vì sao hắn xem ra tinh thần lại sáng láng, không thấy chút mệt mỏi? Đây là nam nữ trong lúc đó khác biệt? Khó trách hắn đêm qua thủy chung cảm thấy chưa đủ, không ngừng trêu chọc dụ hoặc nàng —

Trên chiếc cổ trắng như tuyết bị hắn hôn cắn, để lại dấu vết hồng hồng, phá lệ chói mắt, làm nàng lại lần nữa mặt đỏ bừng.

Trời ạ, nếu để cho người ta nhìn thấy, bọn họ khẳng định sẽ nhìn ra, Hoắc Ứng đối với nàng — đối với nàng.

Hai má phẫn hồng càng thêm đỏ bừng, nàng ngượng ngùng kéo áo, đầu ngón tay lướt qua cổ áo thêu hoa đơn giản. Kia thêu hoa đơn giản, vải dệt lại mềm mại thoải mái, nghe nói là người của Cán Sa Thành, đưa lên núi phân cho trong trại.

Nhớ tới Cán Sa Thành, khuôn mặt tuấn lãng nghiêm khắc hiện lên ở trong đầu.

Đại ca!

Khanh Khanh hô nhỏ một tiếng, tay nhỏ bé che đôi môi đỏ mọng lại.

Nguy rồi, nàng nhưng lại đã quên mất đại ca.

Nếu làm cho đại ca biết, nàng đã ủy thân cho Hoắc Ứng, đại ca khẳng định sẽ nổi trận lôi đình. Vừa mới cùng Sơn Lang giao chiến, bản thân muội tử đã bị ném lên trên giường, thù mới hận cũ này, hắn nuốt xuống được sao?

Trừ bỏ đại ca, phụ thân ở kinh thành, nếu là biết được hòn ngọc quý trên tay mình, thành nữ nhân của sơn tặc, sẽ tức thành cái dạng gì đây? Khanh Khanh đôi lông mày thanh tú nhăn lại, khẽ cắn môi dưới, phiền não không biết nên như thế nào cho phải.

Phụ thân cùng đại ca, đều là người nàng để ý nhất, nhưng vì sao khi nằm ở trong lòng Hoắc Ứng, hắn tổng có thể làm cho nàng đã quên hết thảy.

Than nhẹ một tiếng, nàng đi ra sân, đi vào bên cạnh tường, nhìn cây cối xanh biếc bên ngoài

Vẫn ở trong sơn trại nghỉ ngơi như trước, duy nhất không giống là nàng chuyển vào trong phòng của Hoắc Ứng, thành nữ nhân của Hoắc Ứng. Mọi người miễn nàng làm mọi việc, để cho nàng một người hầu hạ Hoắc Ứng.

Chỗ ngồi ở sân này, cùng một dãy nhà dài có đoạn khoảng cách, ở giữa có trồng rừng cây phong, phía sau dãy nhà còn lại là khu rừng rậm rạp. Theo tường bên cạnh nhìn lại, có thể thấy trong rừng phía sau dãy nhà có đường mòn.

Một ngày ba bữa, nàng sẽ thấy có một tiểu nha hoàn, sẽ bưng đồ ăn, dọc theo đường mòn đi vào cánh rừng.

Nơi đó chắc có người ở đi?

Lòng hiếu kỳ nổi lên, Khanh Khanh bước nhanh cước bộ theo sau, xuyên qua bức tường, bước trên đường mòn —

Như là đã chọn không đúng thời điểm không thích hợp, lời nói cảnh báo lạnh như băng lúc này bỗng vang lên.

“Ngươi muốn đi đâu?”

Hoắc Ứng!

Cùng với tiếng nói trầm thấp, là một đôi cánh tay nam tính kiên cố, hắn đột nhiên xuất hiện, ôm ngang eo nàng, đem nàng kéo vào trong lòng.

“Ách, ta chỉ là muốn đến phía sau đi nhìn một cái.” Khanh Khanh thở nhẹ một tiếng, ngã tiến vào trong lòng hắn, vừa mới phủ thêm áo khoác, một khi lạt xả, lại rộng mở một chút, lộ ra cổ trắng như tuyết, xương quai xanh xinh đẹp.

Hoắc Ứng cúi đầu nhìn nàng, không có để phí cảnh đẹp này, ánh mắt chuyển sang thâm trầm, sâu xa.

“Không được đi.” Hắn ôm lấy nàng, trở lại bên trong phòng, còn tiện nhắc chân đá cánh cửa.

“Vì cái gì?” Khanh Khanh hỏi lại, hai tay đặt trước ngực trần trụi của hắn, sợ bản thân sẽ áp đến đầu vai bị thương hắn.

“Ta yêu chưa đủ.” Hắn giọng nói thô lỗ, nhìn chằm chằm nàng ngượng ngùng, toàn thân đang đỏ bừng

Nhìn nàng thật đáng yêu.

Hắn chớp chớp hai tròng mắt, bàn tay to nắm đen di chuyển trên thân thể của nàng, nắm chặt bộ ngực phẫn nộ đầy đặn của nàng —

Khanh Khanh đỏ mặt một ngụm khí lạnh, nháy mắt đã quên hai người đang nói cái gì. Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhẹ nhàng giãy giụa.

“Trại chủ — đừng — đã là ban ngày —” thanh âm của nàng rất nhỏ, bởi vì hấn chạm đến mà run run.

Bàn tay to đặt ở bên hông nàng, từ từ đi xuống, chạm tới hông nhỏ nhắn non mềm của nàng, động tác kia vô cùng thân thiết, làm cho nàng xấu hổ đến toàn thân đỏ lên, lại không có chỗ nào có thể trốn.

“Kêu ta Hoắc Ứng.” thanh âm của hấn, vì dục vọng mà khàn khàn, bá đạo buộc nàng gọi tên hấn.

Khanh Khanh run run, nhìn lên cặp con ngươi đen kìa, vô lực kháng cự yêu cầu của hấn. “Hoắc, Hoắc Ứng —”

Một nụ cười yếu ớt vừa lòng hiện lên ở bậc môi của hấn, bàn tay to luồn vào bên trong quần áo càng thêm lăm lăm.

“Thiên — nàng nhỏ giọng ngâm khê, ở dưới sự âu yếm của hấn lắc lắc thân mình. Hoắc Ứng muốn — ách không thể nào, hiện tại là ban ngày a, chẳng lẽ hấn —”

Nàng từ nhỏ liền theo khuôn phép cũ, cẩn thủ lễ giáo, hấn lại bừa bãi phóng dăng, căn bản không đem quy củ này để vào mắt, ý định muốn dạy dỗ nàng.

Hấn nhìn vào cặp mắt nâu, thâm u mà mê hoặc người của nàng

“Không có người quy định ban ngày không thể làm.”

“Nhưng là —” Nàng trái tim đập mạnh, khê cắn môi đỏ mọng

“Ngươi rất âm ỉ.” Hoắc Ứng không kiên nhẫn nhíu mày, đột nhiên xoay người ngăn chặn nàng, dùng sức hôn trụ đôi môi đỏ mọng đầy đặn kia.

Nàng không hề có cơ hội nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ván Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Khí trời đã vào thu, dần dần lạnh.

Nàng sinh ra ở phương bắc, đã quen nhìn mùa đông đại tuyết bay tán loạn, theo lý thuyết phía nam nên so với phương bắc ấm áp hơn, nhưng ở vùng núi thì độ ẩm thấp hơn, vừa mới vào thu, mỗi người đã mặc vào trang phục mùa đông.

Ngày ấy, Hoắc Ứng sáng sớm đã không biết đi đâu, Khanh Khanh vẫn ở lại trong phòng, đông sờ tây sờ, thu thập quần áo để mang đi giặt giũ.

Nàng thực khắc chế, không đi tìm hấn, nhưng theo ánh mặt trời từ từ ngã về tây, hấn vẫn là không thấy bóng dáng, trong phòng vẫn là trống rỗng, chỉ có nàng một người.

Vài bộ hắc sam đã được giặt sạch sẽ, phơi dưới ánh mặt trời chiếu nhẹ đã khô, nàng ngồi ở mép giường, cẩn thận gấp quần áo.

Hấn đi làm gì? Xây tường sao? Hay là đi săn bắn?

Đặt cung tên lên bàn, nàng theo phương thức Phương đại nương dạy, dùng da thú đánh bóng cung mộc, lại dùng vôi bôi lên trên dây cung.

Là xuống núi đi cướp sao? Trước đó vài ngày, hấn không phải mới cướp của tham quan sao? Chẳng lẽ lại có con mồi được coi trọng khác?

Trên giường đệm chăn có chút nhiễu loạn, là nàng ở giữa trưa cảm thấy mệt mỏi, thân thể nhỏ bé nằm xuống làm thành nhiều vết nhăn. Nàng đứng cạnh giường to như vậy, trước đem đệm chăn mở ra, lại thật cẩn thận gấp gọn gàng.

Chẳng lẽ, đại ca lại đưa binh tấn công tới? Không, không đúng, gần đây trong khe núi có chút bình tĩnh, dưới núi chưa từng truyền đến động tĩnh gì.

Kìa, Hoắc Ứng lại là chạy đi đâu?

Quần áo đã được giặt tốt, trường cung cũng lau sạch sẽ, ngay cả đệm chăn cũng được gấp lại gọn gàng, nàng đã làm xong những việc cần làm, hấn lại còn chưa có trở về.

Đợi lại chờ, ánh mặt trời lùi dần về phía tây, trăng hiện ra từ phía đông ngọn núi, nàng nghe thấy ở chỗ khu nhà dài, nữ quyến cùng bọn nhỏ náo nhiệt dùng bữa tối, thanh âm ồn ào không dứt vang lên ở bên tai.

Cách một tòa rừng cây phong , người ở đó càng có vẻ lạnh lùng ——

Khanh Khanh rốt cục kiềm chế không được, rời đi sâu sau, đi vào đằng trước khu nhà dài, ở tại phòng bếp tìm được Phương đại nương.

“A, Vần Nhi, ta còn suy nghĩ, sao không gấp người tới ăn cơm đâu! Mau mau, nếu không ăn, đồ ăn đều mau lạnh.” Nàng xới một bát cơm tẻ lớn, đưa cả chiếc đũa lại đây, còn kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống, vẻ mặt quan tâm nhìn Khanh Khanh.

Ai, tiểu cô nương yếu đuối này, nếu không chịu chăm chút thêm, như thế nào chịu được sự bá đạo của trại chủ? Nói không chừng, không đường béo một chút, sao có thể giúp trại chủ sinh một tiểu tử béo tốt ?

Khanh Khanh đang cầm bát cơm, ngồi ở bàn, cúi đầu ăn hai miếng.

“Đại nương, ách —— người có biết trại chủ chạy đi đâu không?!” Nàng nhẹ giọng hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn mau vùi vào trong bát cơm trắng.

Phương đại nương đi một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc.

“Trại chủ không với người sao? Dưới núi có một số việc, hẳn dẫn các nam nhân đến đó để xử lý.”

“Xuống núi?” chiếc đũa nháy mắt rơi xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, tay nhỏ bé chặn môi “Nhưng, hẳn trên vai còn có vết thương a!”

Phương đại nương hoảng sợ, vội vàng trấn an. “Vết thương kia không có gì trở ngại, trại chủ của chúng ta thật sự rất cường tráng , làm sao đem vết thương nhỏ kia để ở trong mắt”

Tiểu Thúy ở một bên cũng đáp lời. “ Đúng vậy! Trại chủ ngay cả bị lão hổ cắn, chỉ cần tĩnh dưỡng ba ngày, lập tức có năng lực lấy đao vào núi, đem lão đầu hổ kia cấp lột da, mang trở về trong trại.” Nhắc tới “ Phong công sự nghiệp to lớn” kia của trại chủ, nhưng là ba ngày ba đêm đều nói không xong nha!

Nguyên bản là muốn an ủi Khanh Khanh, không nghĩ tới lời này vừa nói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt.

“Lão hổ?” Nàng hô nhỏ, thân mình lung lay sắp đổ, cuối cùng biết, vết thương cũ trên người hẳn này là do đâu.

“Ách, đừng nghe Tiểu Thúy nói bừa!” Phương đại nương trừng mắt nhìn tiểu Thúy liếc mắt một cái, Tiểu thúy sau khi le lưỡi, liền chuồn ra khỏi phòng bếp.

“Vần Nhi, đừng lo lắng, trại chủ chính là xuất môn vài ngày, rất nhanh sẽ trở về.”

“Thật sự?”

“Đại nương khi nào đã lừa gạt người?” Phương đại nương vỗ vỗ tay nàng, cười hớ hớ nói.

Khanh Khanh gật gật đầu, cúi đầu dùng cơm, lại căn bản ăn không có cảm giác có mùi vị gì. Thật vất vả sau khi ăn xong một bát cơm trắng, nàng đứng dậy cáo từ, trở lại sân sau ở trong rừng cây phong.

Vào lúc ban đêm, nàng một mình nằm trên giường lớn, thân mình kiều nhỏ lặn qua lộn lại, như thế nào cũng ngủ không được. Đêm thực yên tĩnh, bên cạnh thiếu mất hô hấp của hắn, nhiệt độ cơ thể hắn

Xuyên thấu qua cửa sổ gỗ nhìn lại, trên bầu trời đêm đen chỉ có duy nhất ánh trăng, mờ mờ xinh đẹp, xem ra đã có chút cô đơn.

Nguyên bản nghĩ đến mấy ngày qua, Hoắc Ứng đối với nàng rất tốt, ai biết hẳn ngay cả xuống núi, cũng không từng hướng nàng nhắc tới, đem nàng một mình ở lại trong sơn trại .

Nàng là nữ nhân hắn đi? Kia vì sao, đối với hành tung của hắn, nàng còn phải theo trong miệng những người khác biết được, mà không phải từ hắn nói cho nàng?

Nếu, hẳn có một chút để ý nàng như vậy , hẳn nên nói cho nàng biết ——

Chưa xót dăng lên trong lòng, đôi mắt long lanh bỗng dưng đỏ lên

Giường to như vậy, thiếu thân hình cao lớn của Hoắc Ứng, có vẻ phá lệ trống rỗng. Khanh Khanh vươn tay, sờ sờ vị trí bên cạnh, lúc trước mỗi một đêm, hẳn đều nằm ở chỗ đó, nàng vươn tay, là có thể đụng đến ngực của hắn.

Tối nay, chỗ đó một mảnh lạnh lẽo.

Khẽ cắn môi dưới, Khanh Khanh lại lần nữa xoay người, nàng nhắm chặt hai mắt, lại vẫn là ngủ không được.

Lại qua hồi lâu, nàng nhồm dậy, đi đến góc tủ gỗ để quần áo, lấy ra một kiện áo choàng cổ xưa của nam nhân. Áo choàng ấm áp rất nặng, có hương vị của Hoắc Ứng, tuy rằng thực nhẹ, nhưng quả thật là hơi thở của hắn. Nàng phủ áo choàng lên người.

Giống như là hân đang ôm nàng —

Nàng không có bao nhiêu tưởng tượng, dùng áo choàng vắt gao ôm lấy bản thân, lại một lần nữa nằm trở lại trên giường.

Môi đỏ mọng sâu kín thờ dài, nàng nhắm lại hai tròng mắt, ảo tưởng Hoắc Ứng đang ở bên cạnh nàng .

Ánh trăng mờ lung, đêm thực tĩnh lặng, thực tĩnh lặng.

Ngày thứ hai, Hoắc Ứng vẫn không trở về.

Vì để không phải nhớ đến hân, Khanh Khanh rời đi phòng ở, đến khu nhà dài đằng trước đi hỗ trợ, thẳng đến cả người gân cốt đau nhức, mới trở lại trong phòng đi ngủ.

Ngày thứ ba, nàng cố gắng thử nấu ăn, lòng bàn tay còn bị dao nhỏ cắt tạo ra vài miệng vết thương. Thương thế không nghiêm trọng, nhưng đại nương lại phá lệ ngạc nhiên, cố ý đem nàng đuổi ra phòng bếp.

Nàng đi xung quanh khu nhà dài vài vòng, đi thông thả quay lại rừng cây phong, cước bộ càng phóng càng chậm, không muốn trở lại trong phòng trống vắng kia.

Hân không có trở về, nàng một mình ở trong phòng, hảo tịch mịch —

Khi àng đang ở rừng cây phong, lục tìm lá cây phong đỏ rực nhất, cách đó không xa truyền đến một tiếng vang mỏng manh.

“__”

Là thanh âm gì?

Nàng dừng lại động tác, hồ nghi ngẩng đầu, nghiêng tai lắng nghe.

“__”

Tiếng vang lớn hơn một chút, lại vẫn không rõ ràng lắm. Nàng đợi một hồi lâu, suy nghĩ xác định xem đó là thanh âm gì .

Không bao lâu, thanh âm kia lại lần nữa vang lên, lúc này rõ ràng hơn một chút. Nàng lập tức phát hiện, đó là tiếng người kêu cứu.

Khanh Khanh vội vàng vén váy đạp trên lá cây phong, xuyên qua núi rừng rậm rạp, nhắm thẳng ở chỗ sâu chạy đi, tìm kiếm nơi phát ra thanh âm cầu cứu.

“Đi — mau tránh ra —”

Giọng nói hoảng sợ truyền đến, theo vách núi bên cạnh truyền đến.

Khanh Khanh thờ hồn hên chạy tới, thế này mới nhìn thấy, đệ đệ của Hoắc Ứng, đang bị một con mèo rừng vây ở vách đá. Mèo rừng có lông màu hoàng kim (màu vàng chói), hình thể cơ hồ lớn hơn một nam hài bình thường, nó chính lộ ra nanh vuốt, phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp.

(* mèo rừng: hay còn gọi là mèo hoang, một giống mèo nhỏ)

Nam hài kinh hãi cực kỳ, lại đi lui về phía sau từng bước, hân lòng bàn chân dẫm phải hòn đá nhỏ, ngã nhào về phía sau vách núi không thấy độ sâu.

“Đừng lui lại nữa!” Khanh Khanh sợ hãi kêu một tiếng, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mèo rừng cùng nam hài đồng thời ngẩng đầu lên, mèo rừng lộ ra răng nanh trắng muốt đe dọa, nam hài trên mặt có thật sâu kinh hoàng cùng sợ hãi.

Nàng hít sâu một hơi, lục tìm một thanh củi khô, đối với mèo rừng vung lên, hét to.

“Xem bên này, đúng, chính là nguoi, bốn miêu, mau rút! Có nghe hay không! Mau rút a —” Nàng mặt ngoài trấn định, kì thực hai chân không ngừng run rẩy, trong lòng sợ hãi cực kỳ.

Mèo rừng trừng lớn mắt hiện lên đồng tử vàng óng ánh, phất chốc há mồm gầm gừ, trong cổ họng phát ra trầm thấp tiếng vang đe dọa.

“Rống —”

Cả tòa rừng rậm vọng lại tiếng rống của nó, kia rống lên một tiếng không ngừng mở rộng, làm người ta trong lòng run sợ.

Khanh Khanh hai tay không ngừng phát run, lại từng bước cũng không chịu lui, tiếp tục phô trương thanh thế, vung thanh củi khô, kêu to.

“Đến a, đến a! Ta mới không sợ nguoi! Nếu không đi, ta liền đem nguoi làm thịt ăn —” Nàng hô, không chịu thoái lui, nhượng bộ.

Mèo rừng đi về phía trước từng bước, hung ác gầm gừ.

Khanh Khanh không cam lòng yếu thế, cũng đi phía trước tiến thêm một bước, trong lòng tuy sợ hãi, nhưng vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm mèo rừng, dùng sức hươ hươ củi khô.

“Mau rút!” Nàng quát, liên tục dậm chân.

Không biết là phô trương thanh thế có hiệu quả, hay là mèo rừng kia đoán rằng, nàng kỳ thật cũng không ngon miệng, không đáng mạo hiểm có khi sẽ bị giết. Tóm lại, nó lại gầm gừ thêm hai tiếng, tiếp theo ve vẩy cái đuôi, liên xoay người biến mất ở trong rừng rậm, không hề để ý tới bọn họ.

Khanh Khanh nhẹ nhàng thở ra, hướng nam hải chạy tới, ôm cổ nam hải bị dọa cho lảng ngốc.

“Không có việc gì, không có việc gì, nó chạy —” Nàng thì thầm nói, khắc chế không được vẫn run run. Vừa mới có như vậy trong nháy mắt, nàng rất sợ con mèo rừng này hung tính, dùng răng nanh trắng vuốt cắn đứt cổ của nàng—

Nam hải nắm chặt xiêm y của nàng, đem mặt chôn ở trong lòng nàng, cũng không ngừng run rẩy. Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắc trắng bạch, liên tục hít sâu, tiếp theo oa một tiếng khóc đi ra.

“Ồ..... Ta sợ.....”

“Ồ..... Ta biết, ta biết, ta cũng rất sợ.....” Khanh Khanh gật gật đầu, một mặt vỗ về lưng của hắc, cũng đi theo giọng nói nghẹn ngào, lệ một chuỗi lăn xuống

“Ồ ô..... Thật đáng sợ.....” Nam hải nức nở nói.

“Ồ ô..... Đúng vậy, thật đáng sợ.....” Khanh Khanh khóc đồng ý.

Hoắc Ứng theo tiếng khóc, nhanh chóng chạy tới, thấy một lớn một nhỏ đang ngồi ở vách núi ôm nhau, cùng nhau khóc rống thất thanh.

“Làm cái gì?!” Hắc nhìn lại mày rậm, thanh âm cứng ngắt hỏi.

Khanh Khanh lệ chưa khô, khóc càng to hơn.

“Chúng ta — chúng ta —” Lòng như có quỷ, nàng nói không nên lời tình hình cụ thể, nước mắt lại tích tấp rơi xuống

Nam hải cũng là vừa nhìn thấy Hoắc Ứng, toàn thân liền cứng ngắt, vội vàng lau khô nước mắt, giãy ra ôm ấp của nàng, nhanh như chớp chạy vào trong rừng rậm.

“Đợi chút —” Khanh Khanh đứng lên, vội vàng muốn đuổi theo.

Mỗi bước một bước, cổ tay liền cảm thấy căng thẳng, cả người nàng bay lên không, bị nắm chặt kéo lại, Một tiếng trống vang lên, ngã vào trong lòng của Hoắc Ứng

“Ngươi khóc cái gì?” Hắc tức giận chất vấn.

“Ngươi đừng lôi kéo ta, ta — đệ đệ của ngươi —” Nàng sốt ruột giãy dụa, lệ như hạt châu lại lăn xuống hai má.

“Hắc có thể chiếu cố chính mình.” Hắc thô lỗ nói, tức giận sự coi thường của nàng, mà nước mắt của nàng, càng làm hắc thấp thòm lo âu.

Khanh Khanh gấp đến độ muốn đánh nhau với hắc. “Nhưng là, trong rừng có mèo rừng, nếu lại làm cho hắc gặp gỡ, sẽ có nguy hiểm.” Nàng vội vàng nói.

Hắc ngăn người, lập tức phản ứng lại, một tay ôm eo nhỏ của nàng, chân nhún một chút, liền phi thân chạy vào núi rừng, con người đen như ánh mắt chim ưng, dễ dàng nhìn thấy nam hải đang chạy trốn ở phía trước

Hắc đáp nhẹ xuống ngọn cây, dùng cánh tay còn lại, một phen nắm lấy áo tiểu đệ.

“Buông —” Nam hải cảm giận ra tiếng, ngửa đầu trừng mắt nhìn hắc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc mà hồng, vẫn có lưu lại nước mắt.

“Lại giãy Giũa, ta liền đem ngươi ném xuống khe suối.” Hoắc Ứng lạnh lùng nói, khẩu khí kia cũng không giống phô trương thanh thế. Hắc mang theo một lớn một nhỏ, về đến chỗ ở sân sau của bản thân, phá cửa đi vào trong nhà, đi vào trước giường.

Hắc buông ra một bàn tay, đem Khanh Khanh quăng đến trên giường.

“Ai nha!” Nàng khẽ kêu một tiếng, hơi có chút đau.

“Đợi, không được chạy loạn.” Con người đen nhìn quét qua nàng, trừng nàng liếc mắt một cái làm như cảnh cáo, thẳng đến sau khi nàng ngoan ngoãn gật

đầu, mới lại ôm tiểu nam hài, xoay người phi thân thoát ra khỏi cửa.

Đi đến chậu nước, Khanh Khanh dính ẩm ướt khăn tay, lau đi nước mắt trên mặt. Lòng bàn tay non mềm, truyền đến sự đau đớn bỏng rát, làm cho nàng cúi đầu rên lên một tiếng.

Mở lòng bàn tay ra, thế này mới phát hiện, miệng vết thương bị dao cắt lúc trước, vì động tác dùng sức vung thanh củi khô mà sớm vỡ ra, đang chảy ra một chút máu tươi.

Nàng cẩn thận đưa tay tắm ở trong nước, cẩn thận tẩy trừ miệng vết thương, có cảm giác đau rất quái thẳng tới.

“Tay làm sao vậy?”

Sau lưng vang lên thanh âm, Khanh Khanh hoảng sợ, kích động xoay người, đem một đôi tay nhỏ bé giấu ở phía sau.

“Ngươi —— ách —— ngươi trở về thật nhanh.” Nàng nhẹ giọng nói, biết bản thân khả năng có tiêu tốn cả đời, cũng không có thể có được thói quen nhận biết hành vi vô thanh vô tức này của hắn .

Cả đời —— nàng cùng hắn, sẽ có cả đời sao.....

Mày rậm nhều chặt, mặt nhăn lại, trong con ngươi đen có chút đăm chiêu

“Ta hỏi, tay làm sao vậy?” Hắn lặp lại.

“Ách —— không có gì ——” Nàng lại rút lui bả vai.

Hắn nheo lại mắt. “Vươn tay ra.”

“Thực..... Thật sự không có gì.....” Khanh Khanh lui về phía sau vài bước, lại đụng phải cạnh bàn, đè nặng miệng vết thương, lập tức dẫn phát đau đớn kịch liệt .

Nàng rên một tiếng, khóe mắt chảy ra một giọt lệ.

Hoắc Ứng có chút căm tức, đột nhiên hét to. “Vươn ra!”

Thanh âm kia như tiếng sấm sét rầm vang, oanh Khanh Khanh run run không thôi, vội vàng ngoan ngoãn vươn tay.

Vừa nhìn thấy trên bàn tay trắng mịn, che kín rậm rạp vết cắt, Hoắc Ứng sắc mặt trầm xuống, bắt lấy cổ tay nàng.

“Vì sao lại bị như thế?”

“Ta —— ta ——” Tay hắn cầm nhẹ, không có làm đau nàng, như vậy nắm, thậm chí là có chút ôn nhu, nhưng hắn thanh âm cứng ngắc chất vấn của hắn, vẫn là làm nàng nhẹn không được lấp bấp.

“Ngươi sẽ không có thể an phận chút sao?” Hắn quát lớn, nắm lấy cổ tay nàng, một mặt vội vàng lục tung.

“Ta chỉ là muốn hỗ trợ ——” Nàng ủy khuất cúi đầu, bị hắn nắm tay ở trong phòng có cảm giác nhiễu loạn .

Thanh âm trách cứ lại truyền đến, trầm thấp tiếng nói, ở trong phòng vọng lại. “Ta nói rồi, không được đi về phía sau cánh rừng.”

“Ách —— nhưng là —— mèo rừng công kích hắn, hắn đang ở cầu cứu a, ta không thể thấy chết mà không cứu ——”

“Ngươi ngay cả bản thân đều chiếu cố không tốt, sao có thể cứu người?”

“Nhưng ta đem mèo rừng bị ta cưỡng chế di dời a!” Nàng có chút không phục, lại chỉ dám ở miệng nhỏ giọng oán giận.

Hắn nghe thấy được. “Đó là do ngươi gặp may.”

Hầm răng cắn môi đỏ mọng, mày liễu nhíu lại, tức giận hắn xem thường nàng, lại nói không nên lời phản bác. Xác thực nàng lên núi phía sau trại là vì cảm thấy nhàm chán, nhưng hắn cũng không cần nói thẳng ra như thế, giống như nàng không đúng tý nào!

Hoắc Ứng mở ra hòm gỗ, ở góc tìm ra một bình thuốc nhỏ màu trắng, hắn lấy miệng mở nút nọ, đem bột phấn bên trong rắc vào miệng vết thương trên lòng bàn tay của nàng.

“A!” Khanh Khanh kêu nhỏ, đau nghĩ muốn rút tay về.

Hắn gắt gao cầm, không cho nàng giẫy.

“Không nên cử động!”

Thuốc bột ngấm tiến vào miệng vết thương, nàng đau đến nước mắt chảy xuống, thân thể mềm mại không ngừng run run.

“Rất đau.....” Nàng hô nhỏ.

Gặp cặp mắt to kia lại xuất hiện lệ, mày rậm nhú chặt, mắt thẳng tắp trừng nàng.

Sau một lúc lâu, Hoắc Ứng thấp nửa mấy tiếng, thô lỗ đem nàng ôm vào trong lòng. “Đừng khóc, đau một chút mà thôi.”

Hắn nhẹ nói

“Rất đau.....” đầu nhỏ chôn ở trong lòng hắn, nghẹn ngào lặp lại.

Hắn lại cúi đầu mắng vài câu, mới không cam lòng tình nguyện đáp: “Đau mới mau khỏi.”

Kỳ thật, đau đớn cũng không lâu dài, không đầy trong chốc lát sau, lòng bàn tay đã không hề cảm thấy đau nữa, nhưng Khanh Khanh vẫn quyến luyến ôm ấp của hắn, có một tiếng lại một tiếng nức nở, không chịu rời đi. Mấy ngày nằm một mình một giường, ôm ấp của hắn, độ ấm của hắn, hương vị của hắn, là như vậy ấm áp quen thuộc. Hơn nữa, nàng mơ hồ phát hiện, hắn ngôn ngữ thô lỗ, kỳ thật trong đó có một chút quan tâm.

Tuy rằng, kỹ xảo an ủi kia thật sự còn chờ tăng mạnh, nhưng bị hắn ôm vào trong ngực như thế này, vỗ, ôm, nàng vẫn là trong lòng cảm thấy ấm áp, cảm thấy hào cảm động, hào cảm động ——

~~~~~

Sau một hồi mưa to đã ngừng, Hoắc Ứng mang nàng đi vào trong núi .

Hắn muốn đầu bếp nữ chuẩn bị thỏa đáng đồ ăn, liền mang theo nàng ra cửa trại. Dọc theo đường đi, bọn họ trải qua hai khe núi, một tòa thác nước, không ngừng hướng lên trên đi đến, đi hơn nửa buổi sáng, vẫn chưa đến nơi cần đến.

Khanh Khanh cầm theo cái rổ, dẫm lên lá cây rụng bị nước mưa tẩm ướt, thờ hồn hèn đi theo phía sau Hoắc Ứng.

Hắn đi được thật nhanh, hơn nữa hai chân thon dài, cất một bước bằng vài bước của nàng, nàng cố gắng nghĩ muốn đuổi kịp, nhưng khoảng cách giữa hai người lại thủy chung không có ngắn lại.

A, đừng —— chớ đi nhanh như vậy a ——

Nàng ở trong lòng la lên, lại không có can đảm nói ra, sợ hắn ngại nàng chậm chạp, sẽ nhẫn tâm đem nàng bỏ qua một bên.

“Nhanh lên.” Hắn đứng ở phía trước, lạnh giọng nói.

“Được —— được ——” Đừng nói cước bộ phải nhanh hơn, nàng ngay cả trả lời đều không còn lực.

“Ngươi mệt rồi sao ?” Hắn nhíu mày, không hiểu được thể lực của nữ nhân , nhưng lại cùng nam nhân có chênh lệch lớn như vậy. Hắn đi qua sơn đạo rất nhẹ nhàng, nàng đi tới như là muốn bỏ lại cái mạng nhỏ.

Lúc này, nàng ngay cả khí lực trả lời cũng không có, chỉ có thể suy yếu lắc đầu.

Hoắc Ứng nhướn mi, nhìn nàng gian nan tiêu sái, đi được vài bước, nhất định phải dừng lại thở dốc. Sau một lúc lâu, hắn hướng nàng vươn tay.

“Lại đây.”

“A?” Nàng nháy nháy mắt, đối diện bàn tay to ở phía trước đang vươn ra kia, nhìn ngốc lảng.

Hắn hít sâu một hơi, tính nhẫn nại có hạn. “Ta gọi là ngươi lại đây.”

Khanh Khanh thể này mới tỉnh ngộ lại, vội vàng cầm tay hắn, nhận hiệp trợ.

Hai người tiếp tục hướng trong núi đi đến, giữa núi rừng rất là âm u, chỉ ngẫu nhiên có chút tia nắng của mặt trời xuyên qua lá cây chiếu xuống.

Bị hắn nắm tay, đi trong sơn đạo tựa hồ trở nên dễ dàng hơn một chút, nàng cúi đầu, chuyên tâm đếm bước chân, thể này mới phát hiện, hắn còn cố ý thả chậm tốc độ, phối hợp với tốc độ chậm chạp của nàng.

“Chúng ta đang đi đâu?” Nàng hỏi, thanh âm rất nhỏ, sợ kinh phá sự yên tĩnh giữa núi rừng.

“Ôn yên.” Hắn nhìn nàng liếc mắt một cái, lại quay đầu đi, tiếp tục đi về phía trước

(*ôn yên: suối nước nóng)

Khanh Khanh gật đầu, đi được có chút mới.

“Còn bao lâu?”

“Ngay tại đây trước.” Hoắc Ứng thân nhiên nói, dẫn nàng xuyên qua vài cọc gỗ dựng bạt che trời, lại lướt qua một tòa cự thạch. Ở trước mặt hai người, bỗng nhiên xuất hiện một ôn tuyền.

Nước trong ôn tuyền trong suốt thấy đáy, vây xung quanh là những cự thạch, trong ôn tuyền còn lượn lờ sương trắng, u tĩnh mà xinh đẹp, làm người ta cảm thấy thoải mái.

“Đem quần áo thoát.” Hoắc Ứng hạ chỉ thị.

“Sao?” Nàng đột nhiên hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Cởi quần áo? Người này? Chẳng lẽ hắn lại muốn —— ách ——

Chỉ là tưởng tượng, mà khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng

“Đem quần áo thoát.” Hắn mày rậm nhíu lại, không kiên nhẫn lặp lại. “Đi xuống ngâm mình ở trong nước ấm một chút.”

“Không phải người muốn ngâm mình sao?” Khanh Khanh trừng mắt nhìn, tay nhỏ bé nắm chặt cổ áo, nắm có chút nhanh.

Hắn mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn nàng. “Ban đêm ôm lấy đến giống như khối băng cũng không phải ta.”

“Nha.” Khanh Khanh xấu hổ cúi đầu, hai má càng hồng, không hiểu cảm thấy có chút áy náy.

Nàng thể chất hư hàn, tay chân luôn lạnh như băng, ban đêm vào thu đông lại thường xuyên đông lạnh, ngủ không được. Sau khi tới phía Nam, ban đêm có hắn làm bạn, thân hình nóng hừng hực cực nóng kia, làm tứ chi của nàng cũng ấm lên, nàng ngủ, ngủ, tổng nhện không được ôm chặt, chui vào trong lòng hắn.

Ở dưới ánh mắt sắc bén, nàng chậm quá cởi ra áo khoác, nhìn nước trong ôn tuyền.

Sau khi cởi xuống áo khoác, Hoắc Ứng vẫn đứng ở trước mặt nàng, chăm chăm nhìn nàng.

“Ách..... Người..... Cũng nên đi qua một bên.....” Khanh Khanh mắc cỡ đỏ mặt hỏi.

Hắn hai tay ôm ngực, không nói một câu, ngược lại như ngơ ngác

Nhìn biểu tình của hắn, chỉ biết hắn không chịu!

Nàng nhận mệnh thở dài, chỉ có thể bản thân xoay người sang chỗ khác, dùng tốc độ nhanh nhất, cởi xiêm y ra, tiếp theo nhanh chân tiến xuống ôn tuyền.

Mới bước xuống suối nước nóng, nàng liền thoải mái phát ra tiếng thở dài.

Nước suối không nóng lắm, ôn ôn, có cảm giác thập phần thoải mái.

Nàng không dám quay đầu lại, sợ lại nhìn thấy cặp con ngươi đen sâu không lường được kia. Nàng thật cẩn thận, đi lên phía trước đi được càng sâu một ít, sau khi xác định Hoắc Ứng hẳn là xem không rõ ràng lắm, mới dám trở lại.

Mới vừa quay đầu lại, khuôn mặt tuần tú kia nhưng lại gần trong gang tấc!

“A!” Khanh Khanh sợ tới mức đổ về phía sau, bản năng vươn tay, ôm chặt đầu vai trần trụi của hắn.

“Đứng chắc.” Hắn thân nhiên nói, hai tay sớm nắm ở thắt lưng của nàng

Khanh Khanh mặt đỏ bừng, cuống quýt che khuất lửa ngực, tầm mắt cố định ở trên ngực của hắn, không dám xuống chút nữa xem.

Trời ạ, hắn động tác như thế nào nhanh như vậy? Nàng thậm chí không có nghe thấy thanh âm hắn xuống nước.

“Ta..... Ta nghĩ đến người..... Người không ngâm mình.....” Nàng lắp bắp nói.

“Nước rất sâu.”

Hắn đơn giản phun ra ba chữ, giống như cái này đủ để giải thích hết thảy.

Khanh Khanh có chút há hốc mồm, linh ngộ đến hắn xuống nước là vì bảo hộ nàng, tránh cho nàng ở trong nước té ngã, mà không phải yêu cầu hoan ái

Hơi nước tràn ngập ở trong không khí, Hoắc Ứng như chìm ửng dựa vào cự thạch, hai tay đem nàng vòng vào trong ngực. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thoáng sườn mặt như khắc đá của hắn, thân mình ấm áp, ngực cũng ấm áp.

Rốt cục hiểu được, hắn là lo lắng nàng tay chân lạnh như băng, mới mang riêng nàng tới chỗ này. Tuy rằng miệng hắn cũng không thừa nhận, nhưng nhất cử nhất động của hắn, tất cả đều là xuất phát từ sự quan tâm đối với nàng.

Như vậy, hắn là có một chút để ý đến nàng đi?

“Cám ơn ngươi.” Khanh Khanh hướng về phía hắn, tựa vào ngực hắn, nghe nhịp tim đập của hắn, khóe miệng nở ra mỉm cười.

Trên khuôn mặt luôn kiên cường, nàng đột nhiên nói lời cảm tạ, hiện lên một tia quần bách.

Tuy rằng biểu tình kia biến mất cực nhanh, hắn đảo mắt lại khôi phục lạnh lùng. Nhưng nàng vẫn là cảm thấy, bản thân giống như vừa ăn một khối đường, trong lòng thật ngọt, thật ngọt —

Khanh Khanh vẫn ngồi ở trong ôn tuyền, ngắm mình đến cả người đỏ lên, rất giống con tôm bị luộc lên, hắn mới cho phép nàng đứng dậy.

Nàng trước mặc vào xiêm y, ở dưới sự chú mục của hắn đỏ bừng mặt, tiếp theo hầu hạ hắn cũng mặc vào quần áo. Hai người ngồi ở cạnh suối nước, ăn cơm mang sẵn theo.

Khanh Khanh cái miệng nhỏ nhắn ăn, thỉnh thoảng giương mắt vụng trộm nhìn Hoắc Ứng.

Hắn vẫn như trước, chuyên chú dùng cơm, không mang theo biểu tình gì, thậm chí không có nhìn nàng liếc mắt một cái. Cũng không biết vì sao, nàng nghĩ, nàng là có thể như vậy nhìn hắn ăn cơm, cho dù nhìn cả đời, cũng không chán ghét.

Không làm rõ được vì sao, chính là ngực tràn đầy đầy ấm áp, có loại cảm giác kỳ dị không hiểu nổi. Kia không phải vì ôn tuyền, mà là vì hắn.

Vì sao đâu?

Nàng đau khổ suy tư, lại nghĩ không ra đáp án. Cảm giác này rất xa lạ, nàng lúc trước chưa từng cảm thụ qua.

Thời gian ở giữa dòng trầm mặc, sau khi dùng hoàn cơm, nàng thu thập bát đĩa, lại kinh dị phát hiện, hắn ăn hết đồ ăn, ngay cả canh cũng không dư thừa. Liền ngay cả đầu bếp nữ không cẩn thận cho thêm cả rớt vào canh, cũng đều bị hắn ăn một chút không còn dư thừa.

Khanh Khanh đang cầm bát canh, kinh ngạc ngẩng đầu.

Nam nhân này — nhìn như không thay đổi, trên thực tế, lại là có chút cải biến.

“Xuống núi.” Hắn đơn giản nói, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng.

Chính là, lúc này, thời điểm xuống núi, hắn chủ động cầm tay nàng.

Khanh Khanh trong lòng run lên, lại lần nữa nhìn về phía hắn. Lúc này đây, nàng không thể thu hồi tầm mắt, chỉ có thể si ngốc nhìn hắn.

Nháy mắt kia, hết thảy đều trở nên rõ ràng.

Nàng thương hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ván Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7

“Ta gọi là Hoắc Kinh.”

“Dì?”

Nghe được âm thanh nói chuyện, Khanh Khanh dừng lại động tác quét rác, đột nhiên quay đầu lại, chỉ nhìn thấy đệ đệ của Hoắc Ứng, vẻ mặt cứng ngắc đứng ở bên cạnh cửa.

“Năm nay mười tuổi.” Hắn lại mở miệng.

Khanh Khanh trừng lớn mắt, lập tức phản ứng ngạc nhiên.

“A?”

“Ngươi lần trước hỏi.” Hấn nhíu mày bỏ sung, thần sắc không kiên nhẫn cực kỳ giống Hoắc Ứng.

Nàng tỉnh ngộ lại, lộ ra mỉm cười “Xin chào”

Hấn nhếch môi, do dự một lúc lâu sau, mới có chút không được tự nhiên trả lời “Xin chào”

“Ngươi tới tìm đại ca của ngươi sao? Hấn vừa vặn đã xuất môn, nhưng ta có thể ——” Nàng thân thiện nói.

“Mới không phải!” Hoắc Kinh phản ứng kịch liệt, đánh gãy lời nói của nàng, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại.

Khanh Khanh rút lui vài bước, tay nhỏ bé vỗ về ngực. Lần này, nàng rốt cục xác định, tuy rằng thân là anh em ruột thịt, nhưng tiểu nam hài này rõ ràng đối với Hoắc Ứng không có hảo cảm.

“Thật có lỗi.” Thấy nàng bị mình dọa cho sợ hãi, Hoắc Kinh biết đã phản ứng hơi thái quá, không khỏi buồn bực cúi đầu, trừng mắt nhìn gầy.

“Không có quan hệ.” Khanh Khanh một lần nữa lộ ra mỉm cười. “Như vậy, ngươi tới làm cái gì?”

“Cám ơn ngươi đã cứu ta.” Hấn là đến nói lời cảm tạ.

Khanh Khanh nghe vậy cười. “Kia không có gì, đừng để ở trong lòng”

“Còn có.....” Hấn nhìn về phía sau núi liếc mắt một cái, mới lại mở miệng. “Nương nói, ta hấn là phải cùng ngươi giải thích.”

“Giải thích?” Nàng trừng lớn mắt nhìn.

Hấn một lần nữa cúi đầu, hai tay đan vào nhau, áy náy ngập ngừng.

“Cái kia, ân —— ta không nên lấy quả cây lịch quăng ngươi —— thực xin lỗi ——” Hấn thanh âm thực ngập ngừng

Khanh Khanh chậm rãi nở nụ cười tươi, đi đến trước mặt hấn, vỗ nhẹ lên đầu của hấn. “Không quan hệ, dù sao kia cũng không đau đớn lắm.” Nàng đúng là đang nói dối, không đành lòng nhìn tiểu nam hài tự trách bản thân.

“Biết không? Ngay từ đầu, ta còn tưởng con sóc ở trò đùa dai đâu!”

Hoắc Kinh nhếch miệng cười, sau khi phát hiện bản thân cười thành tiếng, lại lập tức thu lại nụ cười, hấn trừng lớn ánh mắt nhìn Khanh Khanh, sau một lúc lâu cúi đầu lo lắng, mới lại ngẩng đầu.

“Nương ta muốn cảm ơn ngươi ——” Nói chỉ nói một nửa, liền ngừng lại.

Khanh Khanh đoán còn có câu dưới, vì thế chờ, cũng không mở miệng thúc giục.

Trong chốc lát sau, như là hạ quyết tâm, hấn cắn chặt răng, đem một hơi nói xong. “Người làm một bàn đồ ăn muốn mời ngươi đến ăn cơm.”

“Ồ nơi các ngươi ở?” Khanh Khanh kinh ngạc nháy hai tròng mắt.

Đứa nhỏ này chủ động đến thân cận nàng, cúi đầu nói lời cảm tạ, đã muốn làm cho nàng đủ kinh ngạc. Nàng căn bản không thể tưởng được, hấn còn có thể mở miệng, mời nàng đi đến phía sau núi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhỏ, lại hiện lên vẻ lo lắng không hợp với tuổi của hấn.

“Ngươi không thể tới cũng không sao, ta sẽ nói với nương.” Hấn xoay người, chuẩn bị rời đi.

Khanh Khanh vội vàng giữ chặt hấn, liên tục gật đầu. “Đừng hiểu lầm, ta có thể đi, ta ——” Nói mới nói đến một nửa, trong đầu liền hiện ra khuôn mặt tuần tú uấn gien

Không được về phía sau núi!

Khuôn mặt tuần tú ở trong đầu phóng đại, còn từng bước tới gần, lời nói phun ra từ bạc môi như sấm rít gào.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, lại cúi đầu nhìn tiểu nam hài một cái

“Ngươi đi về trước, nói cho nương của ngươi, chờ một lát ta sẽ tới.” Nàng đem vẻ mặt gien dữ hiện ra ở trong đầu kia bỏ qua một bên, quyết định phó ước.

Lúc này đây, người kinh ngạc đổi thành là Hoắc Kinh.

“Ngươi sẽ đến?” Hắc kinh ngạc cực kỳ.

“Vì sao không?” Nàng cười hỏi lại, xoay người vào phòng đi rửa mặt chải đầu.

Tất cả mọi người ân cần dạy bảo, nàng không được đến phía sau núi, là vì chỗ đó cất giấu cái gì bí mật sao? Cọc bí mật kia, hay không cùng sự chán ghét của Hoắc Kinh đối với Hoắc Ứng có liên quan, hoặc có liên quan đến việc hắc gọi là “Giết cha”?

Người trong sơn trại nói chuyện đến việc nhà của Hoắc Ứng, liền áp a áp ứng nói sang chuyện khác, giục nhau đi làm việc, chỉ làm cho lòng hiếu kỳ của nàng càng thêm bùng nổ.

Tuy rằng mọi người trong sơn trại không đề cập tới, không có nghĩa là Hoắc phu nhân cũng sẽ không hề không đề cập tới đi? Huống hồ, Hoắc Ứng dẫn nhóm nam đinh đi săn thú, sau hoàng hôn mới có thể trở về, nàng có đầy đủ thời gian, có thể đi một chuyến ra phía sau núi, lại không bị hắc phát hiện.

Hơn nữa, cho dù thực bị hắc phát hiện, thì sẽ như thế nào?

Hoắc Ứng tuy rằng thô lỗ bá đạo, cũng sẽ không thương tổn nàng. Hắc cử chỉ, khắp nơi lộ ra đối với nàng quan tâm cùng để ý, hơn nữa càng ngày càng tăng—

Nàng lộ ra mỉm cười, cẩn thận trang điểm, quyết tâm muốn theo lời phò ước đi ra phía sau núi. Dù sao, cho dù thật sự bị ngược đãi, cũng nhiều lắm là bị hắc rổng hai câu.

Nàng đã có thói quen bị hắc rổng.

Đầu tiên mắt nhìn thấy Hoắc phu nhân, Khanh Khanh chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp như thiên tiên.

Hoắc phu nhân ôn nhu nhân thực (*), lời nói ôn hòa có lễ, rất giống với các tiểu thư khuê các. Khanh Khanh đoán, Hoắc phu nhân xuất thân đại khái cùng nàng xấp xỉ.

(*nhân thực: nhân: thông thả, ung dung, thực:hiền thực)

Ba người vây quanh bàn tròn, dùng việc ăn sáng một mặt hân huyên nói chuyện phiếm, Khanh Khanh bắt đầu phát hiện, vị phu nhân này có chút gì đó không thích hợp.

Mới đầu, cảm giác kia cực mờ nhạt, nói không nên lời nguyên nhân vì sao nàng lại có cảm giác như thế. Theo trên bàn đồ ăn giảm bớt, cảm giác không thích hợp kia càng ngày càng mạnh liệt, làm nàng có chút thực không nuốt nổi.

Nàng suy tư trong chốc lát, tầm mắt ở bốn phía nhìn vài lần, thế này mới phát hiện là xảy ra vấn đề gì.

Hoắc phu nhân trước mắt, rõ ràng là người phụ nữ đã được gả, nhưng nàng lại không cho rằng như thế, thậm chí tóc dài được vấn lên theo hình thức phụ nữ đã có chồng, nhưng vẫn như cũ là thể hiện bộ dáng của một cô nương chưa thành hôn.

Một phụ nhân ba mươi tuổi, không chỉ là cho rằng giống với một cô gái, thậm chí ngay cả thần thái miệng, đều giống với một tiểu cô nương, có vài phần đơn thuần chân thật.

“Vấn Nhi cô nương.” Hoắc phu nhân kêu, nhấc tay áo nâng chén, tươi cười ngọt ngào.

Khanh Khanh cười đáp lại, vội vàng nâng chén lên.

“Đa tạ ngươi đã đuổi mèo rừng cứu xá đệ.” Hoắc phu nhân nói, con mắt sáng mỉm cười, nhìn về phía Hoắc Kinh thùy chung trầm mặc không hề rảnh.

Ách xá đệ?

Khanh Khanh cầm cái chén ở giữa không trung, cứng đờ bất động.

Có gì sai ở đây chẳng, hay vẫn là nàng căn bản đã hiểu lầm? Chẳng lẽ mỹ nhân trước mắt, không phải mẹ kế của Hoắc Ứng, mà là tỷ muội của hắc?

Hoắc phu nhân vẫn duy trì tươi cười ngọt ngào, giọng nói mềm nhẹ nói: “Xá đệ từ nhỏ dưỡng binh, còn thỉnh Vấn Nhi cô nương thứ lỗi.”

Khanh Khanh chớp chớp đôi mi thanh tú, nghĩ muốn mở miệng hỏi, đã bị đánh gãy.

“Ta chỉ là đùa giỡn.” Hoắc Kinh đột ngột nói, nhếch môi trừng nàng, biểu tình xem ra hung ác, nhưng trong mắt lại có chút nước.

Nàng lập tức lặng im, biết tình huống không đúng. Nàng không có điểm nghĩ ra được, ngược lại theo cách nói của hắc, lo lắng nam hài này thật đang muốn khóc.

“Đúng vậy, chính là đùa giỡn, không nên để trong lòng.”

Hoắc phu nhân mềm mại cười, chân thành đứng dậy, hướng nội thất đi đến. “Vấn Nhi cô nương thỉnh trước cứ ngồi dùng bữa, ta đi vào bên trong lấy một vật, rất nhanh liền đi ra.”

Nàng vừa ly khai, bên trong liền lâm vào trầm mặc.

Khanh Khanh đang cảm chén rượu, trong lòng có thật nhiều nghi vấn, lại không biết hỏi từ đâu.

Đây là nguyên nhân mọi người nói nàng không được đến phía sau núi sao? Vị Hoắc phu nhân xinh kia đẹp, nhìn như thần trí thanh minh, ăn nói nhã nhặn, lại cùng sự thật có chút khác biệt.

“Người muốn nói cái gì thì nói đi!” Hoắc Kinh âm trầm nói, không hề giận nhìn qua nàng.

“Người cho rằng ta sẽ nói cái gì?” Nàng hỏi ngược lại, ngữ khí mềm nhẹ.

“Nói nương của ta, người— người—” Cái từ kia, hần như thế nào cũng vô pháp nói không ra lời.

Khanh Khanh chụp bả vai của nam hài vỗ về, lộ ra mỉm cười. “Nương người rất đẹp, rất hòa thuận.”

Hần có chút kinh ngạc, vẻ mặt phức tạp nhìn nàng.

“Người không sợ hãi sao?” Hắn hỏi thật sự nhỏ giọng, biểu tình cường ngạnh giờ phút này tất cả đều biến mất.

Mỗi Khanh Khanh đến đây là ý tứ của mẫu thân. Hắn nguyên bản nghĩ đến, nàng sẽ sợ tới mức tông cửa xông ra, dù sao những người khác vừa nhìn thấy nương hắn, liền kinh hoảng thoát đi, như là nương hắn nhiễm bệnh tật truyền nhiễm đáng sợ gì đó.

Nhưng Khanh Khanh không có né ra.

Nàng xem ra nương không thích hợp, lại vẫn là lưu lại, cùng nương nhân nhã đàm thoại việc nhà, thái độ kia cùng khi đối mặt với những người bình thường khác, cũng không có gì bất đồng.

“Nương người là một người tốt, chính là bị bệnh.” Khanh Khanh nhẹ giọng nói, vươn hai tay, đem nam hài ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về.

Hoắc Kinh hít sâu một hơi, khắc chế không được khóc. Trừ bỏ nương ở ngoài, chưa từng có người đối với hắn ôn nhu như vậy. Đột nhiên trong lúc đó, hắn cảm thấy hảo muốn khóc, phảng phất gánh nặng vô hình trên vai lập tức nhẹ đi rất nhiều.

“Nàng bệnh đã bao lâu?” Khanh Khanh hỏi, nhìn về phía bố liêm đang rung động ở bên trong nội thất kia. Ở trong kinh thành, nàng cũng từng gặp qua, có người mắc bệnh như vậy, loại bệnh nhân này, cần tinh tâm điều dưỡng, còn cần đại phu cẩn thận trị liệu.

Nam hài cắn cắn môi dưới. “Đã lâu, theo ta có trí nhớ tới nay, người chính là như vậy.”

“Không tính đưa nàng xuống núi chữa sao?” Nàng nhớ rõ, đại phu trong sơn trại chỉ chữa được ngoại thương, khẳng định đối với loại bệnh phức tạp này chứng thực là không có biện pháp chữa trị được, đành bó tay.

Hoắc Kinh cúi đầu. “Ta chưa từng đi xuống núi.”

“Nói cho Hoắc Ứng đi, chỉ cần hướng hắn đề nghị một tiếng, hắn nhất định——”

“Không!” Hắn vươn tay, dùng sức đẩy Khanh Khanh ra, biểu tình chuyển sang dữ tợn phẫn hận. “Này hết thảy đều là do hắn tạo thành, hắn là người khởi xướng, ta hận hắn, hận hắn!” Hắn kêu to.

Khanh Khanh ngã xuống đất, đau cúi đầu thân phát ra tiếng rên khê. Nàng kinh ngạc nhìn nam hài, thế này mới phát hiện, vấn đề này đối với huynh đệ trong lúc đó nhưng là rất lớn.

Nguyên bản nghĩ đến, có thể là Hoắc Ứng mặt luôn cương nghị và nghiêm khắc, không muốn cùng đệ đệ thân cận, tạo thành khoảng cách ngăn cách giữa hai huynh đệ. Nhưng thẳng đến giờ phút này, biểu tình phẫn nộ của Hoắc Kinh, mới làm cho nàng sáng tỏ, cảm xúc của nam hài này đối với huynh trưởng, đều không phải là chán ghét không muốn thân cận, mà là oán hận thật sự.

Rõ ràng là huynh đệ máu mủ tình thâm, vì sao một lớn một nhỏ này, lại như là có mối thù lớn không đội trời chung?

Bên trong vắng vẻ, chỉ có nam hài thờ dốt, hắn hai tay nắm chặt thành quyền, trừng mắt nhìn Khanh Khanh, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, bộ dáng kia cực kỳ quật cường, lại làm cho người ta đau lòng.

Bố liêm bị xốc lên, Hoắc phu nhân xinh đẹp đi ra, cầm trên tay một chiếc vòng tay phi thúy xanh biếc.

“Đến, cô nương, đây là một chút lòng thành——” Nhìn thấy Khanh Khanh ngã xuống đất, đôi mi thanh tú nhú lại.

“Hoa nhi, người lại bướng bỉnh.” Nàng nhẹ giọng quở trách nói.

“Ta không có!” Hoắc Kinh cắn răng hô, xoay người nghĩ muốn chạy ra bên ngoài. Nhưng mới chạy vài bước, cả người hắn liền đứng phải cái che “Không rõ vật thể” ở cửa, lực bị phản lại tác dụng, hướng phía sau đổ xuống, đi theo Khanh Khanh cùng ngã té trên mặt đất.

“Vật” kia thật cao lớn và kiên cố, đứng ở chỗ bất động như núi, đang dùng một đôi con ngươi đen lạnh như băng, xem xét mọi người trong phòng —

Không khí bên trong nháy mắt đông lại, như là đại tuyết đột nhiên hạ xuống, làm đông lạnh máu của mọi người.

Thảm!

Khanh Khanh ở trong lòng kêu nhỏ, cuống quýt đứng dậy, kiên trì đi qua, một đôi tay nhỏ bé đặt ở trước ngực Hoắc Ung, nghĩ muốn hắn ngừng tức giận.

“Ách, Ung, ta có thể giải thích.” Nàng vụng trộm ngấm khuôn mặt hắn, lại nhìn không ra nửa phần cảm xúc. Hắn khuôn mặt lạnh băng cứng rắn, giống như đem cảm xúc sở hữu đều đoạn tuyệt, làm người ta khó có thể nhìn thấu.

Hắn không có gầm rú, không có nổi trận lôi đình, chính là nhìn nàng không nói gì, thái độ lạnh như băng kia! Ngược lại làm cho nàng cảm thấy bất an.

Bên trong không khí thật ngột ngạt, giống như bị giam cầm trong bóng tối, càng đến càng nhanh, càng đến càng nhanh —

Một đôi mắt sừng sốt nhìn hắn, vòng tay phi thúy rơi trên mặt đất, rơi xuống vỡ nát, tiếng vang phá vỡ sự vắng vẻ.

Chỉ thấy Hoắc phu nhân xinh đẹp đứng ở tại chỗ, trừng lớn mắt, trên mặt huyết sắc mất hết, thân mình mảnh khảnh không ngừng run run. Nàng vẻ mặt hoảng sợ, nhìn thẳng Hoắc Ung, như là thấy tà ma ác sát.

“Ách, Hoắc phu nhân, ngại —” Khanh Khanh mở miệng, nghĩ muốn hòa giải, nhưng vừa mới bước được hai bước, Hoắc Ung liền kéo lấy nàng, không cho nàng tiếp tục tiến lên.

“Đi.” Hắn thân nhiên nói, xoay người lôi kéo nàng.

Nàng không chịu. “Không, Hoắc phu nhân nàng —”

“Đừng nhiều chuyện.”

Nàng nhú mi. “Nàng bị bệnh, phải xuống núi trị liệu.”

Con ngươi đen hiện lên lửa giận, cùng với phiền chán. Hắn không hề tốn nhiều lời lẽ, lôi kéo nàng liền đi ra ngoài.

Bỗng dung, một tiếng thét thê lương chói tai, cắt qua yên tĩnh. Thanh âm bén nhọn kia làm chấn động cả tòa núi rừng, làm người ta dựng đứng tóc gáy.

Một đôi tay túm lại đây, kéo lấy áo choàng của Hoắc Ung, ra sức kéo chặt cầm lấy.

“Hung thủ! Ngươi là hung thủ —” Hoắc phu nhân gào thét thê lương, khuôn mặt thanh lệ bởi vì phẫn nộ mà vặn vẹo, đáng sợ cực kỳ.

Khanh Khanh hô nhỏ một tiếng, vụn vụn thật không ngờ, nguyên bản Hoắc phu nhân ôn thuần có lễ, lại đột nhiên trở nên điên cuồng.

Sao lại thế này? Là không đúng chỗ nào? Vì sao Hoắc Ung vừa xuất hiện, tình huống liền trở nên càng không thể văn hồi?

Hoắc Ung còn lại là mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn Hoắc phu nhân, không có hồi cũng không trốn, móng tay của ngón tay nhỏ bé gầy gò, theo áo choàng hiện lên cánh tay của Hoắc Ung, xẹt qua da thịt ngăm đen, lưu lại mấy đạo dấu vết.

“Xin dừng tay.” Khanh Khanh vội vàng tiến lên, che ở giữa hai người, ngăn cản Hoắc phu nhân đương trường đang cào cấu lên trên cánh tay của Hoắc Ung.

Nhưng Hoắc phu nhân đã muốn mất đi lý trí, căn bản xem như không nhìn thấy người khác. Mười ngón tay của nàng không ngừng cào cấu, thậm chí không có phát hiện, da thịt dưới ngón tay, đã từ ngăm đen đổi thành da thịt tuyết trắng nhẵn nhụi.

“A!” sự đau đớn lợi hại trên cánh tay nổi tung, trên cánh tay tuyết nộ, lập tức xuất hiện mấy đạo vết máu, nàng đau mồ hôi lạnh chảy ròng, cơ hồ muốn khóc thành tiếng.

Một bên Hoắc phu nhân còn không chịu bỏ qua.

“Ngươi này là hung thủ giết người —” Hoắc phu nhân phát ra tiếng thét thê lương chói tai, nắm lên vật sở hữu bên cạnh, dùng sức lắc thật mạnh. “Trả lại cha cho ta, trả lại nương cho ta” Nàng la lên, tóc tai bù xù, thoáng như lệ quỷ.

“Hoắc phu nhân —” Khanh Khanh còn muốn trấn an nàng, lại nhìn thấy một cánh tay móng nhọn vươn đến. Nàng không kịp né tránh, sợ tới mức quên né tránh.

Trong nháy mắt, cả người nàng bị lôi kéo sang một bên, tránh đi đầu rơi máu chảy.

Hoắc Ung bắt được nàng, phản xạ nhanh đưa tay kéo nàng ra phía sau, móng tay trượt qua má hấn, xuất hiện một đạo vết máu rõ ràng.

“Ung!” Khanh Khanh khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lòng đau quá.

Hắn mặt không chút thay đổi, thậm chí không có nhìn nàng.

Nhà hoàn nghe được xôn xao, từ trong thất chạy đi ra, vừa thấy tình huống này, sợ tới mức vội vàng xông lên phía trước.

“Phu nhân, người đừng như vậy —— người bình tĩnh chút a ——” Tiểu nha hoàn dùng hết khí lực, ôm Hoắc phu nhân đang điên cuồng giãy dụa đá đánh, một mặt hướng Hoắc Kinh cầu cứu. “Tiểu thiếu gia, thỉnh, mời đến hỗ trợ.” Nàng mặt mũi ướt đầm, lại căn bản không dám hướng Hoắc Ung cầu viện.

Hoắc Kinh nắm chặt hai tay thành nắm, phần huyệt không ngừng run run. Hắn trừng mắt Hoắc Ung, biểu tình thống hận kia, giống hận không thể đưa hắn băm thây vạn đoạn.

“Người tới nơi này làm cái gì? Cút, cút, mau cút đi!” Hắn quát, khàn cả giọng. “Ta hận người!”

Con người đen liêm ngưng, không có gọn sóng, như đã sớm thành thói quen bị lên án là ác độc như vậy.

Khanh Khanh lại nghe không chấp nhận được, liên tục lắc đầu. “Đừng nói chuyện như vậy đối với ca của người, người không phải cố ý.”

“Ta chính là cố ý! Ta hận hắn!” Hoắc Kinh nắm chặt tay thành quyền, thân mình nho nhỏ quá mức kích động, chính là không ngừng run run.

“Hắn là ca ca của người ——”

“Hắn là kẻ thù của ta!” Hoắc Kinh nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ vào mẫu thân phía sau đang bị ngăn chặn, lại còn đang thét chói tai giãy dụa, khóc quát: “Xem a, người xem xem nương của ta, nương của ta điên rồi, người đã cho ta là đệ đệ của người, người thậm chí không nhớ rõ người có con trai.”

Khanh Khanh ngây dại, nàng nghĩ muốn cấp đưa nhỏ này một cái ôm, lại biết hắn tuyệt đối sẽ không cảm kích.

Thương tổn đã muốn quá sâu lâu lắm, không phải nàng nói hai ba câu có thể hóa giải. Huống hồ, đối với tình huống này, nàng vẫn là chưa hiểu rõ hết, có nhiều lắm bí ẩn, nàng chưa biết được đến đáp án.

Hoắc Ung trầm mặc, không nói gì mà chống đỡ. Mà Hoắc Kinh còn đang la lên, thanh âm truyền khắp cả tòa đình núi.

“Người là bị bức điên! Nay đó đều là hắn làm hại, hắn là hung thủ!” ngón tay của Hoắc Kinh chỉ vào Hoắc Ung, hai tay run run, tê rống ra lên án. “Hắn giết cha ta, bức điên nương ta rồi, nay tất cả đều là hắn làm, toàn bộ đều là hắn làm!”

Lên án một câu tiếp một câu, mà Hoắc Ung không có cãi lại, không có phủ nhận, thậm chí không có mở miệng nói một câu.

Thẳng đến nam hài kêu đã có vẻ mệt mỏi, dừng lên án lại, đứng ở tại chỗ thở dốc, trên bực môi kia mới có động tĩnh.

“Nói đủ rồi chứ?” Hoắc Ung lạnh lùng hỏi.

Hoắc Kinh trừng mắt nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn nhìn như không thấy, xác định nam hài lên án đã xong, dặt Khanh Khanh xoay người bước đi.

“Ách, Ung, Hoắc phu nhân nàng ——” Nàng nghĩ muốn lưu lại hỗ trợ, chiếu cố không khống chế được Hoắc phu nhân.

Con người đen lạnh như băng quét qua nàng.

“Đi.” Mệnh lệnh của hắn rất đơn giản, ánh mắt so với lúc trước nàng nhìn thấy càng lạnh băng dọa người hơn. Nàng không dám cãi mệnh lệnh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ván Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Dọc theo đường đi, Hoắc Ung nắm chặt cổ tay nàng, nắm đến mức cổ tay ần ần cảm giác đau. Nàng cũng không dám lên tiếng, chính là không nói gì nhìn lên hắn, nhìn thần sắc xanh mét kia của hắn.

Trên má ngăm đen có vết máu, vết máu đã muốn khô cạn, nàng xem ở trong mắt lại vẫn cảm thấy đau lòng. Nàng biết, giờ phút này hấn đang ở trong cơn giận dữ, nghe không lọt tai bất kì lời nói gì.

Mặc dù là hấn phần nộ, nàng vẫn là không sợ hấn. Tương phản, nàng biết hấn gặp đôi ngộ như thế mà khó sở.

Bị mắng như vậy, công kích như vậy, trong lòng hấn nhất định chịu khổ sở đi?

Chẳng lẽ những năm gần đây, hấn chịu thừa nhận đều là lên án như vậy sao?

Nàng nhìn hấn, nhẹ nhàng thở dài một hơi, không để ý cô tay đau đớn, dùng tay kia vỗ về cánh tay hấn, không nói gì an ủi.

Hấn kiêu ngạo như vậy, cho dù bị ủy khuất, cũng sẽ không nói cho người khác. Như vậy, lại càng sẽ không có người an ủi hấn, ôm hấn —

Trở lại sân sau nơi mình sống một mình, ngay cả cửa đều còn chưa có bước vào, hấn liền rống lên.

“Người đến phía sau núi làm cái gì?”

Nha, tiếng gầm gừ cỡ nào quen thuộc .

Khanh Khanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, phát hiện bản thân yêu thích hấn rít gào, còn hơn hấn trầm mặc.

“Hoắc Kinh nói, phu nhân muốn cảm ơn ta.” Nàng ôn nhu nói, thử nghĩ làm dịu đi lửa giận của hấn.

“Ta nói rồi! Người không được đi ra phía sau núi.” Hấn cắn răng, cơ má run rẩy, làm cho miệng vết thương kia xem ra càng thêm dữ tợn.

“Nhưng là, phu nhân còn làm riêng một bàn rượu và thức ăn, ta nếu là không đi, là hội thất lễ —— a!”

Hoắc Ứng đột nhiên tăng thêm lực cầm cổ tay nàng, Khanh Khanh cổ tay phút chốc tê rần, cơ hồ muốn gãy rời, cổ tay đã muốn bị hấn nắm chặt đứt. Nàng cắn môi đỏ mọng, nhịn xuống đau đớn, không thể nói tiếp.

“Ta nói rồi, người không được đi ra phía sau núi.” Hấn đem nàng kéo lại gần, bàn tay to nắm chặt cầm của nàng, lạnh giọng lặp lại câu nói kia, đồng mâu âm u, lạnh lẽo như vực sâu không đáy tối đen lại lạnh lẽo.

“Ta —— ta ——” cổ tay nàng đau quá, mà hấn thô bạo, làm nàng sợ hãi.

“Người đem lời nói của ta vào tai này ra tai kia sao?”

“Ta không có ——” Nàng run rẩy, mắt chớp động lệ quang, nước mắt như những hạt trân châu đỏ rào rào ngã nhào, tích tụ ở trên da thịt của hấn.

Hoắc Ứng phản xạ giật lùi tay lại, giống bị nước mắt của nàng làm bỏng. Nhưng sau khi buông tay ra, hấn lại ngăn người, trong lòng hiện lên cảm xúc xa lạ, làm cho hấn bất an cực độ .

Đó là cái gì? Đau lòng? Hay là khủng hoảng?

Hấn trừng mắt nhìn hai mắt đầm lệ lưng tròn, vỗ về cổ tay sưng đỏ của Khanh Khanh, sắc mặt trong một thoáng trắng bệch.

Hấn trong lòng đau vì nàng?!

Theo khi nào thì lại có cảm giác này, này nguyên bản chính là nữ nhân là phương tiện dùng để ấm giường, địa vị ở trong lòng hấn đã càng lúc càng quan trọng. Hấn lãnh huyết, tàn khốc, ở trước mặt nàng tất cả đều tan chảy, hấn thậm chí luyến tiếc không muốn thấy nàng rơi lệ!

Ông trời! Khi hấn thấy trên cổ tay tinh tế kia của nàng sưng đỏ, không hiểu tức giận nhét đầy trong lòng đã tan biến mất ——

Ý niệm này trong đầu làm trong lòng hấn chấn động, sắc mặt càng thêm xanh trắng.

Khanh Khanh ngẩng đầu lên, nhìn không thấu vẻ mặt của hấn, trong cặp mắt to ngập nước mắt kia, còn có tàn lệ.

“Ta nguyên bản nghĩ đến, chỉ là một bữa cơm, không có việc gì. Huống chi phu nhân là trưởng bối, ta không nghĩ thất lễ, còn thay đổi xiêm y xong mới đi qua ——” Nàng chân chờ một chút. “Ta cũng không biết, phu nhân nàng ——”

“Điên rồi!” Hấn thô lỗ rít một câu.

Thật lớn rít gào, làm cho thân mình nàng run lên, bản năng muốn tách rời khỏi hấn.

Phản ứng như vậy, làm Hoắc Ứng càng thêm phần nộ. Hấn trừng mắt nhìn nàng, thế này mới phát hiện, trên người nàng mặc không phải là xiêm y vải thô tầm thường, mà là một bộ quần áo thêu hoa tốt nhất .

Đột nhiên trong lúc đó, hấn chỉ cảm thấy, nữ nhân trước mắt như là cùng hấn có thiên sơn vạn thủy ngăn cách.

Nàng thanh tú ôn nhu, nàng am hiểu lễ nghi, thông tình đạt lý, nàng ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, phương thức nàng nói chuyện, trên người nàng mặc xiêm y tốt nhất, nàng vừa mới vươn tay, nhắc đầu, khắp nơi đều biểu hiện nàng xuất thân cao quý, cũng không phải là nữ tử nhà dân tầm thường

Mà hần, chính là một son tặc ——

Ngực bỗng dựng hiện lên hoảng sợ, hần miễn cưỡng áp chế cảm xúc hoảng hốt này, nắm chặt hai tay thành quyền, dùng rít gào đến phát tiết cảm xúc pháp phòng.

“Nàng điên rồi! Ngươi không phải cũng đã nghe thấy Hoắc Kinh nói! Cha ta là do ta giết, mẹ kế cũng là bị ta bức điên!” Hần trừng mắt nhìn nàng, bộ mặt dữ tợn.

Một câu rống giận, làm chấn động hai màng nhĩ của Khanh Khanh, nàng vỗ về ngực lui từng bước, nước mắt rơi càng nhiều.

Lệ của nàng làm cho hần hiểu lầm, nàng tin Hoắc Kinh. Lửa giận ở nháy mắt như bão táp bùng lên trong đầu, hần tức giận nàng không nghe lời, nhưng càng tức giận hơn nữa là nàng không tin nhiệm hần của ——

Từng bị bao nhiêu người hiểu lầm quá, hần không cần, nhưng riêng nàng thì không được!

Nàng từng nói qua, nàng không tin!

Nhưng là giờ phút này nàng lại chính là lắc lắc đầu, vẻ mặt nước mắt ghen ngào, trong đôi mắt to ánh lên sự bối rối.

Thẳng đến giờ phút này, Hoắc Ứng mới sáng tỏ, sự tin nhiệm của tiểu nữ nhân này, với hần mà nói có bao nhiêu trọng yếu. Trong nháy mắt, ngực đau đớn sắp tê tâm liệt phế, hần thậm chí muốn bắt lấy hai bả vai của nàng, dùng sức lay động nàng.

Hần tưởng bức bách nàng, muốn nàng mở miệng, nhắc lại lời tin nhiệm, hần muốn nàng nói, nói nàng không tin những lời này, nói nàng tin tưởng hần ——

“Đừng nói như vậy bản thân ngươi ——” Khanh Khanh ghen ngào, rung rung nhìn hần, thử vài lần, rốt cục đem lời nói ra: “Ta biết ngươi không phải người như vậy —— ta biết đến ——”

Hần như vậy tra tấn bản thân đã bao lâu? Hần phần nộ rít gào, có thể làm cho người bên ngoài run run, nàng lại có thể nhìn thấu hần bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng.

Nàng đi ra phía trước, ôm lấy thân hình cao lớn của hần, găt gao tựa vào trong lòng hần .

Hoắc Ứng lâm vào kinh ngạc, không nghĩ tới nàng thật sự không tin, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, lại càng thêm tức giận hơn.

Hần tức giận chính mình, nhưng lại như thế dễ dàng chịu ảnh hưởng của nàng .

“Ngươi có biết? Ngươi có biết cái gì? Chỉ bằng ngươi theo ta lên trên giường, cho nên đối với chuyện của ta có thể biết rõ ràng hết mọi chuyện hay sao?” Hần chậm chạp nói.

Khanh Khanh cắn môi dưới, nhận thấy lời nói chua ngoa của hần mà run rẩy. Lời nói của hần làm thương tổn nàng, nhưng chưa đã bại nàng.

“Cho dù cha ngươi thật là do ngươi giết, kia cũng nhất định là có nguyên nhân, ngươi tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ giết người.” Nàng ôm hần, nghe thấy tiếng hô hấp trầm trọng của hần .

Hần nhếch môi, bài trừ cười lạnh.

“Đừng quên, ta là Son Lang không máu không lệ, giết người phóng hỏa, với ta mà nói chỉ là việc vặt vãnh.”

Khanh Khanh lắc đầu.

“Nếu ngươi thật sự là người máu lạnh ác độc, thì ngay cả Hoắc Kinh cùng Hoắc phu ngươi cũng ra tay sát hại rồi, nhưng mà ngươi vẫn tha mạng cho họ, còn tận tâm chăm sóc, làm cho hần sau khi trưởng thành, lại tìm đến ngươi trả thù.” Nàng gần từng tiếng, cẩn thận nói xong, ngửa đầu nhìn thẳng vào cặp con ngươi đen kia.

Hoắc Ứng trừng mắt nhìn nàng, vì những lời này mà chấn động.

Đáp án của nàng là như thế đơn giản. Nhưng, Hoắc Kinh nhiều năm qua cũng không đến, mà mọi người trong son trại, cũng tổng đối với hần trong tâm tồn tại ý sợ hãi. Nhưng nàng, một nữ tử cùng hần ở chung bất quá mới hơn một tháng, lại rành mạch biết dụng tâm của hần .

Nàng là như thế gần sát, nhìn thấu tâm tư của hần, giống như tâm của hần đã bị nàng nắm giữ ở trong tay, mặc cho nàng cẩn thận đoan trang phân tích ——

“Ngươi thực nghĩ đến, theo giúp ta ở trên giường là có thể can thiệp vào chuyện của ta?”

Khanh Khanh cắn môi, ngửa đầu nhìn hấn, lại lần nữa bởi vì những lời này mà run run, nước mắt rơi xuống ở trên hai má trắng hồng.

Hấn hít sâu một hơi, bấp ếp mình phải bỏ qua lệ của nàng.

“Hay là ngươi nghĩ rằng, thương quá giường của ta, thì chính là áp trại phu nhân của ta ?” Hấn miệng hèn mọn, nói ra những câu còn đả thương người hơn so với đao kiếm.

“Không, ta ——” Nàng nhắm chặt ánh mắt, không muốn lại nghe thêm bất kì lời nào nữa.

Hấn như thế nào có thể, đem chuyện tốt đẹp này, ôn nhu này, nói không chịu nổi được như vậy ——

Hoắc Ứng còn đang rít gào, thậm chí cầm bả vai của nàng, bắt buộc nàng nghe. “Đừng vọng tưởng can thiệp chuyện của ta, càng đừng tưởng rằng ngươi hiểu biết ta bao nhiêu. Ngươi chính là công cụ làm ấm giường của ta, có nghe thấy không?” Hấn gầm rú nói.

Nàng lấy mu bàn tay để ở miệng, bàn chân lui từng bước, một đôi mắt trong suốt nhìn thẳng hấn. “Ta biết, ngươi không phải là người như vậy ——” Nàng nhẹ giọng nói.

Hoắc Ứng hít sâu một hơi, càng thêm kích động.

Hấn không thể chịu đựng được, nàng dùng vẻ mặt này nhìn hấn, giống như nàng hiểu rõ ràng ý tưởng của hấn, biết hấn giờ phút này phần nộ chính là phô trương thanh thế ——

Nàng hiểu hấn quá, quá hiểu hấn!

Hấn phần nộ đập tay xuống bàn, ngón tay chỉ hướng ngoài cửa. Giờ khắc này, hấn thầm nghĩ phải đẩy nàng ra xa xa, tránh đi hai trùng mắt trong suốt kia .

“Cút, ngươi cút đi ra ngoài cho ta !” Hấn quát.

Khanh Khanh cả người cứng đờ, kinh sợ nhìn hấn.

“Mau cút đi!” Bởi vì đang trong lúc bối rối làm cho Hoắc Ứng mất lý trí, hấn tức giận đỏ mắt, lớn tiếng rít gào.

Khanh Khanh cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, thử muốn nói gì, lời nói lại toàn nganh ở cổ họng, nước mắt chảy xuống như mưa, nàng vô lực ngăn chặn.

Nhìn Hoắc Ứng trước mắt tức sùi bọt mép, nổi trận lôi đình, tất cả hình ảnh mấy ngày ở chung hiện ra trước mắt nàng, bộ dáng hấn cất lấy y bào , bộ dáng khi hấn dùng com, bộ dáng của hấn hôn trụ nàng ——

Lòng của nàng đau quá, đau quá, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều.

Ở trong ôn tuyền, vẻ mặt của hấn ôm nàng ; trong núi rừng, hấn chủ động vươn tay, bàn tay thật dày nắm lấy tay nàng đi qua sơn đạo gập ghềnh; trong đêm khuya, khi nàng vì khí trời lạnh mà ho nhẹ, hấn tiến lại gần, cẩn thận ôm nàng vào trong vòm ngực ấm áp của hấn ——

“Ngươi..... Ngươi không phải thiết tình.....” Nàng thì thào nói, lời nói ra lại có vẻ như suy yếu, không có nửa phần khẳng định.

Đúng vậy? Hoắc Ứng không phải thiết tình, hấn cũng không phải thiết tình muốn đuổi nàng ——

Hay là đúng, hấn thật sự muốn đuổi nàng đi?

Ngực đau quá, đau quá, Khanh Khanh tay nhỏ bé ôm chặt lấy ngực, hai mắt rơi lệ, mong mỏi nhìn hấn, chờ mong có được đáp án bất đồng.

Hoắc Ứng nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia không rõ cảm xúc. Nhưng cảm xúc kịch liệt lập tức bị hấn trong nháy mắt thô bạo dấu đi.

“Cút!” Hấn rít gào nói, ngữ khí ngoan độc , tuyệt tình

Nhưng là, cho dù chỉ có như vậy trong nháy mắt, đối với nàng mà nói vậy cũng là đủ rồi. Ít nhất, nàng biết hấn là thiết tình, hấn là để ý đến nàng ——

Chính là nàng vẫn rất là khổ sở, đau lòng cơ hồ muốn ngắt đi. Nàng là như vậy thương hấn, nhưng là cho tới hôm nay, nam nhân này vẫn không chịu thiết tình đối với nàng, thậm chí còn muốn đuổi nàng rời đi ——

Khanh Khanh cắn môi dưới, mặc cho nước mắt rơi xuống. Nàng thật sâu nhìn thoáng qua nam nhân ngoan cố này, mới chậm rãi xoay người hướng phía cửa đi ra, như mong muốn của hấn.

Nhưng khi đi vào cạnh cửa, nàng lại xoay người lại, yên lặng nhìn hấn trong chốc lát.

Hấn ngồi ở bên cạnh bàn, bất động không nói, thậm chí không chịu nhìn nàng.

Khanh Khanh mở miệng, “Ta cảm thấy, lời ngươi nói cũng không phải thiết tình.”

Sau, nàng lau lệ, cúi đầu xoay người, bước ra khỏi cửa, rời đi. Lần này không có quay lại.

~~~~~

Gió buổi sáng sớm lộ ra cảm giác thấm lạnh.

Trong sơn trại mọi việc vẫn diễn ra bình thường, theo mặt trời mọc lên ở phương đông, nhiều người rời giường, sân trước dãy nhà dài dần dần xuất hiện nhiều người đi lại.

“Tiểu Thúy, đem đồ ăn này đưa cho trại chủ đi.” Đầu bếp đại nương một tiếng thét to, đưa khay đồ ăn hướng Tiểu Thúy chỉ đi.

“Gi, ta?” Tiểu Thúy đưa ngón tay chỉ vào chóp mũi mình, chạy nhanh đem dưa chua trên bàn ôm vào trong lòng. “Đại nương, dưa chua này còn chưa chuẩn bị tốt, ta một thân toàn mùi dưa chua, sợ không thể đem com đến cho trại chủ được.”

Nàng nhìn vòng vo khắp hướng

“Kia muội tử nhà vương gia ——”

Muội tử nhà Vương gia hai mắt trừng lớn, cầm lấy đại ấm trà lắc đầu mạnh. “Đại nương, ta phải đi đưa trà cấp cho nhóm hán tử, đi chậm, sợ bọn họ kêu khát.” Dứt lời, nàng cũng không quay đầu lại, cầm theo đại ấm trà liền hướng công trường đi đến.

“Kia con dâu nhà Trương gia ——”

“Ai nha, nhà của ta có lỗ hồng cần gọi người tới giúp, ngưng ngưng, ta đi qua nhìn xem.” Nàng vừa nói vừa lui, thối lui đến cửa, lén vẩy nhấc lên, bước ra cửa liền đi một mạch không quay đầu lại.

“Này ——” ánh mắt lại vừa chuyển, chỉ thấy nữ quyền tại phòng bếp đều tìm có lui đi, trong lúc nhất thời thanh âm nói chuyện nổi lên bốn phía, thiếu chút nữa làm sập nóc nhà của khu nhà dài. Còn có người phản ứng mau lẹ, làm bộ ngắt đi, dùng nhắm mắt làm ngơ.

Hay nói giỡn a, ban đêm ngày hôm qua, toàn sơn trại đều nghe thấy, thanh âm trại chủ gào thét muốn đuổi Văn Nhi đi, mọi người tâm nóng như lửa đốt, lại không ai dám lộ ra.

Ngày thường trại chủ cũng đã làm cho người ta trong lòng run sợ, khi hán nô con thịnh nộ, càng thêm đáng sợ. Thiếu Văn Nhi, nhóm nữ quyền mỗi khi nghĩ đến phải vì trại chủ đưa com, liền sợ tới mức tay chân như nhũn ra.

Đại nương mắt tròn trắng nhìn xung quanh.

“Tốt lắm, tốt lắm, ta biết các ngươi không nghĩ đi làm vật hi sinh, đều đừng àm ỹ! Ta đi, thế này là được rồi chứ gì?” Nàng đem muống quảng xuống, tạp dề tháo xuống, tức giận bụng đồ ăn lên.

Ai, thật là, xem trại chủ cùng Văn Nhi mấy ngày trước còn ở một chỗ rất tốt, giống như tình mật ý, như thế nào mới một đêm, lại đột nhiên mọi việc lại nháo loạn?

Ngày thường, Văn Nhi luôn nhu thuận ôn thuận, nhưng ai cũng không thể tưởng được, nàng kỳ thật ngoài mềm trong cứng, đều có chủ ý, một ngày hạ quyết tâm ai khuyên cũng không nghe.

Như thế rất tốt, sau này đưa đồ ăn đến cho trại chủ, chỉ có thể làm cho nhóm nữ quyền rút thối đưa đi.

Đại nương lại thở dài, trước khi xuất môn không quên công đạo. “Ta đưa com đồ ăn đi qua, Tiểu Thúy, ngươi đợi lát nữa đem ống thè lấy ra cho mọi người rút thăm, buổi trưa nên chiếu quy củ mà làm nha!”

“Đã biết.” Tiểu Thúy gật đầu, biểu tình có chút ai oán.

Chờ đại nương vừa ra khỏi cửa, nhóm nữ quyền liền vây quanh lại đây, tò mò đặt câu hỏi.

“Như thế nào, như thế nào? Hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Trăng vừa lên đỉnh núi, trong phòng trại chủ liền truyền đến rống lên một tiếng nhưng rất hung sợ.” Tiểu Thúy thở dài, vỗ về ngực. “Không lâu sau, Văn Nhi đi ra khỏi phòng, khóc rất đau lòng nha!”

“Văn Nhi có nói gì không?”

“Còn có thể nói cái gì? Các ngươi cũng không nghe thấy ý tứ của trại chủ?”

“Thật sự? Giả? Trại chủ thật sự muốn đuổi nàng xuống núi a?”

“Ai, âm thanh [cút] kia của trại chủ, rống lên làm toàn bộ mọi người trong trại đều nghe thấy được, này còn có thể là giả sao?”

“Nói cũng đúng ——”

Trong phòng dài, thanh âm thảo luận của nhóm nữ quyền không dứt bên tai; Trong sơn trại, các nam nhân mặc dù không tụ ở cùng một nơi, nhưng cũng là một người gặp được một người, liền dừng lại trao đổi tình báo, hỗ trợ báo tình hình cụ thể.

Một ngày này a, sợ là khổ sở thật lâu.

Ở trên giường trần trọc một đêm, chưa nhắm mắt, trời đã sáng choang.

Hoắc Ung đứng dậy rửa mặt chải đầu, mây thủy chung nhanh nhủ lại. Rửa mặt chải đầu xong, hắn đứng ở bên giường, trừng mắt nhìn bên cạnh giường không có người, nhếch môi.

Tiếng đập cửa vang lên.

“Tiến vào.” Hắn cứng ngắc xoay người, lại không phát hiện ra mình muốn nhìn thấy người bước vào.

Phương đại nương bưng đồ ăn đi đến. “Trại chủ, sớm”

Hoắc Ung cứng ngắc trừng mắt nhìn nàng, không có mở miệng, càng miễn bàn đáp lại.

Đại nương cúi đầu, đem đồ ăn bưng lên bàn, làm bộ không phát hiện thần sắc xanh mét của trại chủ.

Hắn nhìn về phía ngoài cửa, cảm tức Văn Nhi không thấy bóng dáng, muốn mở miệng hỏi, lại không biết nên hỏi từ đâu .

Chần chờ trong chốc lát, mây rậm nhanh nhủ lại, hắn đơn giản nhắc góc y bào, ngồi xuống, cầm lấy bát đĩa ăn cơm, hãy còn sinh hờn dỗi.

“Trại chủ chậm dừng, ta trong chốc lát đến thu dọn.” Đại nương nở ra mỉm cười, muốn mau ly khai.

“Đợi chút!” Hoắc Ung đột nhiên mở miệng,

Đại nương sững sờ, có chút bất an dừng lại. “Ách, trại chủ, còn có việc sao?”

“Nàng đâu?” Hắn đưa lưng về phía đại nương, miệng cứng ngắc.

“Ài?” Đại nương ngẩn ngơ, trừng mắt nhìn, nhất thời phản ứng không hiểu .

“Văn Nhi.” Hắn không kiên nhẫn phun ra hai chữ kia .

“Sao?”

“Đừng làm cho ta hỏi lần thứ hai.” Hắn ba một tiếng ném chiếc đĩa xuống, lạnh lùng nghiêm mặt quay đầu lại.

Đại nương quá sợ hãi, ôm cái giỏ đựng cơm, đứng bên cạnh phát run.

“Ách..... Văn Nhi..... Nàng..... Nàng.....” Kinh hoàng quá độ, nàng ngay cả nói đều nói không tốt.

“Như thế nào?” Hắn mây rậm nhủ chặt, ở trong cảm xúc không kiên nhẫn, còn có một chút bất an.

“Nàng buổi tối hôm qua đã đi rồi.” Đại nương cố lấy dũng khí nói.

“Đi?” Hắn ngẩn người, cứng ngắc hỏi “Ai làm cho nàng đi?”

Đại nương thở hắt vì kinh ngạc, mồ hôi lạnh chảy ròng. “Này —— trại chủ ngài tối hôm qua không phải..... Đuổi nàng đi sao?” Nàng sợ hãi nói.

Nguy rồi a, nghe trại chủ mở miệng, tình huống khẳng định không thích hợp, sự tình tựa hồ không phải như mọi người đã nghĩ.

Hoắc Ung trừng mắt nhìn Phương đại nương, lúc này mới hoàn toàn sáng tỏ, nguyên bản sắc mặt xanh mét, chỉ một thoáng chuyển sang tái nhợt, thân hình cao lớn mạnh đứng lên.

“Nàng ra khỏi trại?!” Hắn rít gào nói.

“Ách..... đúng vậy...” Đại nương sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, vội vàng gật đầu.

“Vì sao không ngăn cản nàng?!” Lúc này, rít gào càng tăng, trên khuôn mặt tuấn tú, trán nổi lên gân xanh rất dọa người.

Đáng chết! Nàng là một cô nương mất trí nhớ, ở nửa đêm lại đi loạn trong Cửu sơn Thập Bát, cho dù không ngã chết, sớm hay muộn cũng làm thức ăn cho thú trong rừng !

“Nhưng — Nhưng — Vãn Nhi nói, là, là trại chủ ngài muốn nàng cắt — ách — muốn nàng xuống núi.” Đại nương sắc mặt trắng bệch, cổ lấy dũng khí. Đây chính là “Chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực”, lại cũng không xong, trại chủ thanh âm kêu thật lớn, toàn bộ sơn trại đều nghe thấy được đâu!

Hoắc Ứng sắc mặt càng khó nhìn, hạ một chương thật mạnh xuống mặt bàn. Oanh một tiếng, bàn gỗ ở dưới sự trọng kích vỡ làm đôi.

“Ta chỉ là muốn nàng cắt ra khỏi phòng này, không phải muốn nàng —” Hắc ngừng lại một chút, nắm tay cắn chặt răng, thanh âm cứng ngắt. “Đáng chết!”

Nàng tay trái gà không chặt, không có hắc giúp, ngay cả sơn đạo đều đi không tốt. Nay thừa dịp đêm xuống núi, sẽ gặp biết bao nhiêu là mạo hiểm?

Nàng khả năng lạc đường, hay là đang ở trong sơn động nào đó, hoặc là lại trượt chân ngã nhào xuống khe núi. Nàng cũng có khả năng đang lạc đường trong núi rừng rậm rạp, hoặc là đang bị mãnh thú đuổi theo, bị thương, ngã nhào, thậm chí hấp hối ở bên cạnh ai đó —

Phản lớn phòng đoán ở trong đầu hiện lên, hắc tay nắm chặt thành quyền, lạnh cả sống lưng, lo lắng sắp không thể hô hấp nổi.

Vãn Nhi, Vãn Nhi của hắc, nàng đang gặp phải nguy hiểm gì —

“Trại chủ.” Đại nương thấp giọng gọi một tiếng, chưa từng gặp qua vẻ mặt này của trại chủ. Cặp con ngươi đen kìa cho tới bây giờ lạnh như băng, nay tràn đầy kinh hoàng, bình tĩnh biến mất không thấy, hắc thành một nam nhân bình thường đang gặp phải đại loạn.

Hoắc Ứng nhanh phục hồi lại tinh thần, trên trán đã muốn che kín mồ hôi lạnh.

“Kêu đại phu đến đằng trước chờ!” Hắc quát, lấy kiếm treo trên tường, mũi chân nhún một chút, liền phi thân xông ra ngoài.

Còn chưa đuổi tới quảng trường, âm thanh không dứt của Hoắc Ứng đã truyền khắp sơn trại.

Con hắc mã hí vang cả tòa sơn trại đáp lại triệu hồi của hắc, lập tức lao ra khỏi chuồng ngựa, ở bên cạnh hắc phun khí, giẫm chân tại chỗ chờ.

Hắc xoay người lên ngựa, ngừng cũng không ngừng, giục ngựa liền hướng cửa trại mà đi.

“Mở cửa, thả cầu kiều!” Thật lớn rống lên một tiếng, giống có thể chấn động mặt đất.

Thủ vệ đại hán hoảng sợ, nhảy dựng lên nghe theo, sợ động tác chậm một chút, sẽ bị trại chủ chém.

Cầu kiều còn chưa hạ xuống một nửa, Hoắc Ứng cả người lẫn ngựa đã phóng tới, không chờ cả tòa cầu kiều hạ xuống, hắc liền xông lên, giục ngựa nhảy dựng lên.

Ở trong tiếng kinh hô của mọi người, người và ngựa hòa làm một, bay vọt qua khe suối, sang tới bờ bên kia, chỉ chốc lát sau, thân ảnh hắc liền đã biến mất ở trong rừng rậm.

Bạn đang đọc truyện *Vãn Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cán Sa Thành —

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư —”

Cách đường mòn hoa uyển, tầng tầng liễu rủ, liền nghe thấy tiếng hô to của Xuân Bộ đang vội vàng chạy tới.

“Lúc này lại xảy ra chuyện gì?” Vũ Y đứng ở trong hành lang gấp khúc, không biết nên khóc hay cười nhìn nha hoàn bên người của mình. “Vãn còn gọi là tiểu thư, cần thận làm cho thành chủ nghe được sẽ phạt người.”

“Người là đại tiểu thư thôi.” Xuân Bộ thở hổn hển nhắc đi nhắc lại, cách xưng hô hai mươi năm đã quen, cho dù Vũ Y đã được gả cho người ta làm phu nhân, nàng vẫn là không thay đổi được cách xưng hô.

“Tốt lắm, nói đi, vì cái gì chạy gấp như thế?”

“A, đúng rồi, đại tiểu thư —”

“Sao?” Vũ Y nhíu mày cảnh cáo.

“Là là là ——” Xuân Bộ tỉnh táo, vội vàng sửa miệng. “Phu nhân, ngoài cửa có một cô nương a, nói nàng là Sở Cuồng, ách, là muội muội mất tích của thành chủ ——”

“Là Khanh Khanh cô nương?” Vũ Y ngăn người.

Xuân Bộ gật đầu. “Tần Bất Hoán ở trước cửa gặp nàng, bị dọa đến kinh hách!”

Trước đó vài ngày, Sở Khanh Khanh dưới sự nghênh đón của Hồ Trưởng huynh đệ đi xuống phía Nam, khi trải qua Cửu sơn Thập bát, bị người ta cướp đi. Hồ trưởng huynh đệ đa phần đều đã hi sinh, Khanh Khanh thì mất tích không thấy bóng dáng.

Sở Cuồng nghĩ là do Sơn Lang gây nên, tức giận lãnh binh tấn công sơn trại, may mà Vũ Y ra mặt ngăn cản, mới ngăn lại một hồi chém giết. Tại kia sau khi đã xảy ra nhiều lăm sự tình, Cán Sa Thành bị công hãm, Sở Cuồng bị rơi vào sự bao vây, vũ áo binh báo thù, giết người khời xương, còn cứu được trở về trạng phu.

Mấy ngày nay tới giờ, Cán Sa Thành lao vào việc trùng kiến (sửa chữa, kiến thiết, xây dựng lại), mỗi người đều bận tới mảy tới mạt, cũng cực có ăn ý không nhắc tới chuyện của Khanh Khanh. Bọn họ đều nghĩ đến, Khanh Khanh đã hương tiêu ngọc vãn, nào biết đâu rằng, lúc này cô nương kia nhưng lại theo từ quý môn quan chạy trở về.

“Người đâu? Nàng ở đâu?”

“Đã mời vào đại sảnh.”

Vũ Y nửa mừng nửa lo, vội vàng hướng đại sảnh đi đến, một mặt còn phân phó. “Bảo phòng bếp chuẩn bị tiệc, chuẩn bị một bàn tốt nhất rượu và thức ăn. Còn có, dọn dẹp một gian phòng ở thanh tỉnh, đưa nước ấm cùng xiêm y đến, để cho nàng tắm rửa, nhưng đừng chậm trễ.”

“Dạ.” Xuân Bộ nghe vậy liền đi làm theo sự phân phó.

“Đợi chút.” Vũ Y nhớ tới một sự kiện, lại gọi nàng lại. “Lại phải một người lập tức đi ra đề thượng thông tri thành chủ.” Biết được muội muội bình yên vô sự, hân hạnh định cao hứng cực kỳ.

Xuân Bộ mỉm cười. “Đã phái người đi.”

“Tốt lắm, khi người quay lại đại sảnh, nhớ rõ mang đến một ấm trà hoa quế tốt nhất.”

“Dạ.” Xuân Bộ gật đầu, quay bước đi làm việc đã được giao phó.

Vũ Y hướng đại sảnh đi đến, nàng đi qua đình viện, bước qua bồn hoa thạch đầy nước, đi vào đại sảnh rộng lớn sáng ngời, ở trước cửa dừng lại cước bộ.

Trên ghế gỗ lốt da thượng hạng có một vị cô nương tú lệ dịu dàng đang ngồi, trong tay là một bọc quần áo. Nàng rũ lông mi dài khẽ lay động, một thân mặc bố váy vải thô, y phục chỉnh tề, che dấu không được khí chất thanh tú kia.

“Là Khanh Khanh sao?” Vũ Y hỏi, chủ động đi qua. “Tỷ là Vũ Y, thê tử của Sở Cuồng.” Nàng nhẹ giọng nói.

Sợ với Sở Cuồng cao lớn tục tằn, Khanh Khanh tỉnh tể như liễu, là tiểu mỹ nhân làm người ta nhìn không được muốn che chở sủng ái. Cặp ánh mắt màu đồng long lanh như nước, như là chất chứa trong đó toàn lệ, làm cho người ta đau lòng, liền ngay cả trong ánh mắt, cũng có vài phần sầu.

Khanh Khanh gật đầu, có chút phản ứng mất tự nhiên, chỉ có thể lẳng lặng nhìn thiếu phụ xinh đẹp trước mắt. (NN: ô ô Vũ tỷ đã trở thành thiếu phụ rồi *hức hức*, thiếu phụ = người đã lập gia đình)

Đã sớm nghe nói qua, chủ của Sa Cán thành Phương Vũ Y, là đệ nhất mỹ nhân phía nam, xinh đẹp như thiên tiên. Nhưng này chỉ là nghe từ lời đồn, thật không ngờ, nghe đồn nhưng chỉ hình dung đến Phương Vũ Y một phần mười xinh đẹp, nàng chân chính là một mỹ nhân thông minh tú nhã, làm người ta nhìn mất hồn.

Khanh Khanh tán thưởng, lập tức đối với tân tâu tử (chị dâu) này có hảo cảm.

Cũng chỉ có tuyệt thế giai nhân như thế, mới xứng đôi với đại ca rất tốt của nàng đâu!

Vũ Y mỉm cười, thân thiện cầm tay nhỏ bé của nàng, ngồi xuống vị trí chủ vị.

Mới ngồi xuống, Khanh Khanh liền phát hiện, chị dâu bên hông có đất túi thêu mà các phụ nhân phía nam thường đeo khi mang thai, Khanh Khanh trừng lớn mắt, có chút sợ hãi than.

A, đại ca tay chân thực mau !!

Phát hiện tầm mắt của nàng, Vũ Y mặt hơi hơi phấp phồng, làm bộ như không biết.

“Muội một đường vất vả.” Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói, phát hiện cô gái khuôn mặt u sầu mỉm cười.

Khanh Khanh cứng đờ người.

“Không có chuyện gì.” Nàng nhẹ giọng nói, trong lòng đau xót, nhớ tới khuôn mặt tuấn tú dữ tợn, cùng với tiếng gầm rú kia —

Cút, người cút đi ra ngoài cho ta !

Thật sự là không chịu thua kém, biết rõ nên đối với hắn đã chết tâm, vì cái gì chính là nhớ tới hắn, ngược lại là đau, đau quá —

Nháy mắt trong phòng lặng yên, bên ngoài lại truyền đến một trận xôn xao, theo Sở Cuồng người chưa tới, tiếng đã tới trước.

“Khanh Khanh!” Hắn quát, thân hình cao lớn, giống trận gió cuốn vào trong đại sảnh—

Khanh Khanh vừa mới ngẩng đầu, liền thấy huynh trưởng nhiều tháng không thấy .

“Đại ca!” Nàng tươi cười rạng rỡ, vội vàng chạy vội qua, nhào vào trong lòng huynh trưởng .

Sở Cuồng ôm cô nàng, mấy ngày liền lo lắng, thẳng đến giờ phút này mới lo lắng. Sau một lúc lâu hắn gắt gao ôm tiểu muội, xác định nàng bình yên vô sự, không thiếu chân, cũng không thiếu một cánh tay, mới buông hai tay ra .

Tiếp theo, mới mở miệng liền quở trách “ Muội, tiểu nha đầu này đem ta cấp hù chết! Mấy ngày nay muội đã chạy đi đâu, nếu không có việc gì, sao không đến Cán Sa Thành tìm ta?”

Vũ Y ở một bên, đầu môi mỉm cười, sớm thói quen hắn lấy trách cứ thay thế tính tình quan tâm .

Nam nhân này, muốn hắn nói ra những câu buồn nôn, có thể sánh bằng còn khổ sở hơn giết hắn đâu!

Sở Cuồng chất vấn, làm cho Khanh Khanh á khẩu không trả lời được.

Thực hiện nhiên, đại ca cùng Hoắc Ứng có chút nóng nảy, nếu làm cho đại ca biết, nàng mấy ngày nay đều ở trong sơn trại, lại vào sân sau nơi Hoắc Ứng ở , thành nữ nhân của hắn, đại ca khẳng định là sẽ bị chọc giận đến tức chết, chỉ sợ đến lúc đó Cán Sa Thành cùng sơn trại, lại muốn quét khỏi một hồi tranh đấu.

“Ách — muội — muội vấp chân bị ngã xuống sườn núi, nhất thời té bị thương đầu óc, trí nhớ có chút loạn, mấy ngày đó đều tỉnh tỉnh mê mê —” Nàng tâm niệm nhanh quay ngược trở lại, tìm một lời nói dối, không dám nói sự thật.

“Người những ngày đó ở chỗ nào?” Vũ Y hỏi.

“Này — có người đã cứu muội, thay muội chữa thương, thu lưu muội một vài ngày. Đến sau khi muội khôi phục trí nhớ, mới tìm được trong thành mà đến.”

“Người nọ ở chỗ nào? Họ gì tên gì? Chúng ta phải đi cảm ơn người ta.” Sở Cuồng hỏi.

“Dì?” Khanh Khanh cứng đờ, không biết nên trả lời như thế nào .

Người nọ tên gọi Hoắc Ứng, lại xưng Sơn Lang, hắn chẳng những cứu muội muội người, thuận đường cũng ăn nàng —

Nàng hoài nghi, nếu ăn ngay nói thật, đại ca có thể hay không tức giận đến đương trường té xỉu.

“Sao vậy, sao không nói? Nghĩ không ra sao?” Sở Cuồng trừng mắt, mày rậm nhíu lại hồ nghi .

Khanh Khanh cắn môi, mắt to ngập nước nhìn về một bên, không biết nên hướng ai cầu cứu.

Vũ Y trí tuệ lập tức nhìn ra manh mối, chân thành đi tới, cầm tay Khanh Khanh, nhìn trượng phu liếc mắt một cái.

“Tốt lắm, tốt lắm, Khanh Khanh vừa mới đến, khẳng định mệt cực kỳ, trước hết để cho nàng nghỉ tạm đi!” Nàng quay đầu, đối với Khanh Khanh lộ ra nụ cười thân mật. “ Đến, tỷ đã sai người dọn dẹp cho muội một gian phòng ở thanh nhã, ở bên trong đã chuẩn bị nước ấm, muội trước đi tắm rửa một cái, sau nghỉ một lát, mọi chuyện sẽ chờ tối nay nói sau cũng không muộn.”

Sở Cuồng nhướng mi, muốn mở miệng, chỉ thấy Vũ Y quay đầu, lấy ánh mắt ý bảo hắn an tâm một chút chờ nóng vội.

Hắn nhíu mày, tuy rằng tâm không cam lòng tình nguyện, lại vẫn là ngậm lại miệng, tro mắt nhìn thê tử mang tiểu muội hướng nội viện đi đến.

Vào ban đêm, bên trong phủ yên tĩnh không tiếng động.

Dùng xong rồi bữa tối, Khanh Khanh ngồi ở trong phòng, cách cửa sổ nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Vàng trắng lười liềm kia, làm cho nàng nghĩ đến khi ở sơn trại, khi nằm ở trên giường Hoắc Ứng, cũng nhìn vàng trắng như thế này .

Hoắc Ứng!

Hắn đang làm cái gì? Có thể hay không — cũng đang suy nghĩ về nàng?

Có khả năng sao? Hắn vô tình như vậy, có phải hay không đã sớm đem nàng quên mất, có thể nào hy vọng xa vời, hắn sẽ tưởng niệm nàng —

Nghĩ đến xuất thần, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, Khanh Khanh sững sờ một chút.

“Ai đó?”

“Là tỷ, Vũ Y.”

Khanh Khanh lên tiếng, vội vàng đứng dậy mở cửa.

“Nghe Sở Cuồng nhắc tới, muội ban đêm tay chân lạnh như băng, tỷ sai Hi đi nấu một bát chè long nhãn mứt táo, có tác dụng bổ huyết lưu thông máu, mang đến cho muội uống, xem có ngủ ngon được một chút nào không.” Vũ Y đã thay đổi mặc kiện áo thu, chậm rãi đi đến. Thu Ý đi theo phía sau, trong tay cầm khay đựng chè cùng một chiếc bát.

“Đã để cho Hi đi lo lắng.” Khanh Khanh cúi người đáp lễ

“Đừng như thế nói, muội xem nơi này như nhà của mình đi!” Vũ Y cười nói, gấp Thu Ý sau khi đem khay đựng chè đặt lên trên mặt bàn, liền phát tay trái, ý bảo nàng lui ra.

Cửa phòng được đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người.

“Đến, đến, đừng đứng như thế, chúng ta ngồi xuống tâm sự.” Vũ Y thân thiết kéo tay nàng, đi vào bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Muội vừa mới đến Cán Sa Thành, có chỗ nào không được thoải mái không?” Nàng một mặt nói, một mặt thay Khanh Khanh múc bát chè nóng.

Nhưng bát chè vừa mới đưa qua, Khanh Khanh lại đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, bùm chặt miệng, chạy vội tới một bên nôn khan.

“Xảy ra chuyện gì? Muội không sao chứ?” Vũ Y vội vàng đi tới, lấy khăn tay thay Khanh Khanh lau mồ hôi lạnh trên trán .

“Không — đại khái là gần nhất khẩu vị không tốt lắm — á —” Khanh Khanh mặt trắng bệch, ngẩng đầu mới mở miệng, lại là một trận ghê tởm dâng lên, không khỏi lại lần nữa quay đầu nôn khan.

Vũ Y sững sờ một chút, một ý niệm trong đầu hiện lên trong lòng.

“Muội gặp tình huống này đã bao lâu?” Nàng truy vấn.

“Nửa tháng nay.” Khanh Khanh hít hơi, nhẹ giọng nói.

Vũ Y cảm thấy có chút hiểu được, tiếp theo lại hỏi: “Ngửi mùi đồ ăn sẽ không thoải mái sao?”

Khanh Khanh gật đầu.” Đúng vậy.”

“Buổi sáng thời điểm dậy là khi nào?” Nàng chưa từ bỏ ý định, lại xác định.

“Ách, thật muộn.” Khanh Khanh hai má ửng đỏ.

Nguy rồi, chị dâu có thể hay không cảm thấy nàng thực lười?

“Sở Cuồng biết chuyện này chưa?” Vũ Y hai mắt trừng lớn, tay đặt lên ngực, biết suy đoán của bản thân khẳng định đến tám, chín phần là đúng

“Biết a! Mới vừa rồi khi dùng bữa, huynh ấy còn truy vấn muội là tại sao ăn như ăn phải dưa chuột.” Ca ca mỗi lần khi hỏi nàng, sắc mặt đều hạo tái nhợt đầu!

Vũ Y cười nhẹ một tiếng, nhớ tới trước đó không lâu, trượng phu mới đau khổ khi ăn qua dưa chuột .

“Có cái gì không đúng sao?” Khanh Khanh tò mò.

“Không có cái gì không đúng.” Vũ Y mảy liễu giãn ra, tươi cười, còn thật sự nhìn Khanh Khanh. “ Chẳng qua, tỷ nghĩ —”

“Chị dâu nghĩ cái gì?” Khanh Khanh hỏi, có chút bất an.

“Muội đại khái là có mang.” Vũ Y nhẹ giọng nói.

Khanh Khanh nghe vậy ngẩn ngơ, tay nhỏ bé buông lỏng, bát chè rơi xuống trên mặt bàn, hương vị ngọt ngào của chè nóng đỏ tràn ra bàn.

“Cẩn thận kéo nóng.” Vũ Y vội vàng nói, kéo tay nàng không cho nàng thu thập bát chè bị đổ ở trên bàn.

Xem phản ứng của Khanh Khanh, việc này đúng là mười phần sự thật.

“Muội, muội... muội..... Kia..... —” Vừa bị người đánh thức, Khanh Khanh hoảng tay chân, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt.” Vũ Y chụp lấy tay nhỏ bé của nàng, muốn nàng quay lại bên giường ngồi xong. “Không có việc gì, hết thấy đã có tỷ.”

“Muội..... Hấn.....” Khanh Khanh đảo trệ cái miệng nhỏ nhắn, đỏ hộc mắt.

Vũ Y vỗ vỗ tay nàng, nhìn chăm chú cặp con ngươi mang lệ kia, vẻ mặt nghiêm túc. “Khanh Khanh, muội cùng tẩu tử nói, có phải hay không đối phương, ách — dùng sức mạnh —”

Một cô nương tuổi còn trẻ, mắt tích nhiều ngày, sẽ gặp được nguy hiểm, có thể sánh bằng hơn một ngàn nam nhân nhiều gấp trăm lần. Nàng tuy rằng đau lòng, nhưng cũng không thể không nghĩ đến tình huống tồi tệ nhất sẽ xảy ra

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, nhất thời nóng đỏ lên, đầu nhỏ cúi xuống, lác lác đầu.

Vũ Y nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng lộ ra tươi cười.

“Là người đã cứu muội?”

Khanh Khanh gạt đầu, hai tay vò vò váy áo.

“Muội thích hấn?” Nàng giọng nói mang theo ý cười. Xem ra, là lưỡng tình tương duyệt.(hai bên đều có tình cảm với nhau)

Khanh Khanh lại gạt đầu, chỉ cảm thấy hai má nóng hồng như ngâm ở dưới nước nóng lâu.

“Tốt lắm, đến nói cho tỷ biết, cha của đứa nhỏ là ai, tỷ sẽ giúp muội đi nói đến việc hôn nhân.” Vũ Y thân thiện nói, cấp suy nghĩ làm việc vui.

Việc hôn nhân?!

Khanh Khanh đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch. “Không cần, không cần, đừng đi nói,”

“Vì cái gì?” Vũ Y khó hiểu.

“Bởi vì — bởi vì —” Khanh Khanh cắn môi dưới, sau một lúc lâu từ chối chưa xong, mới dùng thanh âm rất thấp, rất thấp nói ra vài chữ. “ Là Sơn Lang.”

“Sơn Lang?!” Vũ Y kinh hô một tiếng, cơ hồ bị dọa cho choáng váng.

Sơn Lang? Nam nhân tàn khốc thô bạo kia, mỗi người mới nghe thấy tên sắc mặt đã đột biến, là Sơn Lang không có nửa điểm nhân tính trong truyền thuyết sao?

“Suyt —” Khanh Khanh ngón tay trở đặt lên trên môi, cầu chị dâu chớ có lên tiếng.

“Là Hoắc Ứng cứu muội?” Vũ Y ngồi trở lại trên giường, hai mắt vẫn là trừng thật lớn, vẻ mặt không thể tin.

“Tỷ biết hấn?” Khanh Khanh hồ nghi, thực kinh ngạc sẽ ở trong miệng chị dâu, nghe thấy tên thật của Sơn Lang .

“Đương nhiên tỷ biết.”

“Muội nghĩ đến, Cán Sa Thành cùng Sơn Lang có ân oán.” Khanh Khanh chần chờ hỏi, xem bộ dáng cùng miệng của chị dâu, căn bản không giống như là đang đề cập đến kẻ thù.

Vũ Y thản nhiên cười.

“Đó là chuyện cũ mười mấy năm trước đây. Khi đó, chủ của sơn trại là cha của Hoắc Ứng, người nọ cơ hồ không chuyện ác nào không làm, lữ hành qua đường không buông tha một người nào. Thẳng đến khi Hoắc Ứng thành trại chủ, tình huống mới có chuyển biến tốt.”

Hơn một năm nay, Hoắc Ứng cướp của người giàu chia cho người nghèo, tuy rằng trên đầu mang danh hào sơn tặc, lại làm nghĩa cử thu lưu dân lưu lạc. Liền ngay cả lần này Cán Sa Thành bị công hãm, cũng do hấn lãnh binh xuống núi, trợ giúp Hắc Sam quân một tay, mới có thể thuận lợi giảm loạn quân.

Khanh Khanh trong lòng vừa động.

“Chị dâu biết được việc nhà của Hoắc Ứng?”

“Muội là muốn hỏi chuyện hấn giết cha mình, lại bức điên mẹ kế theo lời đồn sao?” Vũ Y nhướn mày hỏi lại. Những năm gần đây, nàng thường xuyên cải trang lên sơn trại, chuyện trong trại nàng nhưng là biết được mọi chuyện rõ ràng

“Vâng.”

“Cha của Hoắc Ứng, tục danh là Khiếu Thiên, có thể nói táng tận lương tâm, làm sai ý trời. Hoắc Ứng từ nhỏ đã mạnh mẽ ương ngạnh, không chịu cướp đoạt của dân chúng tâm thường, cũng không động vào con gái nhà lành. Hai người thỉnh thoảng khắc khẩu, ngay lúc đó Hoắc Ứng thỉnh thoảng lọt vào đòn hiêm.”

Khanh Khanh che cái miệng nhỏ nhắn, hít thở không thông.

Mỗi khi nghĩ đến hấn từng chịu quá nhiều đả ngộ đáng sợ, nàng đã nghĩ khóc. Là vì trải qua những việc như thế, mới làm cho hấn trở nên lãnh khốc như thế sao?

Vũ Y về mặt đồng tình, thở dài.

“Muội có biết Hoắc phu nhân là điên, đúng không? Nàng nguyên là thiên kim của nhà quan, khi phụ thân cáo lão hồi hương, bị Hoắc Khiếu Thiên tập kích, mất thấy người nhà chết thảm, nàng mới lâm vào điên cuồng.”

“Nhưng, nàng sinh Hoắc Kinh ——” chuyện cũ bị thăm kìa, làm cho Khanh Khanh mặt trắng bệch.

“Hoắc Khiếu Thiên thấy nàng xinh đẹp, mặc kệ nàng đã lâm vào điên cuồng, lại vẫn cưỡng đoạt, bắt nàng ở trong trại, vài năm không hôn, nàng cơ hồ bị ép buộc thành người không hình.”

“Ông trời ——”

“Vài năm sau, là Hoắc Ứng tự tay giết cha, cứu Hoắc phu nhân chỉ còn nửa cái mạng. Nàng bệnh điên càng ngày càng nặng, tổng đem hấn trở thành Hoắc Khiếu Thiên, nhìn thấy hấn liền thét chói tai không thôi; Hoắc Kinh tuổi nhỏ, thậm chí nhìn hấn như kẻ thù.” (NN: ôi ôi tội nghiệp Ứng ca của em *lệ rơi là chã*)

Lệ tích tụ ở trong mắt, cuối cùng rốt cuộc khắc chế không được, đều lăn xuống.

Như thế nhiều năm qua, hấn thủy chung lưng đeo nhiều hiểu lầm như thế sao? Lời đồn càng truyền càng rộng, hấn lại không chịu giải thích, thế là hiểu lầm càng lúc càng sâu ——

Một cái khăn tay truyền tới, thay nàng lau đi nước mắt.

“Đừng khóc, miễn cho làm cho Sở Cường nhìn thấy, nghĩ tỷ khi dễ muội?”

Khanh Khanh cúi đầu, đỏ bừng mặt.

“Chị dâu.” Nàng sợ hãi kêu.

“Sao?”

“Vi sao tỷ biết rõ về hấn như vậy?”

“Ài?” Vũ Y làm bộ không hiểu, nhìn nàng cười hỏi.

Khanh Khanh về mặt đỏ bừng, môi đỏ mọng giật giật, vẫn là nói không nên lời ra cái tên kia .

Vũ Y khước miệng vẫn cười. “ Lại nói tiếp, tỷ tính ra cũng là hàng xóm của hấn, tiếp xúc giáp mặt nhau đã nhiều năm, đồn đãi này, tỷ tự nhiên rõ ràng.”

“Kia..... Kia.....” Khanh Khanh hồng mặt, nói không tí mĩ.

Vũ Y nháy mắt mấy cái, thay nàng hỏi . “ Đại ca của muội sao?”

Khanh Khanh hai tay quơ loạn, hoảng sợ.

“Tỷ...Tỷ....Tỷ..... Ca đã biết sao?” Đại ca nếu biết, sẽ tức giận thành cái bộ đáng gì?

“Đừng lo lắng, việc này đã có tỷ. Nhưng thật ra Sơn Lang bên kia, muội tính sẽ làm sao? Tỷ cũng không cho rằng, hấn sẽ để cốt nhục của bản thân lưu lạc bên ngoài.”

Khanh Khanh không nói một lời, trong đầu thực loạn.

Nàng rất nhớ hấn, rất muốn chạy vội trở về trong lòng hấn, nói cho hấn nàng đã hoài đứa nhỏ của hấn .

Chính là, đêm đó hấn rít gào cùng dữ tợn, lại hiện lên rõ ràng ở trong đầu nàng, trong cảm xúc hưng phấn có lo lắng hỗn loạn. Hấn đều mở miệng muốn nàng lần, hay không ngay cả đứa nhỏ của bọn họ, hấn cũng sẽ vô tình bỏ mặc?

Biết sự tình phức tạp, Vũ Y không hề nhiều lời.

“Đêm cũng đã khuya, tỷ nếu không trở về phòng, đại ca của muội nhưng là sẽ nhiều lời. Muội nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta lại tính tiếp” Nàng vừa nói vừa đứng dậy.

Khanh Khanh đứng dậy theo, đưa Vũ Y ra cửa, gần đến cạnh cửa, đột nhiên lại mở miệng. “Chị dâu, tỷ có thể giúp muội một việc không?”

“Muội nói.” Vũ Y mỉm cười.

“Hoắc phu nhân đối với muội tốt lắm, tuy rằng bị bệnh, nhưng bình thường cũng giống như người bình thường. Muội suy nghĩ, hay không có thể đem nàng xuống núi trị liệu, có lẽ tình huống sẽ chuyển biến tốt hơn một chút”

Vũ Y tức khắc gật đầu. “Tỷ ngày mai liền phái người đi lên núi. ”

“Cám ơn.” Khanh Khanh nhẹ nhàng thở ra, cúi người đáp lễ.

“Đừng đa lễ như thế, sớm đi ngủ đi!”

Tiến bước Vũ Y, khép lại cửa, Khanh Khanh trở lại bên giường, cời ra áo khoác.

Khi cời xuống đai lưng, nàng sờ bụng non mềm vẫn bằng phẳng, môi đỏ mọng nhếch lên thành một nụ cười nhột nhạt. Đứa nhỏ này sẽ là một tiểu nam hài giống Hoắc Ứng —

Mỗi khi nghĩ đến trong bụng đã có đứa nhỏ của hấn, cô đơn lúc trước kia làm người ta khó chịu, tựa hồ bị hòa tan một chút. Nàng có đứa nhỏ của hấn, đứa nhỏ của bọn họ.

Nàng nằm ở trên giường, hai tay đặt ở trên bụng. Khi nhắm mắt đi vào giấc mộng, cả đầu đều suy nghĩ đến một tiểu nam hài rất giống Hoắc Ứng .

~~~~~

Sói đến đây!

Trong thành Văn Sa một mảnh ồ lên, mỗi người chạy nhanh đi thông báo.

Tin tức rất nhanh liền truyền đến đại sảnh.

Sờ Khanh Khanh chính là đang uống canh gà, ồn ào bên ngoài làm nàng tâm có chút rối loạn. Phương Vũ Y ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị còn lại là đôi mi thanh tú nhíu lại, vẫn cúi đầu xem kỹ bức tranh thêu trong tay .

Phản ứng kích động nhất là Sờ Cuồng.

Hấn mạnh vỗ cái bàn, cầm lên trường kiếm, giận dữ rít gào. “Chết tiệt, hấn còn dám tới? Vùng khi ho cò gáy nhiều điều dân, thực nên đem bọn họ đều quét hết!”

“Chị dâu.” Khanh Khanh vội vàng hướng Vũ Y cầu cứu.

Vũ Y dè dặt tay nhỏ bé của nàng, không cho nàng đứng dậy, trấn an vỗ nhẹ vài cái.

“Yên tâm, uống canh của muội, hết thấy đã có tỷ.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Bọn họ sẽ đã thương nhau.” Khanh Khanh vừa vội vừa hoảng, chỉ sợ đại ca thật sẽ lấy kiếm lao ra khỏi cửa, cùng Hoắc Ứng đánh nhau.

Vũ Y lắc đầu, buông bức tranh thêu xuống, xoay người nhìn về phía Sờ Cuồng, cười dài, mở miệng. “Nhỏ giọng chút, đừng làm cho tiểu điều dân trong bụng Khanh Khanh nghe thấy, miễn cho hấn nghĩ đến người là cậu nhưng lại chán ghét hấn.”

Thân hình cao lớn đã muốn vọt tới cạnh cửa, rồi đột nhiên dừng lại, mạnh mẽ xoay người lại.

“Cái gì?” Thật lớn rống lên một tiếng, thiếu chút nữa đem nóc nhà sụp xuống

Vũ Y thần sắc như thường. “Di, người không có nghe rõ ràng sao? Ta nói, người nói chuyện nhỏ giọng một chút, đừng làm cho tiểu điều dân trong bụng Khanh Khanh nghe thấy, như vậy đối với dưỡng thai không tốt.”

Sở Cuồng hoàn toàn tròn tròn mắt, hai mắt trừng trừng.

“Ngươi hoài đứa nhỏ của ai ?” Hấn ép hỏi.

Khanh Khanh mặt trắng bệch, không có can đảm trả lời, lại càng không dám đối mặt với chất vấn của đại ca, tay run run cầm bát canh gà, nhắm thẳng lui ra phía sau Vũ Y .

“Đã bảo ngươi nhỏ giọng một chút.” Vũ Y nhíu mi, nhuyển thanh nhắc đi nhắc lại. “Nàng ở giữa Cửu sơn Thập Bát được người cứu, ngươi ngấm lại, ở chỗ đó cứu người, trừ bỏ Sơn Lang, còn ai vào đây?”

Sơn Lang!

Sở Cuồng hít một hơi khí lạnh, tức giận đến tức sùi bọt mép. Hấn đối với Sơn Lang vốn là không có hảo cảm gì, sớm nghĩ quét hết sạn trong sơn trại, không thể tưởng được hấn còn chưa có hành động, tên kia không ngờ đã ăn muối muối của hấn !

“Ta muốn chém hấn!” Hấn quát, xoay người xuất môn muốn đi bỏ tên hỗn đản nào đó.

“Đại ca!” Khanh Khanh cả kinh, muốn ngăn cản.

“Sở Cuồng.” Vũ Y đôi mi thanh tú giương lên, mở miệng.

“Thả nàng ra !”

Di? Những lời này là ai nói?

Ba người đột nhiên quay đầu, chỉ thấy một nam nhân người cao lớn, cầm kiếm vọt tiến vào, hai mắt thẳng trừng nhìn Sở Cuồng, lạnh giọng lại lên tiếng.

“Ta nói, thả nàng ra!”

A, cha của đứa nhỏ đến đây

Bạn đang đọc truyện *Ván Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10 (Hoàn)

Hoắc Ứng vạn vạn không nghĩ tới, nàng sẽ ở Cán Sa Thành.

Hấn ở trong núi tìm nàng một ngày một đêm, cơ hồ gấp đến độ phát cuồng. Trong trại đã có người tới báo cho biết, nói nàng bị người của Cán Sa Thành mang đi.

Hấn không cần nghỉ ngơi, một mình giục ngựa bôn tiến đến thành Văn Sa, tiến vào đại sảnh, đã thấy Sở Cuồng đang cầm kiếm, đối với nàng rống giận rít gào.

“Ứng.” Khanh Khanh dẫn đầu phản ứng lại, liếc thấy hấn đến, trong lòng tràn đầy miễn cưỡng tự nhiên vui sướng.

Hấn tìm đến nàng! Hấn không có đối với nàng bỏ mặc!

Quá mức cao hứng, nàng cầm bát canh gà đến gần Hoắc Ứng, căn bản đã quên Sở Cuồng còn đứng ở một bên, tức giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Hoắc Ứng trừng nàng, con ngươi đen thâm u nhìn chằm chằm nàng, xác nhận nàng bình yên vô sự.

Nàng xem ra không bị tổn thương dù là một cọng tóc nào, Cán Sa Thành chẳng những không có khắt khe với nàng, ngược lại đối đãi với nàng rất tốt; Chẳng những làm cho nàng thay đổi mặc quần áo tốt nhất, còn thay nàng nấu chung canh gà nóng hằm hập.

Nay, chung canh gà kia chính là đang tiến đến trước mặt hấn.

Khanh Khanh ngửa đầu nhìn hấn, phát hiện trên khuôn mặt lạnh lùng kia xem ra có chút tiều tụy.

“Canh gà vừa hằm, uống tốt lắm, ngươi cũng uống mấy ngụm đi.” Nàng múc một muỗng canh uy hấn, chuyên chọn thịt gà trắng mềm để cho hấn ăn, đoán hấn khẳng định là chưa ăn cơm.

Hoắc Ứng đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm nàng dường như không có việc gì, tiêu sái đi qua Sở Cuồng đang nắm chặt kiếm trong tay, đi đến bên cạnh hắn. Hắn khiếp sợ quá độ, thậm chí khi ở nàng uy hắn, ngốc lảng nguýt xuống ngậm nước miếng.

“Sao không uống?” Khanh Khanh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, giống tiểu hài tử hiền vật quý.

Hoắc Ứng toàn thân cứng ngắc, hí mắt nhìn nàng, lo lắng nên hung tợn hôn nàng, hay là đem nàng ấn đến trên ghế đánh vào mông trắng nõn kia vài cái.

Xem ánh mắt tên kia nhìn Khanh Khanh, làm cho Sở Cuồng rơi vào trong lửa giận bùng bùng.

“Khanh Khanh, ngươi trở về cho ta !” Hắn quát.

“Ngươi bình tĩnh chút.” Vũ Y giữ chặt phu quân đang nộ khí, không cho hắn tiến lên.

Sở Cuồng không để ý tới thê tử, vẫn đối với Hoắc Ứng gầm rú. “Ngươi cách muội muội của ta xa một ít, không cho ngươi chạm vào nàng!”

“Muội muội?” Hoắc Ứng nheo lại con ngươi đen, cúi đầu nhìn nàng.

Nàng cúi đầu, không dám nhìn hắn.

“Hắn đang nói cái quỷ gì ?” Hắn lạnh giọng hỏi.

Đầu nhỏ cúi càng thấp, cơ hồ muốn đem mặt tiến vào trong bát cánh gà.

“Ngươi tên gọi là gì?” Hoắc Ứng cắn răng một cái, tức giận khó chịu ép hỏi.

Khanh Khanh thân thể mềm mại run lên, liên tục hít sâu, mới có dũng khí mở miệng.

“Sở Khanh Khanh.”

Sở?

Con ngươi đen lợi hại đảo qua nhìn Sở Cuồng đang tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ngươi họ Sở?” Hắn thanh âm rất thấp, rất nhẹ, nhưng cũng ẩn chứa nguy hiểm.

Đầu nhỏ lại càng cúi thấp hơn một chút.

“Ngươi là muội muội của hắn ?”

Đầu nhỏ gật hai cái.

Hắn hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt thành quyền, áp lực lửa giận.

“Lúc trước mắt trí nhớ, kỳ thật là âm mưu của ngươi?”

“Không!” Khanh Khanh liếc mình lác đầu, khuôn mặt tái nhợt. “ Vừa mới bắt đầu, ta là thật sự đã quên hết thảy, ngươi tin tưởng ta, ta ——”

“Đừng tìm hắn nhiều lời!” Nàng nói còn chưa nói hoàn, Sở Cuồng đã giãy ra khỏi kiếm chế của lão bà đại nhân, đột nhiên vọt lại đây, vung kiếm lên chém, một lòng thâm nghĩ muốn làm thịt son tặc này.

Hoắc Ứng phản ứng cực nhanh, tay giờ kiếm lên, cũng hướng Sở Cuồng vung đi qua.

Khanh Khanh chỉ nghe thấy tiếng hai đao kiếm giao kích!

“A!” giữa đao quang kiếm ảnh, Khanh Khanh sợ hãi kêu ra tiếng.

Hai nam nhân liếc mắt ngừng tay, không muốn làm thương đến nàng, đồng thời nhanh tay muốn kéo nàng hộ ra phía sau. Nhưng mỗi người một bên, mỗi người cầm một tay, Khanh Khanh ở giữa, hai người cũng không ai chịu buông tay.

Sở Cuồng cùng Hoắc Ứng từng mắt nhìn nhau, đồng thời rít gào lên với đối phương.

“Buông nàng ra !”

Một người một câu, đồng thời cùng nhau phát ra

Hai người ngẩn người, lại lần nữa mở miệng, không ngờ là trăm miệng một lời. “Ngươi thả trước!”

Cái này tốt lắm, ai cũng không chịu ai, hai nam nhân cách Khanh Khanh, trợn mắt giằng co. Tiếp theo trong nháy mắt, bọn họ đồng thời ném đao kiếm,

đột nhiên nắm tay thành quyền nhắm ngay đối phương đánh tới

Hai nam nhân ác đấu, đánh cho trời đất u ám, một người vì bảo hộ muội muội mà sốt ruột, một người vì đoạt tình yêu mà nóng vội. Khanh Khanh ở giữa, chỉ nghe thấy quyền phong vũ vũ rung động, quyền cước không có mất, vài lần thiếu chút nữa đánh tới nàng, hai người đều đứng lúc thu tay lại.

Ở giữa hai người, tuy rằng không bị nửa quyền đánh tới, nhưng cũng không cảm thấy dễ chịu. Trong khoảng thời gian ngắn, hai nam nhân lại cùng lúc dùng lực kéo nàng.

“Đau quá.” Nàng hô nhỏ một tiếng.

Hai người đồng thời buông tay.

“Ngươi làm đau nàng!” Hoắc Ứng rống to, tránh đi nàng chém ra một chưởng.

“Những lời này là ta nên nói!” Nhìn thấy tiểu tử này cùng bảo bối muội muội vô cùng thân thiết, Sở Cuồng liền cảm thấy lửa giận bùng bùng.

“Ai a, đừng kéo, canh gà đồ hết rồi.” Khanh Khanh kêu lên sợ hãi, chung canh gà trong tay đã sớm đồ hết.

“Không quan hệ, vẫn còn có hơn phân nửa chung!” Vũ Y ngăn không được Sở Cuồng, rõ ràng ngồi ở ghế nhàn nhã uống trà, thái độ thông dong, chờ hai nam nhân đánh xong.

Khanh Khanh bị kéo lại buông ra, kéo lại buông ra, lặp lại vài lần, nàng không thể nhịn được nữa hét chói tai.

“Đủ rồi! Muốn đánh có phải hay không? Đánh a, hướng bụng ta đánh a!” Nàng ổn định lại cước bộ, hai tay chống thắt lưng, ở giữa hai đại nam nhân.

Thật sự là bụng vừa ra, ai cùng tranh phong a! Hai nam nhân lập tức biến sắc, hoà tốc thu chân.

“Khanh Khanh, đừng như vậy, muội có bầu.” Sở Cuồng vội vàng nói.

“Ngươi mang thai?” Hoắc Ứng sắc mặt trắng bệch, cả người ngốc lảng.

“Đánh a!” Khanh Khanh đầu tức đến bốc khói, cũng không trả lời, thẳng lưng liền đi lên phía trước “Đến a, xem là Lão Tử muốn đánh con, hay vẫn là cậu muốn đánh sanh nhi (đứa bé chưa sinh ra), động thủ a!” Nàng khiêu khích, mặc dù có giáo dưỡng, cũng bị hai nam nhân này làm cho tức giận đến mất đi lý trí.

Nữ nhân thân mình kiêu nhỏ tới gần từng bước, hai vị đại nam nhân liền lùi về phía sau ba bước.

“Khanh Khanh, muội — muội trước ngồi xuống” Sở Cuồng sợ nàng rồi, muốn nàng ngồi xuống trước.

“Đứng, ngồi xuống.” Hoắc Ứng sắc mặt trắng như người chết, nhìn bụng của nàng, trong óc hỗn loạn một đoàn, căn bản không thể tự hỏi, chỉ có thể mở miệng đồng ý.

Đây là hai vị đại nam nhân, từ khi bước vào cửa lần đầu cùng có chung nhận thức.

“Không cần.” Nàng ngồi xuống bọn họ sẽ lại đấu võ!

Phía sau truyền đến thanh âm.

“Khanh Khanh, ngoan, trước ngồi xuống.” Vũ Y buông cái chén xuống. “Các ngươi còn sững sờ ở nơi đó làm cái gì? Sẽ không đi lấy ghế dựa tới sao?” Nàng cười yếu ớt, nhìn hai nam nhân lực địch ngàn quân, bị tiểu nha đầu biến thành chân tay luống cuống.

Các nam nhân thế này mới phục hồi lại tinh thần, một người ôm lấy Khanh Khanh, một người khác bung ghế dựa tới, đem nàng an an ổn ổn ngồi xuống.

“Đến, uống canh gà.” Hoắc Ứng dẫn đầu bung canh gà tới, ánh mắt dính ở trên bụng của nàng. Đứa nhỏ của hắn, kết tinh của bọn họ —

“Đến, uống trà sâm.” Lão ca cũng mang trà sâm lại đây.

Hai người lại chống mắt nhìn nhau, chỉ một thoáng trong không khí lại bật ra nhiều điểm kim quang, sát khí văng khắp nơi. Hai vị đại nam nhân dùng ánh mắt chém giết nhau.

Vũ Y ở một bên nhìn thấy, nhịn không được cười nhẹ ra tiếng, hai người đồng thời quay đầu trừng nàng, lại chỉ thấy nàng thần sắc bất động, ngồi nhàn nhã uống trà.

Đúng lúc này, ở cửa lại là một trận xôn xao. Không cần một lát, một nha hoàn tiến vào.

“Phu nhân, tiểu thư, Hoắc thiếu gia cùng Hoắc phu nhân tới.” Nàng cúi người bẩm báo.

“A, thật vậy chăng?” Khanh Khanh vội vàng đứng lên, đẩy ra hai môn thần trước mặt (môn thần = thần giữ cửa =)), vội vàng chạy đi ra ngoài.

“Khanh Khanh, đừng chạy.” Sở Cuồng lo lắng hô.

Hoắc Ứng tùy theo đuổi kịp, bắt quá hần một tiếng chưa nói ra khỏi cổ họng, chính là chỉ đuổi theo Khanh Khanh, một tay bế lấy nàng .

“Ngươi!” Sở Cuồng thế này mới rống lên, lại nghe đến đằng sau truyền đến tiếng gọi khẽ .

“Ai nha.” Vũ Y ôm bụng, gấp thắt lưng, thành công hấp dẫn chú ý của Sở Cuồng.

Sở Cuồng quay trở lại, vội vàng nâng đỡ thê tử, đã thấy Hoắc Ứng bạc môi tựa tiểu phi tiểu ôm Khanh Khanh xuất môn. Hần tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, lại không thể làm gì được.

“Xem ngươi tức giận thành như vậy, người không hiểu còn tưởng rằng người gả nữ nhi là ngươi.” Vũ Y khẽ vuốt khuôn mặt của trượng phu, mỉm cười.

“Ngươi không phải đau bụng sao?” Sở Cuồng hồ nghi hỏi.

Vũ Y trừng mắt nhìn, cười đến đẹp hơn, kéo bàn tay to của hần, nhẹ nhàng đặt lên trên bụng. “Không đau, chính là con ngươi đá ta một cước.”

Sở Cuồng bàn tay to đặt ở trên bụng nàng, trừng mắt nhìn lúm đồng tiền, chuẩn bị mở miệng trách cứ nàng lừa gạt mình, nhưng nháy mắt tiếp theo, dưới bụng non mềm của nàng, thật đúng là truyền đến chấn động.

Hần toàn thân cứng đờ. “ Hần động!”

“Đương nhiên.” Vũ Y cười khẽ, kéo tay hần lại. “ Con của ngươi đang ở bên trong chen chân vào nha!”

Hần nhìn trừng vào bụng của nàng, nhẹ nhàng chạm đến. Lần này, chấn động kia nhẹ một chút, lại vẫn như cũ làm cho hần cảm thấy vạn phần thần kỳ.

Bất giác cổ họng hần vương vương, một cổ cảm xúc xa lạ nhét đầy ở ngực. Hần ngẩng đầu, âu yếm nhìn thê tử, chỉ cảm thấy nàng trước mắt thật xinh đẹp làm cho tâm hần loạn nhịp.

Vũ Y mỉm cười, khẽ vuốt khuôn mặt của hần, nhẹ nhàng hôn qua bạc môi.

“Tốt lắm, đi ăn cơm thôi, ta đói bụng.”

Nói xong, nàng liền kéo Sở Cuồng tinh thần còn chưa phục hồi, hướng nhà ăn mà đi.

~~~~~  
Đình viện thật sâu, hoa nở rực rỡ.

Trong thành Văn Sa, ở một chỗ sâu nhất trong sân khắp nơi có thể thấy được đình hoa. Nơi này vô luận nhìn từ phương hướng nào, đều như là một bức họa, mặc dù là trước đó không lâu phản quân công hãm, cũng không tổn hại đến dân chúng cứng cỏi nơi này. Sau khi đoạt lại thành trì, bọn họ ở trong một thời gian ngắn đem Cán Sa Thành khôi phục kiểu cũ.

Đình tạ, tiểu viện, hòn non bộ nước chảy róc rách

Liễu rủ xanh mướt, hương hoa tỏa khắp nơi, mùa thu chín nhận bay tới.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu lung linh xuống mặt hồ; Hoàng hôn, tịch dương ở đỉnh núi hạ xuống.

Đẹp không sao tả xiết, ở chỗ này thật là tới mà không muốn về.

Một con thuyền nhỏ lướt qua mặt hồ tĩnh lặng, nam tử đứng ở trên bờ mặt lạnh, mày kiếm nhíu lại, mũi chân nhún một chút, nhảy lên trên thuyền nhỏ.

“Nha!” Khanh Khanh ngồi ở bên trong thuyền nhỏ thở nhẹ một tiếng, liếc thấy người tới, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi phấp hờn.

“Đi đâu?” Hoắc Ứng trừng Sở Khanh Khanh, tâm tình không yên.

Hai ngày trước tiểu đệ cùng mẹ kế vừa đến, mẹ kế lại nhận sai hần là phụ thân, hần chỉ phải trước tránh đi. Ai hiểu được mấy ngày nay, nàng lại việc đông việc tây, khắp nơi trốn hần, coi hần như là độc xà mãnh thú.

Hai người chính sự chưa nói, nói cũng chưa nói đến vài câu, hần nhưng thật ra nhìn Sở Cuồng không còn mặt lạnh nữa.

“Ta chỉ là đến trên hồ đi dạo.” Mắt to quay tròn trái xem phải xem, chính là không dám nhìn vào hần.

“Ngươi trốn ta.” Hần hỏi ra điều đang suy nghĩ.

“Không có.” Khanh Khanh cúi đầu, tay thả xuống hồ nước trong suốt.

Hoắc Ứng hai tay ôm ngực, neoh lại hai mắt. “Ta nghĩ đến, chúng ta còn có chút việc chưa nói rõ ràng.”

“Có sao?” Nàng nghiêng đầu.

Hắn cắn răng trừng nàng. “Không có sao?”

“Vậy ngươi nói ra xem có việc gì còn muốn nói rõ ràng?” Khanh Khanh cắn môi đỏ mọng, liếc mắt nhìn hắn, ủy khuất nói nhỏ. “Là ngươi bảo ta cut.”

Hoắc Ứng xem thường nhìn nàng. “Ta chỉ là muốn ngươi ra khỏi phòng ờ, cũng không phải là muốn ngươi lăn xuống núi.”

“Có gì khác biệt sao?” Nàng nhịu mày, ngẩng đầu nhìn hắn.

Bất luận là rời đi phòng ờ, hay là rời đi trong trại, rốt cuộc nói đến, hắn vẫn là mở miệng muốn nàng đi. Người của hắn mặc dù khẳng định làm cho nàng gần sát hắn, nhưng tâm hắn lại cự nhân vu ngàn dặm ở ngoài.(cự tuyệt người tiếp xúc muốn cách xa ngàn dặm không được đến gần)

Hoắc Ứng nhếch môi, một lời không nói chỉ trừng nàng.

Thuyền cập bờ.

Khanh Khanh thờ dài một hơi, hy vọng nhỏ bé trong lòng ở trong sự lặng yên của hắn dần dần héo rũ. Nàng nhấc làn váy lên, chân bước lên thành thuyền, đi lên bến tàu.

“Đúng rồi, chúng ta là có chút sự tình chưa nói rõ ràng.” Nàng dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn hắn.

Hoắc Ứng nhướn mày.

“Ta còn chưa hưởng ngươi nói lời cảm tạ” Nàng miễn cưỡng xả ra một chút mỉm cười, đối với hắn vén áo thi lễ. “Đa tạ Hoắc công tử đã cứu, tiểu nữ cảm kích vô cùng”

Bộ dáng có lẽ mới lạ kia, làm cho Hoắc Ứng cảm thấy tức giận. Hắn mày rậm nhíu chặt, gọn gàng nhảy lên bờ, sai bước hướng nàng đi đến.

Thấy hắn thế tới rào rạt, Khanh Khanh trong lòng biết đã chọc giận hắn, xoay người liền chạy.

Nhưng nàng thế nào chạy trốn được hắn, mới chạy không được hai bước, đã bị hắn bắt được, cánh tay như sắt gắt gao ôm chặt eo nhỏ của nàng, đem nàng kéo vào trong lòng.

“Buông —— tay —— buông tay —— ngô!”

Lời tiếp theo đã bị hắn hôn nuốt lấy.

“Hoắc..... Hoắc Ứng.....” Bốn phía đều có người đi lại, Khanh Khanh xấu hổ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lại dùng hết khí lực cũng không đẩy hắn ra được, thật vất vả phát ra tiếng kháng nghị, cũng bị hắn nuốt hết vào trong miệng.

Nhóm dân trong thành gặp tình hình này, tất cả đều trừng lớn mắt, trong lúc nhất thời tiếng xôn xao ầm ầm nổi lên bốn phía, lại không có người dám can đảm tiến lên

Sau một lúc lâu, bạc môi cực nóng của hắn, mới buông đôi môi như hoa anh đào của nàng ra.

Khanh Khanh hai má đỏ bừng, chân nhũn ra không thể đứng thẳng, chỉ có thể xụi lơ ở trong lòng hắn thờ đốc.

Nàng đỏ bừng mặt, làm hắn vừa lòng gọi lên bạc môi. Cho dù ở một lời nói mới lạ kia của nàng, phản ứng của nàng cũng là thành thực, kia trúc trắc nhiệt tình hôn lại, chứng minh lòng của nàng vẫn là có hắn.

“Đi thôi, về nhà.” Hắn nói, tâm tình thoáng cảm thấy thực tốt.

“Về nhà?” Khanh Khanh sững sốt, từ trong lòng hắn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. “Trong trại sao?”

“Bằng không còn có làm sao.”

Nàng nhìn hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt mất đi biểu tình. “Là vì ta có bầu sao?”

Hoắc Ứng trừng nàng liếc mắt một cái.

“Vô nghĩa.” Đứa nhỏ của hắn đương nhiên chỉ có thể sinh ra và trưởng thành ở dưới sự bảo vệ của hắn.

Khanh Khanh trong lòng không thờ nổi, trận chua xót kia lại tập kích hướng vào trong lòng nàng. Nguyên lai, hắn muốn là đứa nhỏ ——

“Không cần, ta không cần trở về.” Nàng thấp giọng nói.

“Vì cái gì?” Hấn sắc mặt rất trầm, trong con ngươi đen ánh lên lửa giận.

“Bởi vì nàng đã đính hôn.” Một bên đột nhiên vang lên thanh âm tiếng quát của Sở Cuồng, như tiếng sấm sét đánh giữa trời quang.

Khanh Khanh cùng Hoắc Ứng song song ngăn người, quay đầu nhìn hấn.

Sở Cuồng trên tay cầm bức thư nhà, chậm rãi đã đi tới. “Tiểu muội, cha gửi thư đến, muốn muội lập tức trở lại kinh thành. Việc hôn nhân của muội đã được định đoạt, là ngũ Vương gia của hoàng tộc, đối phương đã đưa sinh lễ tới cửa.”

“Gạt người!” Khanh Khanh khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch, thất kinh chạy tới, cướp lấy thư trong tay của Sở Cuồng.

“Đây là bút tích của cha, chẳng lẽ còn sẽ có giả?”

Nhìn thấy tín thư tự tay phụ thân viết, Khanh Khanh ngây người, vừa hoảng lại vừa sợ ngẩng đầu, chỉ thấy Hoắc Ứng mắt lạnh nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn tú không có nửa phần biểu tình.

Nghe thấy nàng phải gả cho người bên ngoài, hấn thế nhưng nửa điểm tỏ vẻ đều không có —

“Ta không lấy chồng!” Nàng thốt ra, trong hốc mắt tràn ngập nước mắt.

“Muội không lấy ngũ Vương gia, chẳng lẽ còn muốn gả cho sơn tặc này?” Sở Cuồng liếc mắt nhìn Hoắc Ứng, cười lạnh hai tiếng.

Hoắc Ứng cứng đờ, trong mắt lửa giận chợt bùng lên.

“Sao vậy ? Không phục? Ta có nói sai sao?” Sở Cuồng mắt lạnh, ngữ khí lạnh lùng. “Ngươi bắt quá là một sơn tặc, nhà ngươi so được với hoàng gia sao? Nếu Khanh Khanh thực gả cho ngươi, ngươi chiếu cố được nàng sao? Hay là muốn làm cho nàng mỗi ngày lo lắng đề phòng, chờ ngươi cướp bóc trở về?”

“Đại ca!” Khanh Khanh gấp đến độ thẳng dậm chân.

“Đừng nóng vội. Muội cũng thấy rõ ràng, đừng một lòng hướng về hấn. Xem tiểu tử này không thêm biện minh một câu, nói không chừng căn bản là không cần muội.” Sở Cuồng ngạo nghễ nhìn Hoắc Ứng, hai tay chấp trước ngực, trong mắt tinh quang bật ra bốn phía, ung dung nhìn hấn, giống như đang chờ đợi đáp án.

Bốn phía vắng vẻ.

Khanh Khanh quay đầu nhìn chỉ thấy Hoắc Ứng tuy rằng sắc mặt khó coi, lại thật sự là không nói một câu.

“Ứng.....” Nàng sợ hãi mở miệng, đột nhiên trong lòng lại không có tự tin.

Hấn — thật sự không cần nàng sao? Thật vậy chăng?

Đau lòng rạo rạt tiến tới, nàng nhìn hấn, trong mắt nước mắt loạn chuyển, cũng rốt cuộc nói không nên lời nửa câu.

Hoắc Ứng nhìn nàng, trán nổi gân xanh, sau một lúc lâu mới mặt lạnh lùng mở miệng.

“Tùy theo ý ngươi.”

Nói xong, hấn vung tay áo, xoay người nhanh rời đi.

~~~~~  
Trong tiểu viện của Phương phủ, hoa rơi chao nghiêng theo gió.

Một chiếc lá phong theo gió đêm thổi vào trong lầu các nơi Khanh Khanh ở tạm.

Ánh nến lung linh, nàng ngồi ở mép giường, đang thu xếp xiêm y, mặt thoáng như chạm ngọc, không có biểu tình gì.

Lá phong theo gió rơi xuống trên y phục, nàng hơi hơi sững sốt, nhớ tới rừng cây phong ở trong sơn trại kia.

Vũ Y đứng ở một bên, thần sắc lo âu, khuyên bảo.

“Khanh Khanh, muội có thể tưởng tượng rõ ràng, lần này trở về, không phải muội nghĩ thoát thân có thể thoát thân, muội thật sự muốn gả nhập vương phủ sao?”

Mới vừa biết phát sinh sự việc mới, nhưng làm Vũ Y nghe mà choáng váng. Nàng cùng lúc tức giận Sở Cuồng đã làm như vậy, cùng lúc vội vàng tới

khuyên bảo, nhưng nàng khuyên cả đêm, lại vô ích.

Khanh Khanh nhìn như nhu nhược, trong khung lại thật sự quật cường, so với Sở Cuồng còn ngoan cố hơn.

Ai, Sở Cuồng cũng thật sự là, rõ ràng đối với hoàng gia không có nửa phần hảo cảm, vì sao đến thời điểm này, càng muốn đem muội tử của mình hướng hoàng gia đưa đi?

“Vương gia là đắc tội không nổi.” Khanh Khanh nhẹ giọng nói.

Hoắc Ứng không cần nàng, như vậy nàng gả cho ai lại có cái gì khác biệt?

“Không cần nghĩ đến Vương gia, muội hoài nhưng là đứa nhỏ của Hoắc Ứng a!”

Một chút đau thương xuất hiện trên mặt nạ bình tĩnh, Khanh Khanh hai tay dừng lại, màu sắc âm đạm.

“Chị dâu, tỷ không hiểu được đâu.”

“Thế nào là sự kiện tỷ không hiểu được?” Vũ Y thờ dãi. “Muội nha, rõ ràng chính là thích hấn; Hoắc Ứng kia, tỷ xem hấn cũng không kém.”

Như kim châm vào ngực đau nhói, nàng nhắm hai mắt lại.

“Muội là thương hấn, nhưng hấn căn bản là không cần muội.” Nàng nói nhỏ, nhớ tới biểu tình lạnh lùng, tuyệt tình kia của hấn, ngực lại càng thêm đau đớn.

Lệ tuôn như mưa, đau lòng lại không thể ngăn lệ rơi xuống được. Nàng hảo hoài nghi, bản thân sẽ vì hấn, vì yêu mà đau lòng cả đời.

“Sao có khả năng đó?” Vũ Y nói nhỏ, không chịu tin tưởng.

Rõ ràng nhớ rõ, đã nhiều ngày nay, Sơn Lang tổng truy đuổi tìm Khanh Khanh đang trốn nơi nào, thần thái kia, ánh mắt kia, sớm tuyên cáo với mọi người Khanh Khanh chỉ có thể là người của hấn.

Nam nhân như vậy, nếu không đạt được mục đích thì không bỏ qua, cho dù Khanh Khanh đồng ý cuộc hôn nhân gia đình đã định sẵn, chỉ sợ hấn không chấp nhận, cũng sẽ đem nàng đoạt lại vào trong lòng, lúc này như thế nào nói buông tay?

“Hấn buổi chiều đã trở về sơn trại.” Khanh Khanh nói nhỏ, vãn về chiếc lá phong đỏ rực trên tay, đem lá đỏ ném ra ngoài cửa sổ, làm cho nó rơi xuống mặt hồ nước, để nước cuốn đi.

Vũ Y ngậy người, đầu thông minh lúc này lại mất chủ ý

“Để cho muội trở lại kinh thành đi thôi, gả cho ai đều không quan trọng, chỉ cần gả cho người, muội cả đời này sẽ không đến cạnh nam nhân, lại càng sẽ không gặp lại hấn.” thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, trở nên mờ mịt, trong mỗi chữ đều chứa thờ dãi u oán.

“Muội đừng vội quyết định chủ ý, để tỷ đến xử lý.” Vũ Y ngoài miệng là nói như thế, nhưng lại tâm hoảng ý loạn, không hiểu được nên làm như thế nào để lưu nàng lại.

Sự tình nguyên bản đang tốt đẹp a, đều bởi vì phong thư từ nhà đột nhiên gửi đến kia, quấy rầy hết thấy, mới có thể tạo ra tình huống rối ren như bây giờ!

Nàng dậm chân một cái, nhớ tới người xuất ra thư nhà, cũng là đầu sỏ gây nên tội chia rẽ một đôi uyên ương.

Sở Cuồng! Đây tất cả đều là hấn làm hại!

Vũ Y cắn răng nắm tay, thân ảnh mảnh khảnh xoay người xuất môn, nhanh chóng hướng trở về phòng.

Đêm dài không một tiếng động, bỗng vang lên thanh âm tiếng quát phá tan sự vắng vẻ.

“Sở Cuồng, Sở Cuồng, người đứng dậy cho ta!” Hướng trở về trong phòng, Vũ Y đi đến cạnh giường gỗ sam thật lớn, ra sức gọi trượng phu đã sớm đi ngủ.

Mới chưa gọi được hai tiếng, một cánh tay kiên cố vươn ra nhẹ nhàng kéo nàng trở về trên giường.

Sở Cuồng mở mắt, hờn giận nhìn nàng. “Người cả đêm đã chạy đi đâu?”

Cả đêm chờ mãi không thấy nàng trở về phòng, hấn cả bụng đã đầy bức tức. Thật vất vả đang ngủ, nàng nhưng lại dùng phương thức tối ác liệt quấy nhiễu hấn đang trong mộng đẹp, dám đem hấn gọi tỉnh dậy.

“Đương nhiên là ở chỗ Khanh Khanh a!” Vũ Y trừng lớn hai tròng mắt, dựa vào trong ngực rộng lớn của trượng phu. “Người nói thật xem, vì cái gì không muốn Sơn Lang cùng Khanh Khanh ở bên nhau?” Nàng cũng không tin, Sở Cuồng thực muốn Khanh Khanh gả vào hoàng gia.

Hắn xoay người nằm trở lại trên giường, nhìn rèm che trên đỉnh đầu, trên bạc môi nhiễm một chút ý cười có chút đắm chiều .

“Ta chỉ là kích hấn, ai hiểu được điều dân kia đúng là không chịu nổi kích thích.” Miệng hắn nhếch lên một ý cười, làm sâu sắc hơn một chút.

“Đừng gọi điều dân này, điều dân nọ, Khanh Khanh hoài nhưng là đứa nhỏ của hắn.” Vũ Y muốn ngồi dậy, thất lưng lại bị hắn ôm lấy, vô lực đứng dậy. “Người làm cho Khanh Khanh có mang gả đến vương phủ, nếu sự việc bị bại lộ, kia nhưng là đã mắc vào tội chém đầu!” Khuyên không được, nàng đơn giản chuyển ra hình phạt làm lý do.

Nhưng mà Sở Cuồng không hề phản ứng, che miệng ách xì một cái, nhìn tiểu thê từ liếc mắt một cái.

“Bị chặt đầu là Khanh Khanh, cũng không phải người, người lo lắng cái gì?” Hắn thân nhiên nói.

“Sở Cuồng!” Vũ Y cực kỳ tức giận, mở ra môi nhỏ chuẩn bị mắng hắn.

Nhưng đôi môi đỏ mọng chưa nói được một câu lập tức đã khép lại

Nàng neoh lại ánh mắt, trừng trừng phu. Hắn đã muốn nhắm mắt lại, chuẩn bị trở lại trong mộng, cùng chu công đánh cờ đi.

Có vấn đề! Sở Cuồng biểu hiện như thế bình tĩnh, khẳng định là đang tiến hành quỷ kế gì đó mà nàng không biết. Nếu không, hắn như thế nào trơ mắt nhìn Khanh Khanh rơi vào họa sát thân?

Nàng đem đầu nhỏ tựa vào trong ngực lại, mắt chớp chớp, thuận theo lời hắn nói trả lời “Nói cũng đúng, dù sao bị chặt đầu cũng không phải là ta.”

“Ngaoan.” Sở Cuồng khước môi khẽ nhếch, khẽ hôn lên tóc đen mang mùi hương hoa tự nhiên của nàng .

Sau một lúc lâu, nàng nhịn không được, thấp giọng mở miệng.

“Sở Cuồng.”

“Sao?”

“Lá thư này là ai viết?”

Hắn trong bóng đêm mỉm cười, khen ngợi trí thông minh của nàng .

“Tần Bất Hoán.”

~~~~~

Đêm dài thật tĩnh lặng, trong Cửu sơn Thập Bát, núi đen âm đạm, ánh trăng chiếu sáng càng thêm mãnh liệt.

Dưới ánh trăng, những cọc gỗ đầu nhọn hoắt dựng đứng hướng lên trời, ngăn cách sơn trại với vùng núi phía bên ngoài.

“Ai?” nhìn thấy một bóng đen lén lút ở trong cánh rừng ngoài sơn trại, Vương Nhị mặt đỏ đang đứng gác giường cung bắn tên ra, lên tiếng quát hỏi. “Kẻ nào không muốn sống, còn không mau khai ra danh tính!”

“Đợi chút, đợi chút, đừng bắn ——” từ sau cánh rừng đi ra một tiểu nam hài, hắn giơ cao hai tay lên, đứng ở dưới ngọn đèn hồ: “ Là ta.”

“Tiểu thiếu gia?” Vương Nhị mặt đỏ thấy rõ người tới, ngăn người. “ Người như thế nào ở chỗ này? Người không phải đã xuống núi sao?”

“Ta.....” Hoắc Kinh vẻ mặt có chút không được tự nhiên, nói không được tự nhiên. “Ta đến tìm ..... ca ca ta .”

Nghe thế, Vương Nhị mặt đỏ thiếu chút nữa từ trên trạm gác ngã xuống dưới đất, không khỏi bật thốt lên nói “Nhưng người không phải ——”

Tiểu thiếu gia không phải luôn luôn không chịu gọi trại chủ là ca ca sao?

Hoắc Kinh nghe vậy, vạn phần xấu hổ, đánh gãy lời nói hắn. “ Mau để cho ta đi vào, ta có việc gấp muốn nói với hắn .”

“Người đợi chút.” Vương Nhị mặt đỏ nghe xong, vội vàng cùng người trông cửa ở trạm gác dưới đánh tiếng mở cửa tiếp đón.

Chỉ chốc lát sau, ở bên hông cửa sơn trại đột nhiên mở ra một đạo cửa nhỏ, cửa nhỏ bắc qua khe núi tạo thành cầu kiều.

Hoắc Kinh đi trên cầu cầu kiều bằng trúc, hai, ba bước đã vượt qua khe suối, đi vào trong cửa nhỏ.

Người trong trại thấy hắn trở lại sơn trại, trên mặt đều khó nén kinh ngạc.

Hắn cố ý bỏ qua ánh mắt của mọi người, vội vàng chạy qua sân lớn, thẳng tắp đi hướng phòng nghị sự đèn đuốc sáng trưng .

Vào đại ốc, hần vừa thấy đến Hoắc Ung, thật vất vả toàn tâm toàn ý mới có được dừng khí lại có chút mất đi.

Hoắc Kinh vừa vào cửa, Hoắc Ung liền thấy hần, gấp tiểu đệ tìm đến, hần có chút ngạc nhiên, khẽ nhướn mi, vẫn là công đạo Tương lão Nhị ở một bên nói: “Chiều theo như lời ta mà làm, còn vấn đề gì không?”

“Không có.” Tương lão Nhị nhe răng cười, lĩnh mệnh mà đi.

“Ta có việc muốn nói với ngươi.” Hoắc Kinh tùy thời không thể thất thổ, vội vàng mở miệng.

Hoắc Ung nhìn ánh mắt kiên quyết của hần, phát hiện hần có chút thay đổi. Theo, hần mới phát hiện trong ánh mắt của tiểu đệ, thiếu sự oán hận mà dĩ vãng mỗi lần gặp hần đều thể hiện ra.

“Trại chủ ——” Cầu Tử Thất vẫn đứng ở một bên chờ lĩnh mệnh, có chút sốt ruột, nhin không được mở miệng.

Hoắc Ung vung tay lên ngăn cản hần, hai mắt vẫn nhìn Hoắc Kinh.

Sau một lúc lâu, hần mới quay đầu lại, công đạo Cầu Tử Thất nói: “Ngươi mang những người khác đến mười dặm phía trước, phụ trách chặn đuổi người.”

“Dạ, đã biết.” Cầu Tử Thất gật đầu một cái, mang theo đệ bình ra khỏi phòng nghị sự.

Đội mọi người đi ra đại sảnh hết, Hoắc Ung mới lại lần nữa nhìn về phía vẻ mặt nghiêm túc của Hoắc Kinh.

“Tìm ta có chuyện gì?” Hần mặt không chút thay đổi hỏi.

Hoắc Kinh hít một hơi thật sâu, thử suy nghĩ mở miệng, nhưng lại không biết nên nói từ đâu .

Hoắc Ung cũng không thúc giục hần, chính là chờ.

Sau một lúc lâu, miệng vài lần mở ra đóng lại, Hoắc Kinh cuối cùng mới lên tiếng. “Ta..... Ách..... Nương ngươi nói.....” Hần cắn cắn môi, mặt nhăn mi nhíu, đầu cúi thấp, thử nói một lần nữa : “Nương sau khi xuống núi, tình huống tốt lên rất nhiều, ngày hôm qua..... Thành chủ phu nhân tìm ta nói chuyện cả đêm.....”

Nói tới đây, hần không biết vì sao đánh cái rùng mình.

Thành chủ phu nhân?! Phương Vũ Y sao?

Hoắc Ung khoe môi khẽ nhếch, đoán được nội dung cuộc nói chuyện kia, xác định vững chắc thật sự rất dài, rất dài.

“Tóm lại, cái kia.....” Hoắc Kinh lại lần nữa cố lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn hần. “Ta nghĩ..... Ta hần là phải đến cùng ngươi giải thích.”

Hoắc Ung nhìn hần, cái gì cũng chưa nói, chính là khi bước ra cửa đi qua bên cạnh hần, thân thủ xoa xoa đầu hần, tựa như mới trước đây hần thường làm như vậy.

Biết ca ca không trách hần, Hoắc Kinh đồng thời nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy cổ họng rất vướng, hốc mắt có chút ướt át.

Phát hiện chính mình sắp khóc, Hoắc Kinh lấy hai tay dụi dụi mắt lau đi lệ quang, theo hần nhớ tới một việc khác, vội vã đuổi theo Hoắc Ung

“Ca, còn một việc, Văn Nhi ——” Hần dừng một chút, sửa lời nói: “Ta là nói Khanh Khanh, nàng muốn khởi hành quay về kinh!”

Hoắc Ung không có quay đầu lại, chỉ mở miệng nói: “Ta biết.”

Thấy hần không có phản ứng gì quá lớn, Hoắc Kinh vội vàng theo đi lên, lại nói: “Thành chủ phu nhân nói, trời sáng Khanh Khanh sẽ từ cửa đông đi ra khỏi thành!”

Hoắc Ung vẫn là không có quay đầu, chỉ thẳng tắp hướng sân lớn đi, miệng vẫn là câu kia “Ta biết.”

“Ngươi không đuổi theo sao?” Hoắc Kinh lo lắng hỏi.

Hoắc Ung tại đây khi xoay người lên ngựa, động tác gọn gàng nhanh chóng, hần từ trên cao nhìn xuống tiểu đệ, khoe miệng hơi hơi giương lên. “Ta là Sơn Lang, ta không đuổi theo, chỉ cướp!”

Hoắc Kinh ngần ngại, lúc này mới phát hiện bọn họ đã đi tới giữa sân lớn, mà phía sau Hoắc Ung, đứng đầy các huynh đệ trong sơn trại đã chuẩn bị tốt cho chiến tranh .

“Mở cửa, phóng kiêu!” Hần hét một tiếng dài, tóc dài ở trong gió bay lên.

Bọn sơn tặc đáp lại bằng một tràng tiếng thét dài, vang động cả đất trời!

Khi cửa được hạ xuống thành cầu kiều, Hoắc Ứng thúc mạnh ngựa, chiến mã như là cảm nhận được ý chí chiến đấu của chủ nhân, người lập tức dựng lên, hí vang một hồi, theo vó ngựa vừa hạ xuống đất, liền đi đầu xông ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, tiếng chân chấn động cả mặt đất lớn, bụi bay mù mịt khắp trời.

Hoắc Kinh nhìn tròn mắt há hốc mồm, đột nhiên trong lòng cảm thấy đại ca của hắn thật suýt!

~~~~~
Sói đến đây!

Tiếng chân chạy rầm rập, một câu sói đến đây, lời nói mang đầy kinh hãi tỏa bốn phía.

Khanh Khanh ngồi ở trong kiệu, còn chưa có phản ứng, chỉ cảm thấy cổ kiệu một trận lay động, liền rơi xuống đất vang lên một tiếng nổ lớn.

Muốn biết đã phát sinh ra việc gì, nàng nhấc rèm kiệu lên, nhìn ra bên ngoài, chỉ nhìn thấy kiệu phu thế nhưng bỏ lại nàng, chạy trốn khắp mọi nơi, miệng còn kêu la: “Sói đến đây, sói đến đây ——”

Cái gì sói? Chẳng lẽ là đàn sói sao?

Khanh Khanh kinh hoàng trừng lớn mắt, sói không thấy được một con, nhưng thật ra gặp đạo phi đang công kích binh lính hộ tống nàng.

Bất quá, di, người nọ sao có điểm nhìn quen mắt như vậy a?

Xem thế trận như chẻ tre, một người một con ngựa dọc theo đường đi gặp ai đánh lấy, Khanh Khanh hai mắt càng trừng càng lớn. Tiếp theo, hắn đã đi tới trước mặt nàng, cánh tay dài duỗi ra, bàn tay to chụp tới, đã đem nàng đưa lên trên lưng ngựa.

“Hoắc Ứng?” Khanh Khanh không thể tin được hai mắt của mình, ngây ngốc nhìn hắn.

“Ngồi vững, cẩn thận ngã xuống.” Cho một tên thủ vệ không biết sống chết xông lên một đao, hắn nhú mào muốn nàng ôm chặt chính mình.

“Ngươi ở trong này làm gì?” Khanh Khanh vẫn đang không biết phản ứng thế nào, vẫn là ngây ngốc.

“Cúi đầu.” Hắn quát nhẹ, bảo vệ đầu nhỏ của nàng, tay vung ra dùng sống dao đánh rớt một hộ vệ khác đang xông lên, trả lời: “Mang ngươi về nhà.”

“Nhưng..... Ngươi không phải không cần ta sao?” Nàng khẽ cắn môi dưới, một lòng hơi hơi phát đau.

“Ta chưa nói như thế.” Hắn trừng nàng liếc mắt một cái, nhắc chân lại đá bay một tên hộ vệ khác.

“Ngươi nói tùy tiện ta à!” Khanh Khanh nhú mào, không hiểu nam nhân này đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì, rõ ràng không cần nàng, hiện tại lại đi cướp nàng.

Hắn nghe vậy hừ thật mạnh một tiếng. “Ngươi muốn gả người là chuyện của ngươi, ta nghĩ cướp người cũng là chuyện của ta!”

Khanh Khanh ngây người ngẩn ngơ, nửa điểm không hiểu ý hắn là như thế nào.

Nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn, nàng ôm hy vọng hỏi: “Kia..... Ngươi là..... Yêu ta?”

Hắn nghe vậy chấn động, thiếu chút nữa bị người chém một đao.

“Cẩn thận!” Khanh Khanh thở nhẹ một tiếng, thân thủ vội vàng đi tránh.

Hoắc Ứng bị nàng dọa ra một thân mồ hôi lạnh, khăn cấp đem tay nàng kéo lại, thuận tiện một quyền tiếp được đao của kẻ ngu ngốc kia, quay đầu đối với nàng chính là một trận hảo mắng. “Ngươi muốn làm cái gì?”

“Ta sợ ngươi bị chém tới à!” Nàng bị mắng oan uổng, bất giác rơi lệ.

“Cứu ta, chỉ bằng ngươi!” Hắn lửa giận bùng bùng mắng. “Còn dám loạn tay chân, ta liền đem ngươi cấp bỏ lại đây!”

“Bỏ xuống, bỏ xuống đi!” Khanh Khanh bĩu môi, giận dữ muốn xuống ngựa.

“Sợ Khanh Khanh” Hắn gầm nhẹ, sợ nàng ngã xuống bị vó ngựa đạp đến, Hoắc Ứng bị nàng dọa sợ tới mức khăn cấp kéo cương dừng ngựa.

Hai bên nhân mã thấy thế toàn mất choáng váng, trận đánh này vốn cũng chỉ là đánh giả, mọi người người một đao, ta một thương, tuy rằng là Khanh Khanh rung động, bất quá tất cả đều là giả bên ngoài mà thôi, hiện tại Sơn Lang bên này ngừng lại, những người khác cũng không tiến công lên.

Thế là, nhân mã của Cán Sa Thành cùng nhân mã của nhóm Sơn Lang, bên này ngời xem ta, bên kia ta nhìn ngời, rõ ràng tiếp tục ngời chém một đao, ta một thương hạ xuống, mọi người toàn làm bộ như không thấy được ở giữa chiến trường kia một đôi nam nữ đang tranh chấp, nhưng cố tình lại nhìn không được kéo dài tai lên, nghe lên tình huống.

Việc này làm mọi người không còn toàn tâm đề ý đến trận chiến, đến ngay cả thanh âm đao kiếm giao kích cũng không còn, mỗi người cầm trong tay vũ khí tất cả đều chính là vung ở giữa không trung, hơn nữa động tác chậm rất giống như đang tập Thái Cực quyền.

“Buông!! Dù sao ngời lại không cần ta! Thả ta đi xuống, ta muốn về nhà!” Khanh Khanh muốn nhảy xuống ngựa, lại bị hấn chặn ngang chế trụ, tức giận nắm hai tay thành quyền đánh về phía hấn

“Ta lại chưa nói qua không cần ngời!” Hoắc Ứng nắm chặt lấy tay nàng, lửa giận bùng bùng mắng. “Nếu không ta đi cướp cái không cần về làm gì?”

“Ngời mới không phải muốn ta, ngời chính là bởi vì ta mang thai.” Nàng tức giận đến khóc ra nước mắt, nước nở nói.

“Ta không phải!” hấn trán nổi gân xanh, khó chịu quát.

“Ngời đúng là như vậy!” Khanh Khanh tức giận nói, lệ rơi đầy mặt.

“Không cho phép khóc!” Thấy nàng khóc một phen nước mắt, nước mũi, hấn tâm hoảng ý loạn, nhưng là trời sinh ra đã không biết an ủi tốt, bật thốt lên một câu chính là mệnh lệnh.

“Ta càng muốn khóc!” Khanh Khanh tức giận đến hướng trở về, còn dùng lực đem nước mắt lau lên trên quần áo của hấn.

“Ngời khóc nhìn rất xấu!” Hấn thô lỗ nói.

“Ô oa ——” Nàng nghe được càng thêm thương tâm, chui đầu vào trong lòng hấn, lại dùng nắm vài cái vào ngực hấn.

“Đồ quỷ suốt ngày chỉ thích khóc.” Hấn tức giận xem thường nói, bàn tay to lại không tự chủ được vỗ vỗ lưng nàng. “Đừng khóc.”

Nhìn một đôi ở giữa chiến trường này, nhân mã hai bên đều buông đao kiếm sớm không ở huy động xuống.

“Uy, ở trong thành, nghe nói các ngời kỹ xảo tạo guồng nước rất cao.”

“Uy, ở trong núi, nghe nói các ngời kỹ thuật đường mã cũng rất cao.”

“Ta xem chúng ta không lâu đại khái sẽ có chuyện vui, mọi người có cơ hội luận bàn, luận bàn như thế nào?”

“Tốt! Thành chủ của chúng ta đã sớm muốn thỉnh giáo kỹ thuật đường mã của các ngời.”

“Đâu có, đâu có, các ngời trong thành rượu hoa quế cũng là danh chấn thiên hạ a!”

“Đúng là vậy a, nghe nói các ngời uống rượu cũng là thiên hạ nhất tuyệt.”

“Khiêm tốn, khiêm tốn, thật có lỗi, vừa mới không cần thận chém ngời một đao.”

“Không không không, là ta không đúng, mới vừa rồi thật đã đập mạnh ngời một cước.”

Mặt trời lên cao ở đỉnh núi, kim mang bắn ra bốn phía, chỉ thấy mới vừa rồi hai bên còn đang chiến đấu, giờ phút này đều kẻ vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ.

Thế là, cứ như vậy, bắt đầu một ngày tốt đẹp khác.

0o0~~~~~Toàn thư hoàn

Bạn đang đọc truyện *Ván Lang Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.